

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Υπάρχουν όμως και άνθρωποι-
στούκας: Επίθεσι με λόγια και
με έργα...

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝΑΣ

«Ετσι λοιπόν, η Λιλιάνα είχε παντρευτεί. Ο γάμος είχε γίνει σε μια μικρή γραφική εκκλησία, στα περίχωρα. Η Λιλιάνα, πριν να μπει στο αυτοκίνητο με τον άντρα της, έσφιξε στην αγκαλιά της την αδελφή της, τη φίλη της γλυκά και της ψιθύρισε στ' αυτί: «Σου εύχομαι κάθε εύτυχία, α-δελφούλα μου».

«Ολοι ήταν συγκινημένοι και η ίδια τ' έβλεπε και να κλάι. Η Λουίζα βρέθηκε ξανά κοντά στον άρραβωνιστικό κ. Ριγκόλ. Αδελφοί Περλιέ, τον άρχιτέκτονα. Κάποια γυναικιά απάντησε σε μια άλλη: «Μα, ναι, ο άντρας της Λιλιάνας είναι ο προσημαμένος της, ο μηχανικός Λεόν Ριγκόλ».

«Τώρα είναι η σειρά της άλλης! Φώναξε ένα κορίτσι και κούταξε χαρακτηριστικά τον 'Αδόλφο, που φαινόταν σαν να μην καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του.

Δεν είχαν περάσει πολλές εβδομάδες από τότε που ο 'Αδόλφος είχε πάει στο γραφείο της 'Εταιρείας Οικοδομών Ριγκόλ και Σία και είχε ζητήσει να δει τη δεσποινίδα Λιλιάνα Ντορβάν. Τον έμασαν σε λίγο ο 'Ενα πολυτελέστατο γραφείο —το γραφείο της Λιλιάνας. «Η ξερε πως η Λιλιάνα ήταν φιλενάδα του διευθυντού της, Λι-χως πρόλογος, λοιπόν, της ει-χε πει: «Καταλαβαίνεις, Λιλιάνα, το σκάνδαλο; Έγώ ο αρχιτέκτονας 'Αδόλφος Περλιέ που ανή-κω σε μια απ' τις πιο αξιοπρε-πείς οικογένειες του τόπου, να παντρευτώ την αδελφή μιας γυ-ναίκας που ζει με το φίλο της; Ναι, αγαπούσε τη Λουίζα, δεν τον ένοιωσε για την προί-κα, μα το ήθικο μέρος τον απασχολούσε. Η Λιλιάνα τον είχε ακούσει σιωπηλή κι' ένοι-ωθε μια πίκρα για τα λόγια του. Θάθελε να τον διώξει, μα σκέφτηκε πόσο θα έκανε δυστυ-χισμένη τη Λουίζα.

«'Ακουσε, 'Αδόλφο, του α-πάντησε με φωνή που έτρεμε,

ταίνα να τη βλέπει κι' ο Λεόν την εύρισκε χαριτωμένη. Ο 'Α-δόλφος ήταν κι' αυτός εκεί, κα-θώς κι' ένα σωρό άλλοι προσ-καλεσμένοι.

Κάποια στιγμή, που οι άλ-λοι στράβιζαν στους ήχους του βάλς, η Λιλιάνα βρήκε τον 'Αδόλφο σε μια γωνία. Φαινό-ταν σαν να χε πη πολύ και κούταξε σάν αφηρημένος: «Είσαι κουρασμένος; τον ρώτησε.

«Πάμε στην τσάντα, είπε αυτός απότομα.

«Όταν βρέθηκαν εκεί η Λι-λιάννα του είπε: «Συνέθη τίποτα μεταξύ σας; Μεταξύ της Λουίζας και σένου;»

«Αφίσε τη Λουίζα ήσυχα. Για σένα, για μένα, βέβαια, να σου μιλήσω κι' αν ακόμα σου φα-νέ μυστηριώδης ή πρελούδι; «Μα τί έχω εγώ τέλους; ρώ-τησε η Λιλιάνα ανήσυχη.

«Σ' αγαπά, Λιλιάνα, σ' α-γαπά από καιρό! Είμαι τρελ-λός, το ξέρω, μα σ' αγαπά. Μη σκέφτεσαι τη Λουίζα... 'Ανα-γκάστηκε να κάνει έναν άται-ριαστο γάμο εξ' αιτίας της, πάντα θυμάσθεκες γι' αυτή, μα, μια φορά στ' αυτή ζωή σου, πρέπει ν' απήσχη κι' εσύ.

«Η Λιλιάνα τον κούταζε σι-ωπηλά. Δεν την περίμενε αυτή την εξομολόγηση. Σ' απάντησε και τον κούταζε, όπως ποτέ της δεν τον είχε ζήσει. Σ' αν γυναικά που κάτι έπαινε μέσα της. Σ' α γυ-ναίκα, που κούταζε έναν άν-τρα. Και ήταν ωραίος άντρας ο 'Αδόλφος! Με τη φαντασία του είδε και τη Λουίζα και συλ-λογομένη πως ήταν ενωμένη για όλη της τη ζωή. Του α-πάντησε άργα: «Μια μέρα, 'Αδόλφο, με πρόσβαλες στο γραφείο μου, το θυμάσαι; Μα δεν παντρεύτηκες ούτε για τον ένα ούτε για τον άλλο λόγο. 'Επρεπε να σώσω ένα αγαπημένο, πλάσμα, ένα πλάσμα που σ' αγαπάει, που ζει με τη δική σου αγάπη...»

«Ο πόρος των δειριών σου γκρεμίζεται, Λιλιάνα! Είπε α-υτό γελώντας.

«Μην τον αφήσεις να γκρε-μιστεί, 'Αδόλφο, του είπε ικε-τευτικά. Πήγαμε κοντά στη Λουίζα. Μοναχά αυτή υπάρχει για σένα...»

Κι' έφυγε γρήγορα.

Σε λίγο ο 'Αδόλφος μπήκε στο σαλόνι. Η γιορτή τελείω-σε. Η Λουίζα ήταν κάπως α-νήσυχη, γιατί ο 'Αδόλφος της φαινόταν κουρασμένος. Η Λιλι-άνα την καθυστάσε.

«Ο 'Αδόλφος, στο τέλος, πη-λάσε τη Λιλιάνα και της είπε: «Θάθελα να συνοδέψω τη Λουίζα στο σπίτι... Κι' έπειτα θα πάω στο δικό μου. Μπο-ρείς να μου δανείσης το αυτο-κίνητό σου;»

«Φυσικά...»

«Η Λουίζα πλάι του χαμογε-λούσε.

Στη γιορτή που έδινε ο Λε-όν για τα γέναινα των νέων γραφείων της 'Εταιρείας, είχε πάει φυσικά και η Λουίζα, που φορούσε μια εξωμή λευκή το-αλέτα. Η Λιλιάνα δεν χόρ-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Το ένθυσιον

Βαρύνουν ο ταλαιπωρος του έρωτος τας λαύρας κι' αισθήματα επόπθουν ως η πνοή της αυρας κι' αγάπας ήγουν τρυφεράς και αερίνους μάλλον μακράν βεβαίως ποταπών και πονηρών νδραβαλίων. Κι' αναζητών του έρωτος αυτήν την πεμπτοσύαν, εξήλθον ως έρευνήτης εν μέσω των οδών, οτε, ω Ζευ, ηδάνανον 'Αθήδα θεοπεσιόν, σεμνοπρεπώς ρεμβάζουσιν και δν υδαλοκηπόν. Κι' ερρίπουν από καρός μέχρι δρών ανυαισθημάτων, κι' εμπλεος ουν εζ ευγενών κι' άδρων ανυαισθημάτων, ανύψωσιν τους οφθαλμούς μετ' εύκλεους τιμής και μελιρρύτας έκραζον: «Χαίρε, ω θεία Μίσι!» Κι' αναστενάζας τρεις φορές και συγκεκινημένος δακρύων ευνενχίσον: «Ω τρυφερά παρθένος! Η χάρις σας με έβελξεν κι' η τόση σας αδρότης κι' έκθαμβος υποκλίνομαι ως ευγενής (παιότης).

Κι' επιθυμών ένθυσιον εγκύρως ες υμών προσέτι δε εις ένδειξιν έρωτικών προ- (δών, έκλιπαρῶ γονυκλινής, ω μίσι, μετά λυ- (γμών έκ της γλαστρός σας να δεχθῶ εν ά- (λίκον σας ρόδον!... «Εν ρόδον της εξήτησον κι' έκείνη αυ- (θωρεί — ω πόσον με ήγάπησεν ή δις ή έελο- (γιάστρα! — ήγέρθη έκ της θέσεως κι' ατίκτα ω (θεοί, μοί έρριψεν κεφαλῆδων... όλόκληρον (την γλαστρά! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

«Υστερα από τη «Δεύτερη γυναίκα» του θεάτρου «Κοτοπούλη» και την «Λου-ίζα Μύλλερ» του θεάτρου «Μουσούρη», που συγκεντρώνουν κάθε βράδυ πολύ κόσμο, ένα ακόμα χειμερινό θέατρο, της «Κυβέλης», εγκαθιδρύει επίσημα τη χειμε-ρινή σαζόν με το έργο του 'Υσοον «Τρεις Άγγελοι».

Το έργο του νέου Γάλλου συγγραφέα έχει οπαρτιοτέες σκηνές, είναι δε το πρώτο γαλλικό έργο, που παίζεται αυτή την εποχή με μεγάλη επιτυχία και στήν 'Αμερική.

«Ο Κώστας Μανιατάκης, που είναι μέ-λος της 'Εταιρείας Συγγραφέων, μετά τις «Παοχαλιές» που παίχθηκαν πριν δέκα ακριβώς χρόνια στον «Απόλλωνα», έ-γραψε τελευταία μια καινούσια επι-θεώρηση με τον τίτλο «Όλα με δόσεις», που παίζεται με επιτυχία από τον θίασο Σταυρίδη — Καλώς Καλό στο θέατρο «Με-τροπολι» της Θεσσαλονίκης.

«Εφυγε για την Γερμανία με ένα εξαιρετικό συμβόλαιο ο διευθυντής φήμης 'Ελλανος τενόρος Ζαννής Καρμάνης, που θα τραγουδήσει στην κρατική όπερα της Βιέννης («Αίγινα», «Τόσκα» και «Πα-λατίσσυ», κατόπιν δε θα κάνει εμφανί-σεις στην όπερα-φωρτρά και σε άλλες πόλεις.

«Η ωραία κομωδία του κ. Δ. Παθα, («Ζητείται ψεύτης»), μετά την 'Αθήνα, παί-ζεται τώρα με μεγάλη επιτυχία και στη Θεσσαλονίκη. Αργότερα ο «Ψεύτης» θα μεταφερθεί πάλι στο θέατρο «Κοτο-πούλη».

«Ο σκηνοθέτης Τ. Μουζενίδης, που μόλις ανέστρεψε με το άτυχμα του — έπεσε πριν αρκετό καιρό και έσπασε το πόδι του — φεύγει αυτήν την εβδο-μάδα στην 'Αγκυρα για να ανέβαση κα-τόπιν ειδικής προσακήσεως ένα τουρκι-κό έργο.

Πρόκειται για την έμμετρο τραγωδία «Οραία (Ελένη), εμπνευσμένη από τον Γνωστό Τούρκο συγγραφέα και καθηγη-τή του Πανεπιστημίου 'Αγκύρας Σαλα-κεντίν Μπατού.

«Η νεαρά σκηνογράφος δις Μανινέ-λα 'Αραβαντινού, μετά το ωραίο σκηνη-κό της στο έργο της κ. Κυβέλης («Η καλή κυρία»), που έκανε καλή έντυψη, έφιλοτέχνησε και τα σκηνικά του έργου «Τρεις Άγγελοι» του θίασου Λαμπέτη-Παππά-Χόρν.

«Η Μανινέλλα 'Αραβαντινού είναι η πρώτη γυναίκα στην 'Ελλάδα, που έπι-δαλεται επίσημα πιά ως σκηνογράφος.

«Ο Γκιωνάκης, έκτος από τις μιμη-σεις στις οποίες σημειώνει πάντα τόσο επιτυχία επιφυλάσσει εφέτος στους θα-μαστές του μια νέα εκπλήξη.

«Εμφανίζεται σε ένα κομμάτι κέντρο και ως κωμωδοποιός και ως αναγέλλων το πρόγραμμα και σε ξένες γλώσσες.

«Η χορεύτρια Λιλή Μπερό στο Πα-ρίσι όπου ντεμπιούταρε την περασμένη εβδομάδα, σημειώσε εξαιρετική επιτυχία με ένα ελληνικό χορό και ένα πολυτε-λέστατο χρυσοκέντητο κοστούμι του Σκαλιντό από 60 πλάτες οργάντζα.

Στην προερίδα της παρευρέθησαν πολ-λοι όμογενοι.

«Η μικρούλα θούλη ντέ Καβάλλα («'Αστρο της 'Ανατολής»), που είναι τώ-ρα μεγάλη κοπέλλα, στην Κύπρο, όπου έμεινε τους τελευταίους μήνες ζετρελ-λανε κυριολεκτικά τους ξένους με το τραγούδι της.

«Η μικρούλα βεντέττα του τραγουδιού κάπως πρόωρα ακόμα, είχε και πρώτα-οις γάμου, από δυο Άγγλους θαυμα-στές.

«Η Μαίρη Λω-Γιάκοβλεφ απέκτησε έ-να χαριτωμένο κοριτσάκι, έδω και λίγες μέρες.

Προς μεγάλη απογοήτευσί όμως του πατέρα, ο οποίος περίμενε με αγωνία διάδοχο, με την επιθυμία να τον κάνει βιρτουόζο πιανίστα!

«Η γνωστή ντιζέξ Σούλα Λαμάρ που θέλει να γίνει και χορεύτρια, παρακο-λουθεί καθημερινώς μαθήματα στη Σχο-λή Ζουρούδη.

Στην ίδια σχολή, που αναδιοργανώ-θηκε έντελως με την ευκαιρία συμπλη-ρώσεως είκοσαετίας από της ίδρύσεώς της, φοιτούν τώρα και άλλοι γνωστοί καλλιτέχνες, γιατί περιλαμβάνει, έκτος από τις τάξεις για παιδιά και έρασιτέ-χνες και ειδικές τάξεις για έπαγγελ-ματίες.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Συνάντησις με τον Πανα-γιωτάκη

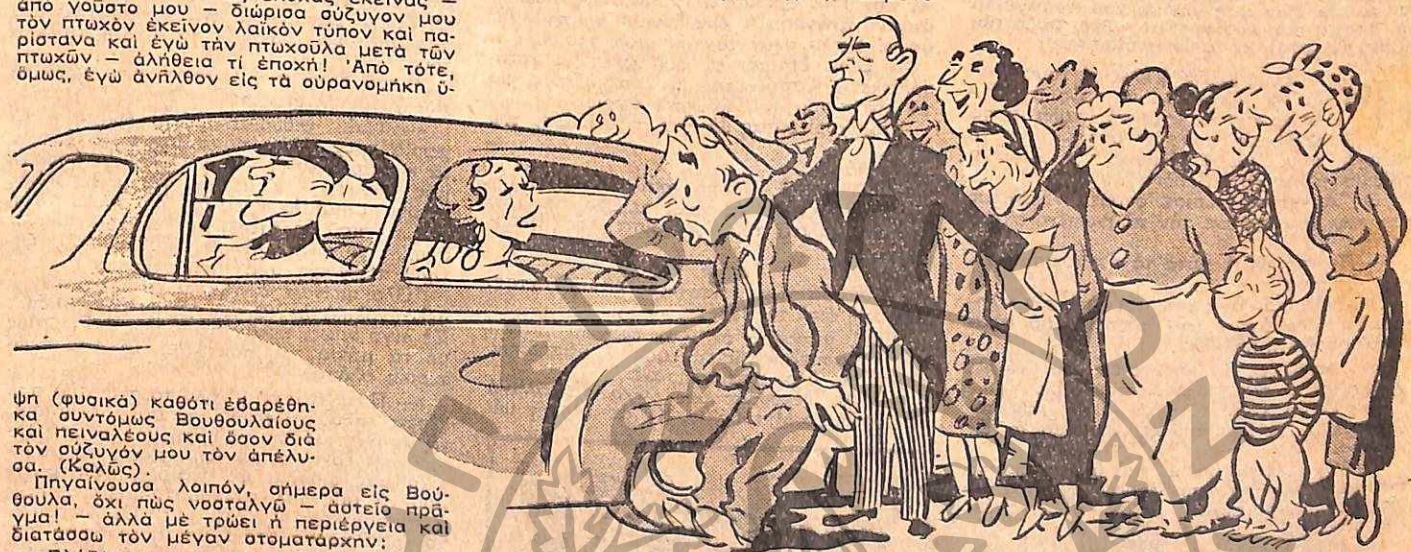
«Πτωχούλες μου πηγαίνετε ψουχα ψου-χα να πάτε τα άστακουδάκια σας! Άντε και λησμονήσατε, περικαλῶ, εκείνα που ζεράτε.

Την στιγμήν, όμως, ακριβώς, έκείνην εμφανίζεται ο Παναγιωτάκης, ο τέως σύ-ζυγός υιου.

«Η σκηνή της συναντήσεώς μου με τον πτωχόν Παναγιωτάκην ιστορική — ύστερα από τόσα χρόνια! — και παρακαλῶ τὸν ιστορικόν της 'Ελλάδος να λαμβάνη ση-μειώσεις διά τὰ περαιτέρω.

Βλέπω τὸ λοιπὸν αἰφνιδίως ἐρχόμενον τὸν μέγαν στοματάρχην και μαζί του (συ-νοδευόμενον) ένα λαϊκόν τυπὸν, ὅπως ἀ-κριβῶς τὸν εἶχα γνωρίσει εἰς τὰς νεότη-τας μου.

Μουστακάκι λαϊκόν, ἐλαφρῶς πεσμένο

ψη (φυσικά) καθότι ἐδαρεθῆ-κα συντόμως Βουδουλαίους και πειναλέους και ὁσον διά τὸν σύζυγόν μου τὸν ἀπέλυ-σα. (Καλῶς).

Πηγαίνουσα λοιπὸν, σήμε-ρα εἰς Βού-θουλα, ὅχι πῶς νοσταλγῶ — αὐτεῖο πρᾶ-γμα! — ἀλλὰ με τῶς ἡ περιέργεια και διατάσσω τὸν μέγαν στοματάρχην:

—Βλάξ!

—'Ορίστε κυρία.

—Πήγαίνε να ἐρωτήσης περὶ ὑπάρξεως Παναγιωτάκη εἰς τὰ περίχωρα. 'Εάν ἀπέ-θανε καλῶς και να τοῦ ἀνάψης σχετικὴν λαμπάδα ἵσμε τὸ μπόι σου. 'Εάν ζῇ να ὀδηγήθῃ ἐμπρός μου.

Ἐν τῷ μεταξῷ σούσουρο διατρέχει ὁ-λόκληρη τὴ συνοικίαν Βουθουλα και ὅλοι οἱ πτωχοὶ Βουθουλαῖοι κατάπληκτοι ὀμι-λοῦν περὶ ζητήσεως Παναγιωτάκη ἐκ μέ-ρους μου και με πληροφοροῦν ὅτι ὁ Πανα-γιωτάκης ζῇ και βασιλεύει και φέρει ὑ-περφηφῶς τὸν τίτλον τοῦ τέως συζύγου τῆς περιδούτου μαντάμ και αὐτὸ πολὺ τὸν ἀνεβάζει.

Ὅμως ἐνα πρᾶγμα με στενοχωρεῖ ἐλα-φρῶς διὰ καταπλεόν εἰς τὴν ναυαρχίδα μου πολλὰ πτωχὰ Βουθουλαῖα και τοσκα-ρια και ὁ λαοεχικός καλὸν εἶναι να μὴ παίρνω θάρρος. Διὸτι ἄνδρες και γυναι-κες φωνάζουν ἀναίδως:

—'Η Σουσου.

—Μὰς πᾶθε ἡ Σουσου!

—Καλῶς τὴν Σουσου!

Και αὐτὰ χωρὶς να προσθέτουν τὸ ἀπα-ραίτητον «μαντάμ» ἀνευ τοῦ ὁποῦν ἡ προ-σώρ τοῦ ὀνόματός μου ἀδύνατος και ἀ-ναίδως.

Τὶ να κάνω ὅμως; Ὅποιος ἀνακατέ-ται με τὰ πύρρα τῶν ἐνταῖς, μειδῶ μέ-τας και κομμάτια να γίνῃ. Μειδῶ μέ-τα ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τῆς λιμουζινικῆς ναυαρχίδος και λέω:

κης ἐκρηγνύεται εἰς λαϊκὰς ἐγκαρδιότη-τας:

—Μωρὴ Σουσου! 'Εοῦ εἰσαι; Λέω κι' ἐ-γὼ τί σαρμάς εἶναι τοῦτος!

Παρολόντι τὸ «μωρὴ» ἀπρεπές και ἐ-νοχλεῖ τὴν ἀριστοκρατικὴν μου ἀκοή, ἐ-ντούτοις με πῆρε ἡ συγκίνησις και ἀ-πάντω:

—Πτωχὲ Παναγιωτάκη! Τί γίνεσαι, φίλε μου; Ζῆς!

—Ζῶ, μωρὴ!

—Ἐγὼ φέρω λιγάκι.

—'Εοῦ εἰσαι φῖνα μωρὴ ζαργάνα μου! Πῶς μάς θυμήθηκες πάλι; Που ἦσαν τό-σα χρόνια;

«Η «ζαργάνα» — παλαιὰ ἀπρεπὴς συνή-θεια προσωινίας μου ἐκ μέρους τοῦ πτω-χοῦ Παναγιωτάκη — ἐκρίθη ἀπρεπὴς και πρὸς ἀποφυγὴν περισσοτέρας δημοσίας ἐκθέσεως μου τὸν παίρνω εἰς τὴν ναυαρχ-ίδα μου και διατάσσω να ἀποπλεύσῃ ὁ στόλος τῶν λιμουζινῶν. Ὅπερ και ἐγένε-το ὑπὸ φωνᾶς και ἰαχὰς οὐρανομήκει τῶν πειναλέων Βουδουλαίων και συμπαθῶν τσο-καριῶν.

Ἐντὸς τῆς ἰδιαίτερας λιμουζίνας μου καθισμένος ὁ πτωχὸς Παναγιωτάκης δὲν χορταίνει να με κυττά και με ἐρωτᾷ περὶ τοῦτο και περὶ ἐκείνου και πῶς συνέβη και καταδέχθηκα να ἐπισκεφθῶ τὸν πειναλὸς Βουθουλα.

«Η ἀπάντησις μου ιστορική και γράφε 'Ι-στορική, μὴ τὰ ξεχάσης:

—Πτωχὲ Παναγιωτάκη, βεβαίως ἀπορεῖς και παρομοίως πολὺς κόσμος, διὰτὶ δὲν λη-σμονῶ τὸν Βουθουλα. Μάθε, λοιπὸν, ὅτι ἐμπούχτισα τὰ πάντα και πλοῦτη και τα-ξίδια και ἐγάγα Εὐρώπας και 'Αμερικὰς με τὸ κουτάλι. Ἀπὸ προσδευτὰς και πρίν-κηρας ἄλλο τίποτα και συνετρίψα ὅλες τῆς ἀντιπαλῆς φαρμακομύτης τοῦ Κολωνακίου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον με πίνῃ πλῆξις και νοσταλγίαις για τὰ παλὰ και πρὸ ἡμερῶν θυμήθηκα τὸν Βουθουλα και

εἶπα να μοιράσω λίγα ἀστακουδάκια στοὺς πτωχοὺς.

—'Απάντησις Παναγιωτάκη:

—Εἰσαι πάντα ἡ ἴδια, μεγάλην τρελλάρα μωρὴ ζαργάνα!

Γελῶ καθὸτὶ μου ἀρέσει να ἀκούω τὰς ἱστορίας μου ἀπὸ τὸν πτωχόν Παναγι-ωτάκην και συγχωρῶ ὅλας τὰς ἀναίδειας του.

—Και τώρα ποῦ με πᾶς;

—Ερωτᾷ ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος.

—Εἰς τὰ μὲνάρια μου, πρὸς γεῦμα!

Και ὁ Παναγιωτάκης μένει πάλιν με τὸ στόμα ἀνοικτόν.

—Κλείστο, λέω, διὰ να μὴ φωνάξω τὸν μέγαν στοματάρχην.

—'Αλλὰ τὴν συνέχεια τῆς ἱστορίας θὰ λά-βετε τὴν τήνιν να τὴν ἀκούσετε εἰς τὸ προσεχές.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Τῆς στιγμῆς

—Κυρία ἀστυνόμε, παρακαλεῖ ἕνας σύ-ζυγος ποῦ συνήθιζε να ἐπιστρέφῃ ἀργὰ τὸ βράδυ, στὸ σπίτι του, ἀπ' τὴν ταβέρνα, θὰ πῆθε να μιλῶμε με τὸ ληποδύτη ποῦ πᾶσατε τὴ στιγμὴν ποῦ ἐβγαίνα ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

—Γιὰ ποῖο λόγο;

—Μπᾶκε στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς γυ-ναίκας μου χωρὶς να τὴν ἐνηπύνη και πῆθε να μάθω πῶς τὰ κατάφερε...

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρωμαίος Μονταίικς και η Ιουλιέττα Καπουλέτους αγαπιούνται, μ' όλο που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ μίσος. Ο Ρωμαίος μπαίνει μία νύχτα στο ανάκτορο των Καπουλέτων για να δει την αγαπημένη του, την καταδιωχμένη όμως οι υπηρέτες και αναγκάζεται εκείνος να σκοτώσει έναν υπηρέτη. Ο Άρχοντας της Βερόνας Έσκαλος, μαθαίνοντας από τον Καπουλέτο το περιστατικό στέλνει να συλλάβουν τον Ρωμαίο. Έπειδή όμως δεν τον βρίσκουν, αντί γι' αυτόν πιάνουν τον πατέρα του. Μαθαίνοντας τη συλληψή του πατέρα του, ο Ρωμαίος παρουσιάζεται μπροστά στον Άρχοντα και του δηλώνει ότι αγαπάει την Ιουλιέττα. Ο Καπουλέτος που παρευρίσκεται κι' αυτός αρνιέται με προσδραματικά λόγια να δώσει τη συγκατάθεσή του σ' αυτό το γάμο, οι δυο Μονταίικοι, πατέρας και γιός, τραβάνε τα σπαθιά τους, κι' ο Άρχοντας διατάζει τη συλληψή τους. Την ώρα όμως που οι δυο φυλακισμένοι μεταφέρονται με ισχυρά συνοδεία στη φυλακή, ο ανήλικος τού Μονταίικ Μπενδόλιο έπικεφαλή ανθρώπων πιστών στους Μονταίικους, έλευθερώνει τον Ρωμαίο και τον πατέρα του σκοτώνοντας ή πληγώνοντας τους φρουρούς τους. Ένας από αυτούς πάει ματωμένος στον Άρχοντα της Βερόνας για να του αναγγείλει το δραματικό περιστατικό. Στη συζήτηση παρευρίσκεται κι' ο Καπουλέτος.

Τους έκανε ή έλευσή τους πράξι να προσβάλουν τους στρατιώτες που φέρνανε τη στολή με τα χρώματά σου, να σκοτώσουν το λοχαγό σου, να ανοίξουν τον έμφυλο πόλεμο μέσα στη Βερόνα!...

Ο Άρχοντας γύρισε στους ανθρώπους του που κρατούσαν τον πληγωμένο στρατιώτη:

— Περιποιηθήτε αυτό το δυστυγμένο... τους πρόσταξε.

Οι άνθρωποι βγήκανε μαζί με τον πληγωμένο, που άφισε στο πάτωμα μία πλατεία ματωμένη κλίδα...

— Λοιπόν;... Τι σκοπεύεις να κάνης, Άρχοντα;... ρώτησε ο Καπουλέτος.

— Τι θα κάνω;... Είναι δικός μου λογαριασμός!... αποκρίθηκε άποτομα ο Έσκαλος.

— Όχι... του είπε με μία βουδή απειλή στη φωνή του ο Καπουλέτος. Δεν είναι δικός σου λογαριασμός. Είναι και λίγο δικός μου...

— Δικός σου;...
— Ναί; γιατί, αν δε θελήσης να επιβάλης εσύ την τάξη μέσα στην Βερόνα, θα την επιβάλω εγώ με τους ανθρώπους μου!...

Τρέμοντας από το θυμό του, ο Άρχοντας φώναξε:

— Καί, ποίος είσαι συ που θα επιβάλης την τάξη μέσα στην πολιτεία μου;...

— Ξέρεις καλά ποίος είμαι και τί μπορώ να κάνω!... του αποκρίθηκε ο Καπουλέτος.

— Με απειλείς; !...

— Όχι εμένα! τους έχθρους της Βερόνας...

Σε μία στιγμή, απάνω στο θυμό του, ο Έσκαλος σκέφτηκε να φωνάξει τους ανθρώπους του και να συλλάβη τον Καπουλέτο και τον Πάρη. Ύστερα όμως, συλλογίστηκε πιο ψυχραίμα ότι, όπως είχαν έρθει τα πράγματα, δεν ήτανε λογικό και σκόπιμο ν' αραιώνη τις τάξεις των φίλων του... Οι Μονταίικοι ήτανε πια έχθροι του!... Ο έμφυλος πόλεμος είχε ξεσπάσει στη Βερόνα... Έπρεπε να νικήση ο Άρχοντας! Να επιβάλη την τάξη... Ήτανε γι' αυτόν, όχι πια μόνο ζήτημα γοήτρου, αλλά και προσωπικής ασφάλειας...

Σήκωσε το κεφάλι του ο Έσκαλος και άπταξε λυπημένος τον Καπουλέτο:

— Πόσους άντρες μπορείς να ξεσηκώσης μέσως;... τον έρωτησε.

— Πόσους;... Χίλιους!... του αποκρίθηκε άγρια ο Καπουλέτος.
— Καλά... Μάζεψέ τους τότε... Έλπιζω να μην τους χρειαστώ... Άν όμως παρουσιαστή ανάγκη, ως είνε έτοιμοι να πολεμήσουνε δίπλα στον ταχτικό μου στρατό!...
— Θάνε έτοιμοι σε δυο ώρες!... αποκρίθηκε ο Καπουλέτος, αποφασιστικός, με τα μάτια του που λάμπανε άγρια.
Καί, γυρίζοντας ύστερα στον Πάρη, του είπε:

— Πάμε...
Άμילητος ο Πάρης ακολούθησε αυτόν που φιλοδοξούσε να κάνει πενιρό του έξω από το παλάτι του Άρχοντα της Βερόνας.

★
Η ομάδα των Μονταίικων, καλπάζοντας, είχε βγή από τη Βερόνα.

Έκεί, μπροστά σε μιαν έξοχη έπαυλη των προαστείων της ώραιας Λομβαρδικής πολιτείας, όλοι σταματούσανε.

— Άς ξεκουράσουμε λίγο τα άλογά μας... είπε ο Μπενδόλιο. Κι' άς μπούμε με-

Ο φόβος της νίκης

Ένας άπλοικός τύπος Έβραίου ξεκίνησε από το Κράτος του Ισραήλ και πήγε στη Δυτική Γερμανία να επισκεφθή ένα φίλο του. Εκεί ή ευημερία τον άφησε κατάπληκτο.

— Είναι δυνατόν; ρώτησε. Η Αγγλία κέρδισε τον πόλεμο και δεν έχει ψωμί. Η Γαλλία κέρδισε τον πόλεμο και το φράγγο της έξετελείστηκε. Αντίθετα, η Γερμανία έχασε τον πόλεμο και το νόμισμά της είναι το καλύτερο της Εύρώπης!... Και κύττα! Έχουν έδω και το πουλιού το γάλα!... Πώς γίνεται;

— Απλούστατα, του διηγήσανε. Μπορείτε κι' εσείς να κάνετε το ίδιο: Να κηρύξετε τον πόλεμο έναντιόν των Ηνωμένων Πολιτειών κι' όταν τον χάσετε, θα σάς φροντίσουν!...

Στόν Έβραίο άρεσε αυτή ή ιδέα. Σκέφθηκε όμως κάτι και τότε κατσούφιασε και κούνησε το κεφάλι:

— Καλή ή συμβουλή σου, του είπε. Άλλά, αν κερδίσουμε τον πόλεμο; Τι γίνεται τότε;... Ο ΦΑΚΟΣ

να να πιούμε ένα δροσιστικό που θα μάς προσφέρει ο Φίλιππο Σκίπα.

Ο Φίλιππο Σκίπα ήταν ένας από τους πιο φανατικούς φίλους των Μονταίικων στη Βερόνα. Πλούσιος, αριστοκρατικός στους τρόπους, από περηφάνη γενιά, τολμηρός ως την τρέλλα, δεν άρνιότανε καμμιάν άφορμή που του παρουσιαζότανε για την ταπείνωση των Καπουλέτων.

Βλέποντας να μπαίνουνε στο σπίτι του ο γέρος Μονταίικς, ο Ρωμαίος κι' ο Μπενδόλιο, έτρεξε να τους υποδεχτή με χαρά.

— Καλώς ήρθατε, αγαπημένοι μου φίλοι!... είπε.

Ο γέρο-Μονταίικς έπεσε σε μία πολυβρόνα.

— Καλύτερα να μη μάς καλωσόριζες, Φίλιππε... ψιθύρισε με λυπή.

— Γιατί, σεβαστέ μου φίλε;...

— Τό γιατί τό ξέρεις καλά... Σου φέρνουμε τη μούρη είδησι του έμφυλου σπαργμού!...

Ο Φίλιππο Σκίπα είχε κατατοπιστή λιγος πριν για όλα από έναν άπεσταλμένο του Μπενδόλιο.

— Δεν αξίζει ν' απογοητεύεσαι, σεβαστέ μου φίλε... είπε στο γέρο Μονταίικ. Οι έχθροι μας έγιναν την άφοσύνη να μάς προκαλέσουνε! βόχουνε τη δικαίη τιμωρία τους!

Ζεστά δάκρυα κυλούσανε στα μάγουλα του γέρο Μονταίικ...

— Ναί... ψιθύρισε. Θάναί δικαίη ή τιμωρία τους, αλλά πόσο πιο καλό θάτανε να κυριαρχούσε ή γαλήνη στην αγαπημένη μας πόλι!... Σημασία δεν έχει ποίος σφαιρεί σημασία έχει ότι θα πληρώση ή Βερόνα που δε σφαιρεί και θα αίματοκυλίστη... Δεν είναι ζήτημα εύθυνών! είναι ζήτημα τραγικής πραγματικότητας!...

Όλοι μείνανε σιωπηλοί ύστερα από τα μεγαλολικά λόγια του γέρο ευπατριώτη... Σε λίγο όμως, πετάχτηκε όρθος ο Ρωμαίος με τα μάτια του που λάμπανε από έσωτερική φλόγα:

— Πατέρα μου, μ' όλο το σεβασμό που ξέρετε καλά, ότι τρέφω για σάς, δεν μπορώ να μη διαπιστώσω με λύπη μου, ότι τα λόγια σας έρχονται να άτονήσουνε τη μηχανή μας διάθεσι με άκαιρες, επιτρεψέ μου να σάς πώ, αισθηματολογίες... Έδω ή πραγματικότητα είναι μία: Οι Καπουλέτοι μάς προκαλέσανε με άπαραδέχτη ατμόσφαιρα, παρασύροντας με τό μέρος τους και τον Άρχοντα της Βερόνας, θελήσανε να μάς ρίξουνε στη φυλακή — έμάς, που ωστόσο δεν είμαστε οι τελευταίοι κι' οι πιο άσημοι του τόπου αυτού... Από τη στιγμή αυτή, ο κύβος είχε ριχτή! Τα άποτελέσματα—δυσάρεστα, κανείς δεν τό άρνιέται...— θα βαρύνουν άποκλειστικά τους Καπουλέτους!...

— Θάνατος στους Καπουλέτους! φώναξε όρμητικός ο Μπενδόλιο.

Η δυνατή φωνή του ακούστηκε ως έξω, όπου περιμένανε οι πιστοί ίππότες, που χανε έλευθερώσει τους Μονταίικους, κι' ύχανε έλευθερώσει τους Μονταίικους, κι' ύστερα τους είχαν ακολούθησει στο σπίτι του Φίλιππο Σκίπα. Καί μία γενική ίαχη, σαν ήχώ της φωνής του Μπενδόλιο, έσκισε την ατμόσφαιρα:

— Θάνατος στους Καπουλέτους!

Ο γέρο Μονταίικς έμεινε σιωπηλός γι' άρκετή ώρα, με σκυμμένο τό άραιο του άσπρο κεφάλι. Ύστερα τό σήκωσε και, με λυπημένη φωνή, ρώτησε:

— Καί τώρα; Τι θα γίνη;...

Ο Μπενδόλιο προχώρησε μπροστά ένα βήμα:

— Είδοποιήθηκαν όλοι οι πιστοί μας φίλοι να μαζευτούν εδώ... είπε. Καθένας από αυτούς, διευθύνει από πενήντα ως έκατό ανθρώπους...

— Καί πόσο είναι αυτοί οι φίλοι μας, Μπενδόλιο; ρώτησε ο Ρωμαίος.

— Τό λιγώτερο πενήντα! Τό άνθος της αριστοκρατίας της Βερόνας...

Ο Φίλιππο Σκίπα έτριψε με ευχαρίστησι τα χέρια του:

— Λαμπρά!... είπε. Μαζεύομαστε έτσι δύομιση ως πέντε χιλιάδες άνθρωποι, άποφασισμένοι, γενναίοι... Όλόκληρο στρατεύμα!... Η νίκη είναι δική μας!... Με τη δύναμι αυτή, μπορούμε να διώξουμε αυτόν τον άνάξιο Άρχοντα, πούγινε όργανο τυφλό στα χέρια των έχθρων μας, και να βάλουμε επί κεφαλής της Βερόνας τον άξιο, τό φυσικό της Άρχοντα: τό Μάριο Μονταίικ!...

— Κάτω ο άνάξιος Έσκαλος!... Ζήτη ο Άρχοντας Μονταίικς!... φώναξε ο Μπενδόλιο.

Σαν ήχώ του, ακούστηκε πάλι από την αλή ή γενική ίαχη:

— Ζήτη ο Άρχοντας Μονταίικς!...

Ο πατέρας του Ρωμαίου κούνησε με λύπη τό άσπρο του κεφάλι:

— Σας ευχαριστώ, φίλοι μου, για τη μεγάλη τιμή που μου κάνετε... είπε. Καί, μία και θέλετε να με θεωρήτε άρχηγό σας, άφήστε με να σάς συμβουλέψω...

— Η συμβουλή σου ν' άκούστη με θρησκευτική προσοχή από όλους μας... τον βεβαίωσε ο Φίλιππο Σκίπα.

— Λοιπόν, άποφασίσανε ν' ανοίξουνε τον έμφυλο πόλεμο στη Βερόνα... Μία κι' είναι γενική σας θέλησι, δεν επιτρέπεται σε μένα να διαφωνήσω... Μένει όμως να κάνουμε μία ύστατη προσπάθεια συνδιαλλαγής...

— Συνδιαλλαγής;... Με ποιόν τρόπο; ρώτησε ζωνχρά ο Μπενδόλιο.

— Πρέπει ένας από μας, να πάη άπεσταλμένος στον Άρχοντα της Βερόνας, και να του ύπογραμμίστη με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, τον κίνδυνο να αίματοκυλίστη ο τόπος μας... Να του πώ, ότι οι όροι μας για τη γαλήνησι της Βερόνας δεν είναι άπαραδέχτοι! δε ζητάμε παρά ίση μεταχείρισι κι' άξιοπρέπεια... Δεν είναι δυνατό ο Έσκαλος να μην άκούση τη φωνή της λογικής...

— Κι' αν δεν θελήση να την άκούση;... Τότε, σάς όρκίζομαι, ότι δε θα διαφωνήσω σ' όποιαδήποτε άκρότητα!...

Ο Φίλιππο Σκίπα είπε, γυρίζοντας στους άλλους:

— Έχει δίκιο... Πρέπει κάποιος να πάη να βρή τον Έσκαλο...

— Καί ποίος θάν' αυτός;... ρώτησε ο Μπενδόλιο.

Πάλι μίλησε ο γέρο-Μονταίικς:

— Ζήτη για χάρι να πάω εγώ!... Νομίζω, χωρίς να θέλω να ύποτιμίσω κανέναν, ότι ή ηλικία μου θα κάνει τον Έσκαλο να με ύπολογίση πιο πολύ από όποιονδήποτε άλλον...

— Όχι, πατέρα... είπε ο Ρωμαίος μ' ένα στοργικό χαμόγελο. Η ηλικία σου αυτή που λές, δε σου επιτρέπει να μπλέξης σε τέτοια περιπέτεια... Γιατί, επί τέλους, αν ύποθέσουμε, ότι ο Έσκαλος θελήση να σου φερθή με βιασιότητα, δεν άντέχεις ούτε στη φυλακή, ούτε στην εξορία...

— Αντέχω σ' όλα, γυιέ μου!... άπορίθηκε μ' ένα μεγαλολικό χαμόγελο ο έρο-Μονταίικς.

— Όχι, όχι... Θα πάω εγώ! είπε άποφασιστικά ο Ρωμαίος. Επί τέλους, εξίτίας μου, ξαναφούντωσε πιο δυνατή ή έθρα μας με τους Καπουλέτους... Έγώ θα σώ!...

Ο γέρο εύπατριδης άγκάλιασε τό γυιό του με στοργή και τον τράβηξε παράερα:

— Καί δεν συλλογίσαι την άγωνία μου;... τον ρώτησε. Όσπου να γυρίσης, γω θα ύποφέρω χίλιους θανάτους!

— Να μην άνησυχής καθόλου, πατέρα! του άποκρίθηκε σταθερά ο Ρωμαίος. Θα γυρίσω γρήγορα...

— Αν δε γυρίσης άπόψε, σου όρκίζομαι, ότι θα κάψω τη Βερόνα και να τό πής ύπό του Έσκαλου!... φώναξε με άγρια ύποφασιστικότητα, άσυνήθιστη για τον ήιο χαρακτήρα του, ο γέρος.

— Θα γυρίσω άπόψε με την άπάνισι του Άρχοντα της Βερόνας!...

Κάθε έβδομάδα

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωσι

Φωτο - Όφσσετ

Σελίδες

84

Γύρισε στους άλλους ο Ρωμαίος και πρόσταξε:

— Φίλοι μου, σάς χαιρετώ προσωρινά... Πηγαίνω να κάνω την ύστατη προσπάθεια για την ειρήνησι της Βερόνας...

Ο Μπενδόλιο κι' ο Φίλιππο Σκίπα κάνανε ένα βήμα μπροστά:

— Για τό καλό της Βερόνας, του είπε ο πρώτος, μην άργήσης...

— Σκέψου, ότι ως αύριο τό πολύ, συμπλήρωσε ο Σκίπα, τό άνθος της Βερονέζικης ευγενείας θα βρίσκεται συσπειρωμένο γύρω μας, έτοιμο να έκδικηθή σκληρά όποιαδήποτε καινούργια προσπάθισ...

— Ένωια σας... τους βεβαίωσε ο τολμηρός νέος. Θα πάω και θα γυρίσω σώος... Κι' αν ακόμα ο Έσκαλος δε θελήση ν' άκούση τη φωνή της λογικής, πάλι δε θα τολμήση να μου φερθή με άπροκάλυπτη έχρότητα... όχι από φίλια! από φρόνησι!... Έκανε να βγή ο Ρωμαίος, τη στιγμή εκείνη όμως, ο Φίλιππο Σκίπα έκανε ένα βήμα μπροστά και τον έπιασε από τό χέρι:

— Νομίζω, του είπε, ότι είναι άφοσύνη σου έγκληματική να πάς και δική μας έγκληματική άδιαφορία να σ' άφίσουμε να πής στο στόμα του λιονταριού...

— Γιατί, Φίλιππε;... ρώτησε με κάποια άνυπομονήσια ο Ρωμαίος. Ποιά καινούργια σκέψι προκάλεσε τις καινούργιες σου άντιρρήσεις;...

— Η σκέψι είναι μία, και, νομίζω, λο-

γική: Τόσο έσύ, όσο κι' ο σεβαστός σ' όλους μας πατέρα σου, είσαστε ένοχοι στα μάτια του Άρχοντα...

— Ένοχοι;... ρώτησε σκοτεινός ο Ρωμαίος, με τα μάτια του που πετάζανε θυμωμένες λάμψεις.

— Ένοχοι σύμφωνα με τη στραφή, την έγκληματική άπόφασι του Έσκαλου... Μηπως αυτός δε σάς παράδωσε στους ανθρώπους του για να σάς μεταφέρουνε στη φυλακή, και στο δρόμο οι άνθρωποι σας, οι φίλοι σας, οι φίλοι μας, ριχτήκαν άπάνω στους φρουρούς σας, τους σκοτώσανε και σάς έλευθερώσανε!...

— Λοιπόν;...

— Λοιπόν, έσύ κι' ο πατέρας σου είσαστε ένοχοι μίας καθαρά επαναστατικής ενέργειας... Άν τολμήσετε να παρουσιάσπτε μόνοι σας στη Βερόνα, ο Έσκαλος είναι ύποχρεωμένος, για λόγους γοήτρου πιά, να διατάξη την άμεση συλληψή σας!...

— Θα τους έλευθερώσουμε πάλι!... φώναξε όρμητικός ο Μπενδόλιο.

— Δε χωράει καμμία άμφιβολία γι' αυτό... αποκρίθηκε ο Σκίπα. Όμως, ή πρόθεσί μας, προς τό παρόν, δεν είναι να δημιουργήσουμε καινούργιες άφορμες για σύγκρουσι! αλλά να προσπαθήσουμε να φέρουμε τη γαλήνη στον τόπο μας... Έτσι, τουλάχιστον, νομίζω, ότι σκέφτηκε ο σεβαστός μας άρχηγός Μονταίικς...

— Ναί, ο Φίλιππος έχει δίκιο... συμφώνησε ο γέρος εύπατριδης. Η παρουσία μου, ή ή παρουσία του Ρωμαίου στη Βερόνα, θα θεωρηθή όχι σαν φιλική μεσολάβησι για συνδιαλλαγή, αλλά σαν καινούργια πρόκλησι...

— Άλλά, τότε, άφού δεν πρέπει να πάη κανένας από τους δυο σας στη Βερόνα, άς πάω εγώ... είπε ο Μπενδόλιο.

— Ούτε συ δεν πρέπει να πάς... διαφώνησε πάλι ο Φίλιππο Σκίπα.

— Γιατί;

— Γιατί, μην ξεχνάς, ότι έσύ είσαι που πρόσβαλες με επίθεσι τους ανθρώπους του Άρχοντα, τους σκότωσες ή τους πληγώσες, κι' άτελευθέρωσες τους ύπόδικους... Είσαι τό ίδιο ή και πιο πολύ ένοχος από αυτούς τους ίδιους...

— Έχεις πάλι δίκιο. Φίλιππο... συμφώνησε ο Μονταίικς. Με τό στόμα σου μιλάει ή ίδια ή λογική...

— Τότε, ποίος θα πάη στη Βερόνα;... ρώτησε ο Ρωμαίος.

— Εγώ! είπε άπλά, άποφασιστικά, ο Φίλιππο Σκίπα.

— Έσύ;...

— Ναί, εγώ... Δεν κατηγορούμαι για τίποτα, έχω τη φήμη, ότι είμαι νομοταγής πολίτης, άφοσιωμένος στον Άρχοντα. Η

Ο Φίλιππο Σκίπα έκανε ένα βήμα κι' έπιασε τό Ρωμαίο από τό χέρι...

μεσολάβησέ μου δεν θάναί πρόκληση, αλλά πραγματική προσπάθεια για γαλήνευση τόπου...

— Ύστερα από σκέψη, ο γέρο-Μονταίικης συμφώνησε:

— Ο Φίλιππο έχει δίκιο...

— Καθίστε, λοιπόν, εδώ, είπε ο ευγενικός οικοδεσπότης, υποδεχόμενος κι' όποιους άλλους έρθουν από τους φίλους μας, διατάζετε τους υπηρέτες μου για ό,τι θελήσετε, σ'α να βρισκόσαστε στο σπίτι σας και περιμένετε την επιστροφή μου...

Τους χαιρέτησε όλους με θερμή χειραψία ο Φίλιππο Σκίπα, και βγήκε από το δωμάτιο.

Σε λίγο, ο καλπαμμός του αλόγου του ακούστηκε από το προαύλιο της επαύλεως και χάθηκε λίγο-λίγο μακριά...

Ο γέρο-Μονταίικης σήκωσε τα χέρια του και τα μάτια του στον ουρανό:

— Άς ελπίσουμε, ότι θα φέρη άποτέλεσμα... ψιθύρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΛΛ'.

Μέσα στο παλάτι του, ο "Αρχοντας της Βερόνας, περπατούσε" νευρικά, δίνοντας διαταγές. Κάθε στιγμή, μπαίνοβαίνανε άνθρωποι άγριέμενοι, ώπλισμένοι ως τα δόντια, που παίρνανε διαταγές και φεύγανε προς διάφορες κατευθύνσεις. Λίγο-λίγο, ο χώρος μπροστά στο παλάτι, γέμιζε από φίλους των Καπουλέτων, που φτάνανε για να πικνώσουνε τις φάλαγγες των στρατιωτών του "Αρχοντα.

Σε μία στιγμή, στο παλάτι μπήκε ο Καπουλέτος, αποφασιστικός, γεμάτος νεανική όρμη, παρ' όλα του τα χρόνια. Ώρμησε μέσα στο δωμάτιο του "Εσκαλου και του είπε:

— Τέσσερις χιλιάδες άντρες θάναί συγκεντρωμένοι ως το απόγευμα εδώ!...

— Τέσσερις χιλιάδες; έκανε με κάποιαν έκπληξη ο "Εσκαλος.

— Ναί, "Αρχοντα... Καί σε δυό μέρες, άλλοι χίλιοι από κοντινά χωριά... Νομίζω, ότι είναι αυτός ένας στρατός ύπολογίσιμος, ίκανός να συντρίψη τους έχθρούς μας...

Με το κεφάλι του χαμένο στα χέρια του, ο "Εσκαλος έμεινε βαθεία συλλογισμένος.

— Η δόξα σου, "Αρχοντα, του είπε ενεργητικά ο Καπουλέτος, μεγαλώνει, μαζί με τη δύναμή σου...

— Δόξα φοιχτή! Δύναμι ματωμένη!... μωρουούρισε με άπογοήτευσι ο "Αρχοντας.

Έμεινε πάλι σιωπηλός, κι' ύστερα, σ'α να δεχνούμε, ότι δε βρισκότανε μόνος του, μονολόγησε:

— Να μπορούσε να βρεθί κάποιος τρό-

πος για συνεννόησι!...

Ο Καπουλέτος άναπήδησε σ'α να τον είχε δαγκώσει φαρμακερό φίδι:

— Συνεννόησι με τους έχθρούς του Κράτους, με τους περιφρονήτες των νόμων! φώναξε. Τί είν' αυτό που ξέφυγε από το στόμα σου, "Αρχοντα;...

Ο "Εσκαλος σήκωσε βαρεία τ'α μάτια του και κύτταξε τον άνθρωπο αυτόν που του προκαλούσε φρίκη... Γιατί τόν είχε παρασύρει με το μίσος, με το πείσμα του, στον έμφυλιο πόλεμο, στην αίματοχυσία...

— Καπουλέτο, του είπε με πιο πολλή λύπη και λιγώτερο θυμό, γιατί να μιλάμε για κάτι που δεν υπάρχει περίπτωσι να γίνη, όσο κι' αν τ'ο έπιθυμώ;...

— Έκείνη τη στιγμή, ένας κλητήρας χτύπησε την πόρτα, εμφανίστηκε μπροστά στον "Αρχοντα και άναγγειλε με δυνατή φωνή:

— Ο ευγενής Φίλιππο Σκίπα ζητάει να παρουσιάσθ' μπροστά στον γαληνότατο "Αρχοντα της Βερόνας, "Εσκαλο!...

Ο "Αρχοντας άναπήδησε:

— Ποιός;... ρώτησε, σ'α να μην είχε άκούσει καλά, ο Φίλιππο Σκίπα;...

Ο Καπουλέτος έσφιξε με λύσσα τις γροθιές του:

— Ο Φίλιππο Σκίπα;... μωρουούρισε. Μά... αυτός είναι από τους πιο φανατικούς φίλους των καταραμένων των Μονταίκων!...

Χωρίς να δώση καμμία προσοχή στα λόγια αυτά, ο "Εσκαλος πρόσταξε τον κλητήρα:

— Άς περάση ο επισκέπτης!...

Ο κλητήρας υποκλίθηκε και βγήκε. Σε λίγο, ο Φίλιππο Σκίπα μπήκε μέσα στο δωμάτιο, ίσιος, περήφανος, ατρόμητος. Υποκλίθηκε βαθεία μπροστά στον "Εσκαλο και είπε:

— Υποβάλλω τ'α σέβη μου στο γαληνότατο "Αρχοντα της Βερόνας!...

Με φανερή ευχαρίστησι, ο "Εσκαλος άγκάλιασε τον ξένο του από τους ώμους:

— Χαίρουμαι πολύ που σε βλέπω, Φίλιππο Σκίπα... είπε. Καί περιμένω ν' άκούσω την άφορμή της επισκέψεώς σου, για να ίκανοποιήσω κάθε αίτημά σου, που δεν μπορεί παρά ν'άναί δίκαιο...

Ο Σκίπα έρριξε μία φευγαλέα ματιά στον Καπουλέτο, που είχε χάσει τ'α νύχια του μέσα στις παλάμες των χεριών του από το μανιασμένο σφίξιμο.

— "Αρχοντα... είπε σταθερά. Θ'α προτιμούσα νάχω μιάν ιδιαίτερη άκρόασι μαζί σου... Το θέμα που θ'α άπασχολήση τη συζήτησή μας, είναι αύστηρά κι' άπόλυτα άτομικό!...

Γύρισε στον Καπουλέτο ο "Αρχοντας:

— Καλέ μου φίλε, του είπε ευγενικά, μ' ένα βιασμένο χαμόγελο, έπιτρέψέ μου να δώ για λίγο μόνος μου το Φίλιππο Σκίπα, αφού αυτός δε θέλει νάχη μάρτυρες στη συζήτησι που θάχη μαζί μου...

Αμίλητος, χλωμός από το μίσος του, ο Καπουλέτος έρριξε μία φοδερή ματιά στο Σκίπα, που τή δέχτηκε αδιάφορος και βγήκε από το δωμάτιο, κλείνοντας δυνατά την πόρτα...

— Κάτσε, λοιπόν, Φίλιππο... είπε μ' ένα χαμόγελο ο "Εσκαλος στον επισκέπτη του.

Οι δυό άντρες κάτσανε σε δυό άναπαυτικές πολυθρόνες, ο ένας άπέναντι στον άλλον.

— Λοιπόν;... έκανε ο "Εσκαλος.

— "Αρχοντα, είπε σταθερά, αλλά με βαθύ σεβασμό, ο φίλος των Μονταίκων, έπιτρέψέ μου να σου θυμίσω, ότι είμαι και μένω ένας από τους πιο φανατικούς φίλους σου...

— Το ξέρω, Φίλιππο, και σ' ευχαριστώ!...

— Ένας φίλος σου, λοιπόν, σ'αν και μένα, "Αρχοντά μου, έχει δικαίωμα να σου πη τη γνώμη του απάνω σ' ένα έξαιρετικό ζωτικό ζήτημα...

— Ο "Εσκαλος έσμιξε τ'α φρύδια του:

— Για ποιο ζήτημα μιλάς, Φίλιππο Σκίπα;... είπε.

— "Αρχοντα, έκανε με δύναμη ο Σκίπα, ο άνθρωπος αυτός που μόλις βγήκε τώρα από το δωμάτιο, σε παρασύρει σε μία φοδερή περιπέτεια, που ή εξέλιξη της είναι άγνωστη, όπως άγνωστα και σκοτεινά είναι και τ'α άποτελέσματά της!...

— Ποιός;... Ο Καπουλέτος;...

— Ναί, ο Καπουλέτος, "Αρχοντα! Βεβαίωσε με δύναμη ο Φίλιππο Σκίπα.

— Ξεχνάς, φίλε μου, ότι δεν είμαι κανένα παιδί, για να με παρασύρη ο ένας κι' ο άλλος σε κάτι που δε θέλω!... έκανε κάπως απότομα ο "Εσκαλος.

— Δεν είν' ανάγκη ν'άναί κανείς παιδί, για να παρασυρθώ... άποκρίθηκε ζωηρά ο άπεσταλμένος των Μονταίκων.

— Δε φταίει σε τίποτα ο Καπουλέτος... είπε με κάποια λύπη στη φωνή του ο "Αρχοντας. Η σύμπτωσι τώφερε οι έχθροί του να παραδούν τους νόμους της πολιτείας και να έπισύρουν δίκαιη τήν τιμωρία!...

— Οι έχθροί του;... ρώτησε με σφιγμένα χείλια ο Σκίπα.

— Ναί, Φίλιππο... είπε με πικρό χαμόγελο ο "Εσκαλος. Οι έχθροί του, που είναι... φίλοι δικοί σου!...

Πετάχτηκε όρθος ο Σκίπα:

— Καυχιέμαι που οι Μονταίικοι με τιμούν με τη φιλία τους!... φώναξε δυνατά. Σηκώθηκε κι' ο "Αρχοντας και τον πλησίασε:

— Άγνοείς ίσως, του ψιθύρισε με μία συγκρατημένη άπειλή στη φωνή του, ότι οι Μονταίικοι σου περιφρονήσανε τους νόμους του Κράτους κι' επαναστατήσανε;...

— Έπαναστάτες οι Μονταίικοι;... έκανε ο Φίλιππο, με σφιγμένα χείλια. Αυτοί, που είναι ή προσωποποίηση της νομιμοφροσύνης;...

— Μ' όλα ταύτα, Φίλιππο, επαναστατήσανε... Χτυπήσανε τους στρατιώτες μου, σκοτώσανε το λοχαγό μου και δραπετεύτ'ανε!...

Άποφασισμένος να συγκρατηθί, ψύχραιμος ως το τέλος, ο άπεσταλμένος των Μονταίκων, είπε:

— Δεν ξέρω τις συνθήκες των περιστάσεων που μου αναφέρεις, "Αρχοντα "Εσκαλε, κι' ούτε είναι δική μου δουλειά και τρέβει να εξακριβώσω ποιός ευθύνεται γι' αυτά... "Όμως...

— "Όμως;... Ξανάπε κι' ο "Εσκαλος, τμήγοντας άπειλητικά τ'α φρύδια του.

— "Όμως, "Αρχοντα, δεν είναι δυνατό να μη νοιώσω πικρή άπογοήτευσι και βαθύ πόνο, βλέποντας τη Βερόνα χωρισμένη σε δυό αντίπαλα στρατόπεδα έχθρών, που εί-

ναι έτοιμοι να αίματοκυλίστουνε με μανία και έτοιμοι να αίματοκυλίστουνε με μανία, τελείως άδικα...

Γεμάτος λύπη, ο "Εσκαλος, ψιθύρισε:

— Δυστυχώς, αυτή είν' ή αλήθεια, Φίλιππο...

— Λοιπόν; τον ρώτησε με δύναμη εκεί-

νος. Τί θ'α κάνης εσύ, "Αρχοντα;... Πώς θ' αντιδράσης; Με ποιόν τρόπο θ' άποφύγης την άγρια αίματοχυσία;...

Σήκωσε τους ώμους του ο "Αρχοντας: — Με ποιόν τρόπο θ'επ' άποφύγω;... Είναι πιά άργά!... Οι Μονταίικοι βρίσκονται εκτός νόμου... Πρέπει να επιδελθώ, να τους νικήσω με τή βία...

Μία θυμωμένη λαμπί σπάθισε στα μάτια του Φίλιππο Σκίπα:

— Είναι βέβαιο, ότι θ'α τους νικήσης, "Αρχοντα;... ρώτησε σιγά.

— Με άπειλεις και σύ;... φώναξε με θυμό ο "Εσκαλος.

— Όχι, "Αρχοντα, δε σε άπειλώ σε ρωτάω μόνο... —

Ναί, του άποκρίθηκε με δύναμη ο "Αρχοντας, θ'α τους νικήσω!... Μακάρι ν'άναί και τριπλό σε άριθμό από τους ανθρώπους που μπορώ να διαδελθώ!... Πρέπει να τους νικήσω και θ'α τους νικήσω, για το καλό της Βερόνας, για το προσωπικό γόητρο του άνώτατου "Αρχοντά της...

— Το καλό, λοιπόν, της Βερόνας επιβάλλει να πνιγούνε στο αίμα τους εκείνοι που άποτελούνε το άθος της ευγένειας σ' αυτό τον τόπο;...

Ο θυμός του "Εσκαλου έπεσε μεμιάς! —

Ο "Αρχοντας έκρυψε στα χέρια του το κεφάλι του και μωρουούρισε:

— Τί να κάνω;... Πώς μπορώ να ζητήσω εγώ συνθηκολόγησι με τους έχθρούς μου;... Πώς είναι δυνατό να ταπεινωθώ σ' αυτόν το βαθμό;...

— Κανείς δε σου ζητάει να ταπεινωθής, "Αρχοντα... "Εκείνοι που όνομάζεις έχθρούς σου, και πού, σε διαβεβαιώνω, είναι οι φανατικοί σου φίλοι, έρχονται τώρα να σου προτείνουνε την ειρήνευσι της Βερόνας...

Ο "Εσκαλος έπιασε ζωηρά το χέρι του Φίλιππο Σκίπα:

— Έρχεσαι σ'αν άπεσταλμένος τους; τον ρώτησε.

— Ναί! άποκρίθηκε απλά, σταθερά, εκείνος.

— Λοιπόν, πές μου τί ζητάνε οι Μονταίικοι;...

— Δικαιοσύνη, "Αρχοντα!...

— Δικαιοσύνη;... Καί τώρα ύπάοχει άδικία;...

— Όχι, "Αρχοντα, δεν έχω καμμία πρόθεσι να σε θίξω... Σε παρασύρουνε όμως οι έχθροί μας σ' έναν κατήφορο, που θάναί καταστρεπτικός για όλους μας!...

— Λοιπόν;... Τί μου προτείνεις;... Τι μου προτείνουν οι φίλοι σου;...

— Να πάψη ή άδικη καταδίωξι των Μονταίκων, που τους έστελες στη φυλακή, σ'αν κοινούς κακοποιούς...

— Το ξέρεις, ότι την ώρα που τους ώδηγούσαν οι άνθρωποι μου στη φυλακή, έπεσαν απάνω στους στρατιώτες μου άνθρωποι των Μονταίκων και τους σκοτώσανε;...

— Το ξέρω, "Αρχοντα!...

— Καί νομίζεις, ότι είναι σωστό να ξεχασθί, να συχωρεθί μία τέτοια πράξι;... Άν συχωρέσω το φόνο των ανθρώπων μου από τους επαναστάτες αυτούς, αύριο θ'α επαναστατήσουν άλλοι και ύστερα θ'α ζητήσουνε κι' αυτοί άμνηστία... Τότε, Φίλιππο Σκίπα, δεν υπάρχει κράτος, δεν υπάρχουν νόμοι! δε χρειάζεται να υπάρχει και "Αρχοντας...

— Η άποστολή μου είναι πολύ λεπτή... είπε, χωρίς πρόκλησι, ο Σκίπα. Δεν έχω καμμία διάθεσι να ύποστηρίξω την άναρχία... "Όμως, οι Μονταίικοι είναι νομοταγείς πολίτες και ίσχυροί...

— Καί οι Καπουλέτοι είναι το ίδιο, ή και πιο πολύ δυνατοί... πρόσθεσε αθελά του ο "Αρχοντας.

— Ναί, αλλά έπιτρέψέ μου να σου θυμίσω, "Αρχοντά μου, ότι δεν είναι το ίδιο νομοταγείς...

Ο "Εσκαλος δεν άποκρίθηκε.

— Οι Καπουλέτοι, συνέχισε πιο ζωηρά ο Φίλιππο, σε παρασύρουνε με το τυφλό, άλόγιστο κι' αδιάλλαχτο μίσος τους, σε ακρότητες εναντίον των έχθρών τους, που τους εμφανίζουν επιτήδεια και σ'αν έχθρούς δικούς σου...

— Καί δεν είναι έχθροί δικοί μου;... —

— Όχι! βεβαίωσε με δύναμη ο Φίλιππο. Γιατί τότε δε θ'α θέλανε και ο πα-

τέρας και ο γυιός, νάρθουνε να παραδοθούνε, γεμάτοι έμπιστοσύνη, στη δικαιοσύνη σου...

— Θέλανε νάρθουνε οι Μονταίικοι εδώ;... ρώτησε πιο πολύ μ' έκπληξι και με πιο λίγο θυμό ο "Αρχοντας. Θάχανε τέτοιο θράσος;...

— Θράσος το λές, "Αρχοντα, ή τυφλή έμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη σου;...

— Καί γιατί δεν ήρθανε τότε;...

— Γιατί δεν τους άφησα εγώ!...

— Ποιός ο λόγος;...

— Για ν' άποφύγουνε τη συνάντησι τους με τον άνθρωπο που βρήκα μπαίνοντας εδώ!...

Ύστερα από σκέψη, ο "Εσκαλος συμφώνησε:

— Είχες δίκιο, Φίλιππο...

— Λοιπόν, "Αρχοντα, ήρθα εγώ στη θέσι τους...

— Για να μου προτείνης ειρήνη;...

— Για να καταθέσω ταπεινά στα πόδια σου την έκφρασι της πιο βαθιάς τους αγάπης...

— Δεν άρκουνε τ'α λόγια, Φίλιππο! χρειάζονται έργα...

— Οι Μονταίικοι είναι έτοιμοι να όλοκληρώσουνε με έργα τ'α λόγια τους...

— Καλά, λοιπόν... Άς έρθουνε εδώ, άς καταθέσουνε τ'α όπλα τους, και βλέπουμε...

Κούνησε το κεφάλι του ο Σκίπα:

— "Αρχοντα, οι Μονταίικοι δε θ'α καταθέσουνε τ'α όπλα, παρ'α μόνο όταν θάχουνε το λόγο της τιμής τους, ότι δεν πρόκειται να μετανοήσουνε γι' αυτό!...

— Καί θ'α συνεχίσουνε την επανάστασι;... ρώτησε άπειλητικά ο "Εσκαλος.

— Θ'α άμυνθούνε...

— Καί τολμάς να μου τ'α λές όλ' αυτά κατάμουτρα, με τέτοιο θράσος;... Να μου λές, ότι οι έλαεινοί αυτοί επαναστάτες θ'α συνεχίσουνε την άναρχία τους;... Δεν καταλαβαίνεις, ότι κανείς δεν είναι ίκανός, δεν πρέπει να είναι ίκανός, να σηκώση το κεφάλι του εναντίον του νόμου;...

Ο Φίλιππο Σκίπα έπεσε γονατιστός μπροστά στον "Αρχοντα της Βερόνας.

— "Αρχοντα... του είπε. Μάρτυς μου ο Θεός, ότι δεν ήρθα εδώ για να σε προκαλέσω... Φιλοδόχησα να χρησιμεύσω σ'α μεσολαβητής ανάμεσα στις δυό άντιμαχόμενες μεριδες που βάζουνε σε κίνδυνο την ειρήνη της Βερόνας... Σε παρακαλώ να δεχτής τους όρους των Μονταίκων...

— Τους όρους;... Με ποιο δικαίωμα ύποβάλλουν όρους οι Μονταίικοι;... Είναι μήπως νικητάι;...

— Με το δικαίωμα που τους δίνει ή δικαιοσύνη και ή δύναμή τους...

— Έχουνε, νομίζεις, μόνο αυτοί δύναμη;... Δεν έχω κι' εγώ;...

— Έχεις, "Αρχοντα, και δεν έχω καμμία πρόθεσι να την άμφισβητήσω... "Όμως, ή δύναμή σου αυτή, άς χρησιμοποιηθί για το καλό: Δώσε, "Αρχοντα, τη γαλήνη στην αγαπημένη μας Βερόνα!...

Βαθεία συγκινημένος, ο "Εσκαλος, σήκωσε το Σκίπα.

— Άκουσε, του είπε σιγά, σ'α να φοβότανε μη τον άκούση κανείς, κι' εγώ θέλω να γαλήνεψι ή Βερόνα... Ο Καπουλέτος όμως είναι ανένδοτος, αδιάλλαχτος!...

— Με συγχωρείς, "Αρχοντα, αλλά πρέπει κι' αυτός να πειθαρχήση στην ανάγκη, για το γενικό καλό...

— Έχει έναν καινούργιο λόγο να είναι άγαναχτισμένος με τους Μονταίικους...

— Ποιό λόγο;...

— Δεν τον ξέρεις; "Αρχοντα...

— Δεν τον ξέρω...

Χαμήλωσε ακόμα πιο πολύ τη φωνή του ο "Εσκαλος, κι' άποκρίθηκε:

— Ο Ρωμαίος Μονταίικης αγαπάει την "Ιουλιέττα Καπουλέτου!...

Μιά κραυγή χαρούμενης έκπληξης βγήκε από το στόμα του Σκίπα:

— Μά, αυτό, "Αρχοντά μου, είναι ή πιο ιδανική λύσι!... Αυτό ταχτοποιεί όλα τ'α ζητήματα... Ένας εύτυχισμένος γάμος, μπορεί μεμιάς να σδύση όλα τ'α μίση... Κούνησε το κεφάλι του μεγαλοχολικά ο "Εσκαλος:

— Έτσι θάτανε, αν ο Καπουλέτος δεν άρνιότανε με πείσμα να δώση τήν κόρη του στο Ρωμαίο...

— Άρνιέται αυτό το γάμο;...

— Δε θέλει ν' άκούση ούτε συζήτησι απάνω σ' αυτό το ζήτημα...

— Καί τί λόγο προβάλλεις;...

— Την ύπόσχεσί του στον Πάρη να κ'νη εκείνον γαμπρό.

— Τόν Πάρη;... Το συγγενή σου, "Αρχοντα;...

— Δεν υπάρχουνε συγγένειες και φιλίες μπροστά στο κοινό καλό... Παραμερίζω πρόθυμα τον Πάρη από τη μέση... Δυστυχώς, ο Καπουλέτος είναι ανένδοτος... Αυτός είν' ο λόγος που άκολούθησε ένας σοβαρός καυγάς εδώ, μπροστά μου... Οι δυό Μονταίικοι τραβήξανε τ'α σπαθιά τους, έτσι αναγκάστηκα να τους συλλάβω...

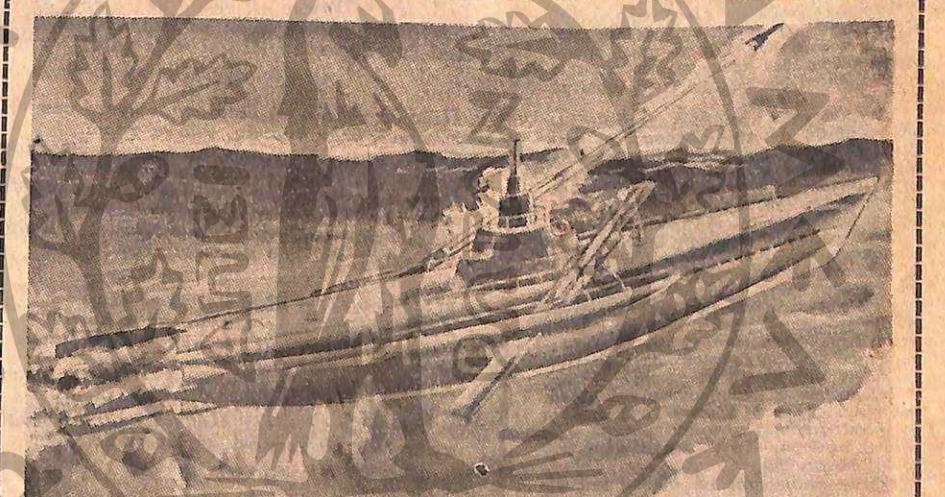
— Τ'α τραβήξανε τ'α σπαθιά τους χωρίς αίτια, "Αρχοντα;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΑΓΩΝ ΔΡΟΜΟΥ

Με το τέλος της σαιζόν, στο άγγλικό κέντρο παραθερισμού Μπάττερικ έγινε ένας άγών δρόμου μεταξύ θηλυκών σερβιτόρων. Νικητρια άνεδειχθί ή Χέιζελ Ρικέτε (από κέντρο), που έφτασε πρώτη στο τέρμα, κρατώντας με άξιοσυμμετοχή ισσορροπία ένα δίσκο απάνω στον οποίο ήταν ένα μικροσκοπικό κροσσιό κι' ένα ποτήρι. Η Χέιζελ κέρδισε έτσι τον τίτλο της «Βασίλισσας» που θα τον διατηρήση επί ένα χρόνο.

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ ΠΟΥ ΒΑΛΛΕΙ ΕΝ ΚΑΤΑΔΥΣΕΙ

Στη φωτογραφία μας, ένα από τ'α υποβρύχια του μελλαντος, σύμφωνα με σχέδιον "Αμερικανού τεχνικού. Τα υποβρύχια αυτά, τ'α όποια θ'α είναι άτομικα θ'α μπορούν' διά μέσου δύο ειδικών ρουκετοδολών σπλήνων, που όπως βλέπετε είναι τοποθετημένα στα πλάγια του να έκοφενδονίζου ένά θά πλέουν, έν καταδύσει, ραδιοκατευθυνόμενες ρουκέτες, έναντιον έχθρικών σκαφών έπιφανείας και αεροπλάνων ακόμη, που θ'α έπισημαίνη το περι-σκόπιο του υποβρυχίου.

παρακαλώ να μπούμε στο σπίτι.
— Και δεν τ' αρέσει τόσο ώρα.
— Παιδί μου!

Μπαίνουμε στη σάλα.
— Νά σου φτιάξω έναν καφέ.
Λεωνίδα μου.

Δεν τ' αρέσει, για να μου
δοθεί καφές για ψάξιμο. Η κυρία
Πηνελόπη προσθέτει:

— Μόνο που θ' άργηση λιγάκι,
για να πάρη μπρός η φωτιά. Ο
Χρηστάκης έχει αγοράσει ηλεκ-

τρική κουζίνα και καμινάτα και
τέτοια, αλλά εγώ, παιδί μου, δεν
τ' άγγιζω αυτά τα σύγχρονα. Ε-

γώ θέλω κάρδουνα, όπως τον πα-

λιό καιρό... Κι' ο καφές θέλει τέ-

τοια φωτιά, για να γίνει καφές.

Η κυρία Πηνελόπη τραβάει για
την κουζίνα κι' εγώ άρχιζω να
κουτάζω για τη φωτογραφία μου.

Θυμάμαι πού την είχα σε μία ε-

ταξέρα. Δεν είναι πια. Ξε-

φυλλίζω ένα άλμπουμ με φωτο-

γραφίες. Δεν υπάρχει. Η έρευνα
δεν βγάζει τίποτα. Κι' η ώρα

περνάει. Κάπου είκοσι λεπτά κι'
ο καφές ακόμα. Ξαφνικά αντίλα-

μνάζονται ότι μέσα στη σάλα
μπάνει κανένας, που έρχεται υπό

την κουζίνα. Βγαίνω στο διάδρο-

μο. Η πόρτα της κουζίνας είναι
ανοικτή. Βλέπω την κυρία Πηνε-

λόπη που είναι σκυμένη μπροστά
στο τζάκι και κάνει αέρα για

ν' ανάψει η φωτιά.

— Δεν είν' ανάγκη να παιδεύε-

σαι έτσι για έναν καφέ, κυρία Πη-

νελόπη. Είπε βρεμένα τα κάρδουνα,
παιδί μου. Δακρύσανε τα μάτια

μου μ' αυτήν την καπνιά.

Δόσε μου να την ανάψω εγώ.

Της παίρνω ένα κομμάτι χαρτό-

νι που κρατάει και παιδεύεται με

δαύτο.

— Πήγαινε στο σαλόνι, κυρία
Πηνελόπη. Θα τ' ανήσω εγώ τον

καφέ.

Η καλή γρηούλα βγαίνει, τρί-

τονώντας τα μάτια της. Κι' εγώ κά-

νω αέρα στο τζάκι, με το χαρ-

τόνι. Καθώς κουνάω το χαρτόνι,
τα μάτια μου πέφτουν απάνω του.

Είπε μία φωτογραφία. Την κουτά-

ζω με περιέργεια και μ' ένα σύμ-

βολο. Είπε η δική μου φωτογραφία,
με την αφίερση. Λερωμένη από τις

μουτζούρες και ξεφτισμένη στις
ακρες, από το κούνημα. Μορέ

μπράβο! Όποτε εδω κατάντησε το
αδελφικής αγάπης ένδοξο. Νά

μ' έχουν για ν' ανάψω τη φωτιά!

Παρατάω το μπρίκι και βάζω τη
φωτογραφία στην τσέπη. Γυρίζω

στο σαλόνι γεμάτος πίκρα κι' α-

πογοήτευση.

— Δεν ανάει κυρία Πηνελόπη.
Έξ' άλλου μου πέρασε κι' η όρεξη

του καφέ. Τά σέβη μου!

— Στάσου, πουλάκι μου. Ακό-

μα δεν ήρθε, φεύγεις κι' όλας;

— Ναι, κάποια επείγουσα έργα-

σία με υποχρεώνει ν' αναχωρήσω.

Δεν πιστεύω να σάς λυπήσει και

πολύ η έλλειψή μου.

— Όταν θα ψάξω για τη φωτο-

γραφία, για να φωτίσω τη φωτιά,

θα καταλάβω.

πα άς μπού να πω μία καλησπέρα.
Η Δέσπω πώς έχει στην υγεία
της; Όλο καλά, ευχαριστώ. Έ-

χει πάει στη Βουλιαγμένη για
μπάνο από το πρωί και θα γυρίσει

αργά το βράδυ. Τόσο κρατάει το
μπάνο της.

— Νά σου ψήσω έναν καφέ!

Οι καφέδες παίρνουν και δι-

νουν. Πάει να τ' ανήσω κι' εγώ
καταπιάνομαι στα γρήγορα με τη

δουλειά μου. Δεν άργω, ξέρω τα
κατατόπια. Ξέρω ότι σ' αυτό το

συντάρακι εκεί η Δέσπω είχε πάν-

τα τις φωτογραφίες μου. Νά τες!

Τις ξεδιαλέγω μέσα από πολλές

άλλες. Μία, δύο, τρεις, έφτά!

Αλλά και στις έφτά έχει γίνει

μία βαρβαρότητα: Τα μάτια μου

είναι βγαλμένα με μία καρφίτσα.

Μωρέ μισός που μου τόξε η Δέ-

σπω! Τις παίρνω όλες. Παίρνω

και τον καφέ, παίρνω και τα μά-

τια μου — τα πραγματικά — και

φεύγω, κατασυγχισμένος.

— Έχουμε και λέμε: Μία φωτο-

γραφία με μουστάκια και μούσι.

Μία μουτζουρωμένη. Κι' έφτά με

βγαλμένα μάτια. Όλα εις ανά-

μνησιν φίλης και αγάπης.

—

Αποφάσισα να μη συνεχίσω την

έρευνά μου, για να μην έχω άλ-

λες πίκρες. Αλλά, την άλλη μέρα

το πρωί, καθώς όνοίγω την εφη-

μερίδα μου, βλέπω μία φωτογρα-

φία που μου φαίνεται πολύ γνω-

στή. Τι γνωστή, πού είναι η δική

μου. Και από κάτω: «Ο συλλη-

φθής χρής άπατεών».

Γίνονται ήφαιστοι. Και ξεκινάω

για τα γραφεία της εφημερίδας.

Σ' αυτή την εφημερίδα εργάζε-

ται ένας φίλος μου συντάκτης, ο

Πάτροκλος Ψ. Θυμάμαι πώς, εδω

κι' έφτά-όχτώ μήνες, του είχα

δώσει μία φωτογραφία μου εις α-

νάμνησιν. Αυτή που δημοσιεύεται

φωρεά-πλατεία, με τέτοια η-

μητική εξέγηση. Γελαστός ο Πά-

τροκλος, κάθεται στο γραφείο του

και σηκώνεται πρόσχαρος:

— Καλώς το Λεωνίδα. Καφέ;

— Τι καφέ, Πάτροκλε; Θέλω να

μου πής τί σημαίνει αυτή εδω η

κακοήθεια!

Βλέπει τη φωτογραφία:

— Βρέ! Λέει. Λάθος, Λεωνίδα.

— Τι λάθος, Πάτροκλε; Πώς λά-

θος; Γιατί λάθος;

— Ξέρεις τί έγινε, Λεωνίδα;

Είχα τη φωτογραφία σου στο συρ-

τάρι μου, μαζί με άλλες. Απάνω

στη ζαλάδα της δουλειάς, αντί να

πάρω τη φωτογραφία του άπατε-

ως και να τη δώσω για κλισέ,

έστειλα τη δική σου. Αυτό είναι

όλο.

— Τι μου λές; Όποτε αυτό είναι

όλο! Και τόχεις για μικρό πλά-

μά!

— Έλα καυμένη. Άλλος πάρα

καλάει να ιδή τη φωτογραφία του

στην εφημερίδα κι' εσύ πού τη

βλέπεις κανείς έτσι;

— Μπα; Μήπως ήθελες να σου

πώ κι' ευχαριστώ;

— Όχι να μου πής ευχαριστώ,

αλλά να διασκεδάσεις μ' α' τ' α-

στανακό μπέρδεμα. Είναι τόσο α-

στείο. Κι' εγώ άλλου δεν θίγεται.

— Αν διάσας το κείμενο, θα εί-

δες ότι δεν αναφέρεται τ' όνομά

σου.

— Ναι, αλλά αναφέρεται ότι ο

συλληφθής άπατεών κυκλοφορού-

σε με πολλά πλαστά όνόματα.

— Αυτό είναι μία λεπτομέρεια.

— Λεπτομέρεια; Κι' εγώ τί χρω-

στάω, πού θα με κυτάνε όλοι ο-

ποπτα στο όδρο;

— Νά σου πώ τί θα κάνης. Θ'

άφισης για κάμποσον καιρό μου-

στάκι, ώστε ν' αποφύγης τις πα-

ρεξηνίες, μέχρι πού να ξεχαστεί

το ζήτημα.

— Ν' αφήσω και λίγο μούσι;

— Ακόμα καλύτερα... Πάντως

αυτά τα μπέρδεματα συμβαίνουν

καμιά φορά στις εφημερίδες.

Μην το παίρνεις επί πόνου...

—

Αυτές ήταν οι περιπέτειες των

φωτογραφιών που είχα χαρίσει εις

ανάμνησιν φίλης και αγάπης. Ό-

σοι έψαξα να βοώ, δηλαδή. Από

τις άλλες παρατήθηκα, όπως σάς

είπα. Αλλά, φωτογραφία δεν έα-

νοχαρίζω σε κανένα. Οι άνθρω-

ποι δεν αξίζουν τέτοια τιμή.

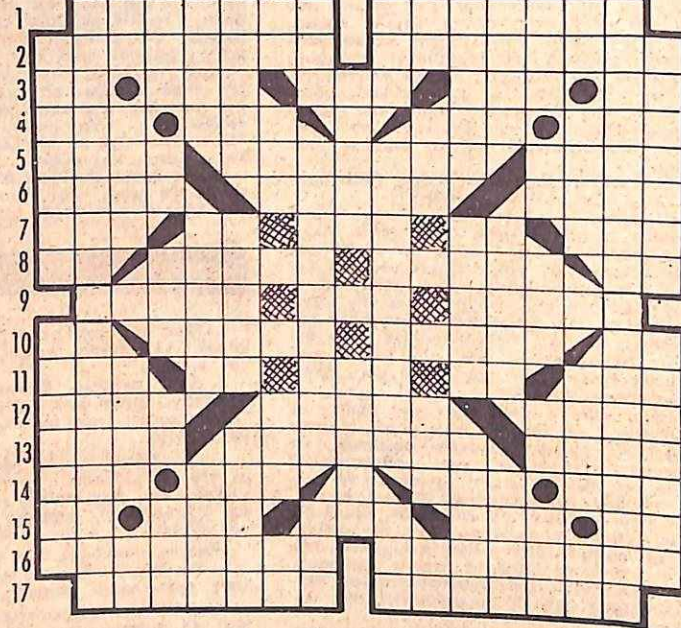
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΙΛΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 455

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ρωμαίος φιλόσοφος, διδάσκα-
- 2 λος του Νέρωνος. — Δίκαιος.
- 3 Έχουν χάσει τις αισθήσεις
- 4 τους. — Έχει το ίδιο βάρος με
- 5 κάποιο άλλο αντικείμενο.
- 6 3 Αριθμητικόν.—Βορράς (ξεν.).
- 7 — Μάρκα αυτοκινήτων. — Κα-
- 8 τάφασις. — Σύμφωνον.
- 9 4 Ανακάλυψε κάποιο φοβερό μι-
- 10 κρόδιο. — Νότα. — Κτητική αν-
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

τωνυμία (οὐδ.). — Όρος στο.

- 5 Δέν θα τ' ανήσω στη θέσι του.
- 6 Μετακινείται στα χέρια.
- 7 Επίρρημα που σημαίνει επανά-
- 8 ληψιν.
- 9 Κλισστή. — Έλαχιστή ποσότης
- 10 ύφρου. — Υπάρχει άφθονο στη
- 11 θάλασσα.
- 12 Δηλώνει συγκατάθεσι. — Το
- 13 μικρό όνομα ήρωος άστυνομι-
- 14 κού μυθιστορήματος του «Θη-
- 15 σασουρού». — Αρχή όρκου.
- 16 8 Νημάτιον. — Καθαρά. — Είπε
- 17 δξία περιφρονήσεως. — Ανα-
- 18 φορική άντωνυμία.
- 19 Φρούτο που εξαφανίζεται από
- 20 τη άγορά (καθ.). — Τιμητικός
- 21 τίτλος. — Νησι των Κυκλάδων.
- 22 Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων.
- 23 — Επίπεδο. — Ρωσικό γυναι-
- 24 κείο όνομα. — Μέτρον έπιφα-
- 25 νειας.
- 26 11 Άρθρο. — Επώνυμον Γερμανί-
- 27 δος στάρ. — Κτητική άντωνυ-
- 28 μία.
- 29 Οι γρηούλες τώρριξαν πάλι
- 30 στους ώμους τους. — Παρευρί-
- 31 σκεται στα βαφτίσια. — Όλό-
- 32 κληρον.
- 33 Με τα δόντια (άρχ. έπίρρ.). —
- 34 Συνεκλόνησε κατ' επανάληψιν
- 35 το «πιάνα». — Καπνός κι-
- 36 τρινίου χρώματος (τουρκ.).
- 37 14 Η δεύτερη λέξις περιφήμου
- 38 σπαρτιατικού ρητού. — Έναντι-
- 39 ωματικός σύνδεσμος. — Γυιός
- 40 του Νάε. — Προσωπική άντω-
- 41 νυμία (β' πρόσ.).
- 42 15 Άνεστραμμένο άπαγορεύει. —
- 43 Κομψός. — Θεός των αρχαίων.
- 44 — Συνοδεύει συχνά ένα άνδρι-
- 45 κό όνομα. — Αριθμός (όπτι-
- 46 κός).
- 47 16 Η πατίσις του Λουκιανού. — Τε-
- 48 λειωμένο.
- 49 17 Ακόλουθος του Διονύσου. — Ό-
- 50 ταν δεν γίνεται καλά, κατα-
- 51 στρέφεται το στομάχι.

ΚΑΘΕΩΣ

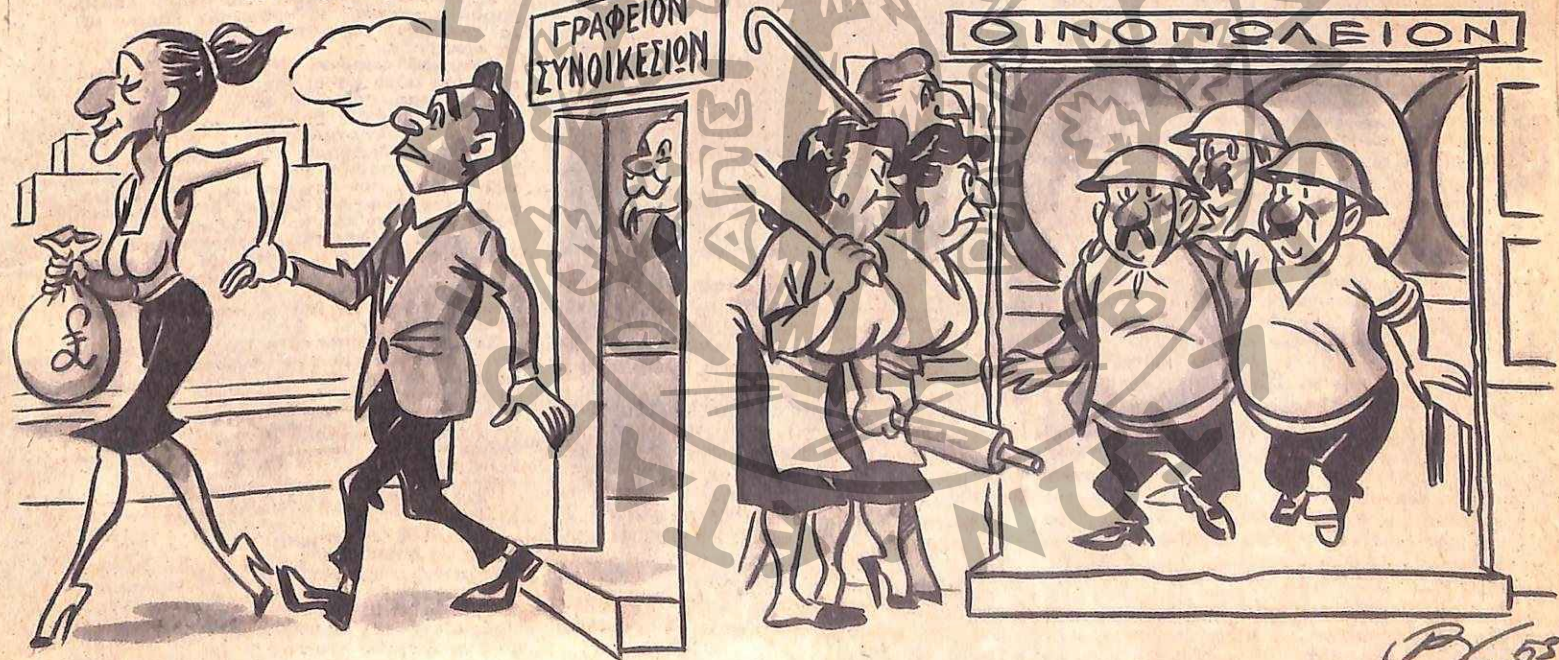
- 1 Άνοιχτά δοχεία (καθαρ.). —
- 2 Ρίκνωσις (άρχ.).
- 3 Πόλις της Μ. Ασίας, επί του
- 4 Εϋφείνου. — Θραύεται. — Είναι
- 5 πανάκριδος.
- 6 3 Πρόθεσις (μπροστά σε φωνή-
- 7 εν). — Η τελευταία μας κα-
- 8 τοικία. — Λάντ: στάρ του
- 9 Χόλλυγουντ. — Νότα.
- 10 4 Άσκησις (ξεν.). — Δείχνει.
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17

«Μ' όποιον δάσκαλο καθίσης τέτοια γράμματα
θα μάθης!»

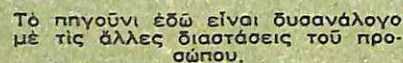

«Δάρκαλε που δίδασκες και νόμο
δεν έχράτεις!»

«Κάλλιο άργά, παρά ποτέ!»

«Τών φρόνιμων τά παιδιά, πριν κεινάσουν μαγειρεύουν».

Μία πρωτότυπη μέθοδος του κομμωτού Λίντεμαν

“Ὅπως βλέπετε, σὴν πρώτη φωτογραφία μας, ἀριστερά, ὁ Λίντεμαν μετράει, δίδει τὶς διαστάσεις τοῦ προσώπου καί, ὅταν διαπιστώσῃ, ὅπως σὴν περίπτωσι αὐ-

Τὰ κεφάλια μὲ στενὸ μέτωπο καὶ πλα-

Ἀρχίστε ἀπὸ τοῦ μέτρημα τῶν ἀποστάσεων, πρὸ ἀναφέραμα καί, ὅταν διαπιστώσετε κάποια δυσαναλογία, δοκιμάστε μόνι σας ἢ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ κομμοῦ τοῦ διαφόρου χιόνισμα, μέχρις οὗ τὸν βρῆτε ἐκεῖνον πού θά κρύβῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦ προσώπου σας καὶ θά σᾶς κἀνῃ ἔτσι ἀκόμη πρὸς ὁμορφίαν.

μ' ἓνα μασσάζ χτυπητο ἢ με
πρήματα με τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων.

Ζα-Ζα Γκαμπόρ

Η πολυθρύλητη στάρ του διεθνούς κινηματογράφου

ΠΑΝΤΑ γοητευτική με το ωραίο σώμα της, το κομψό ντύσιμό της τα πανέξυπνα μάτια της και τα κοντά ξανθά μαλλιά της, η πασίγνωστη Ουγγαρέζα στάρ Ζα-Ζα Γκαμπόρ έχει το μουσικό να κρατάει διαρκώς ο' ενδιαφέρον το όνομά της. Τον τελευταίο αυτόν καιρό καινούργιες εκκεντρικότητες της ήρθαν ν' αυξήσουν τη γενική περιέργεια, γύρω απ' την ανήσυχη αυτή γυναίκα, που τη μία μέρα τη βλέπει κανείς στο Παρίσι ή στις Κάννες και ύστερα από λίγο στο Λονδίνο ή στη Νέα Υόρκη! Ας αρχίσουμε απ' το κομψό ντύσιμό, τη μεγάλη αυτή αδυναμία της, που είναι και η αιτία των πιο συχνών καυγάδων της με τους οικους μόδας:

Πριν από δυο εβδομάδες περίπου ήταν στο Παρίσι και σκέφθηκε να ανανεώσει λί-

σας χέρι είναι κατά τι... πιο κοντό απ' το άριστό!

Τί ήθελε να το πη αυτό; Μόλις το άκουσε η Ζα-Ζα έγινε έξαλλη. Παίρνει νευρικά το σακκάκι, προχωρεί απειλητική προς τον διευθυντή και έμπρός στα έκπληκτα μάτια του το κάνει κομμάτια, λέγοντας συγχρόνως:

—Μόνο τρελλός θα μπορούσε να ισχυρισθεί τέτοιο πράγμα για τα χέρια μου! Όλες οι γυναίκες του κόσμου μπορεί να έχουν κάποιο ελάττωμα, αλλά μία Γκαμπόρ δεν έχει κανένα!

Κι έφυγε σαν θύελλα. Φυσικά, το επεισόδιο αυτό δεν άργησε να γίνει γνωστό και να συζητηθεί πολύ στους καλλιτεχνικούς κύκλους, πράγμα που ευχαρίστησε εξαιρετικά τη διάσημη «Θορυβοποιό».

Πριν να γίνει διάσημη στάρ της οθόνης, η Ζα-Ζα έκανε μία πολύ περιπετειώδη ζωή στις πέτες Ηπειρώς. Γεννήθηκε στη Βουδαπέστη στις 6 Φεβρουαρίου του 1923 από πατέρα στρατιωτικό. Από μικρή έδειξε ότι στις φλέβες της τρέχει αίμα φλογερό σαν τη «πάρικα».

Γιατί σε ηλικία μόλις 16 ετών, ο' ένα επίσημο χορό, έκανε τη γνωριμία ενός πρεσβευτού στην Ουγγαρία, του Μπουρζάν Μπελγκέ.

Εννύχρευναν, πέρασε ζωντανά το χέρι της κάτω απ' το σαγόνι του και του είπε τασιπλνίκα:

—Μου άρεσετε πολύ. Θα σας... περιμένω, αν περιμένετε κι' εσείς να μεγαλώσω!

Τάχασε ο πρεσβευτής από το θάρρος της («μικρός» αλλά και από τη χάρη της. Ήταν γοητευμένος μαζί της και δυο χρόνια αργότερα την έκανε γυναί-

κα του. Ήταν πολύ πλούσιος κι' ήταν ανέκκλητη στη χώρα του την εγκατέστησε ο' ένα μικρό παλάτι. Σ' αυτό ζήσανε μαζί 4 χρόνια.

Μέσα σε γλέντια και δεξιώσεις. Όλα αυτά όμως έκαναν τη Ζα-Ζα να βαρεθεί γρήγορα τη ζωή της χλιδής και να ζητήσει διαζύγιο. Μόνη και χωρίς πολλά χρήματα έφθασε στη Βαγδάτη και απ' εκεί στις μεγαλύτερες πόλεις της Ανατολής. Για να συντηρηθεί και να ντυθεί καλά πουλούσε συνεχώς διάφορα κοσμήματα που της είχε δωρήσει ο Μπουρζάν.

Κάποτε έφθασε και στην Αμερική. Τυχερά αλλά και τολμηρά καθώς ήταν, δεν άργησε να γοητευθεί τον πάμπλουτο (βρασιλέα των ξενοδοχείων) Κόνραντ Χίλτον και να τον παντρευτεί. Έζησαν μαζί 6 χρόνια και απέκτησαν ένα κοριτσάκι, την Φρανσέσκα. Αλλά ο άστατος χαρακτήρας της δεν άργησε να φέρει τη διάλυση του γάμου.

Το 1949 έφτασε για πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ κι' εκεί η πρώτη της δουλειά ήταν να... παντρευτεί κάποιον. Ήρθε εύκολα τον Τζωρτζ Σάντερς, ο οποίος και την έκανε γυναίκα του. Ύστερα από λίγο διάστημα ήρμης και ευτυχισμένη οικογενειακής ζωής, το ζευγάρι σήμας βρίσκεται σε διάσταση. Αυτή τη στιγμή η Ζα-Ζα είναι στο Παρίσι όπου πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Αίμα και φώτα», με τον Ντανιέλ Ζελέν, ο δέ Σάντερς στο Λονδίνο όπου γυρίζει το φιλμ «Μαχαίρια της στοργικής τραπέζης», με την Άννα Γκάρντνερ και τον Ρόμπερτ Τάινλορ.

Σκετικά, σχολιάζεται και η εξέλιξη απάντων του Τζωρτζ Σάντερς σε μία ερώτηση συναδέλφου του για την Ζα-Ζα:

—Απ' τον καιρό που η γυναίκα μου βρίσκεται μακριά μου, εγώ... ξεκουράζομαι! Στις κομικές λουτροπόλεις της Γαλλίας βλέπουν τώρα τη Ζα-Ζα να κάνει πολύ συχνά συντροφιά με τον πλούσιο Δομινικό Πορφόριο Ρουμπιρόζα, που με τη σειρά του, έχει παντρευτεί άλλες τρεις φορές. Σε επίμονες ερωτήσεις αν θα χωρίσει από τον Σάντερς για να παντρευτεί τον Ρουμπιρόζα, η Ζα-Ζα απάντησε γελώντας:

—Όλα είναι πιθανά. Προσωπικά εγώ δεν πιστεύω σε μακροπρόθεσμα σχέδια. Έτσι κι' αν αυτά γίνονται με... συζύγους! Πάντως, μου άρεσε τρομερά ο Πορφόριο!

Το καινούργιο ειδύλλιο της Ζα-Ζα κρατάει σε μεγάλη περιέργεια τους διεθνείς καλλιτεχνικούς κύκλους και, φυσικά, φέρνει το όνομά της στη πρώτη γραμμή της επικαιρότητας. Παρά το γεγονός ότι μέχρι τώρα έχει παίξει μόνο 8 ταινίες — 4 στο Χόλλυγουντ, 1 σε 8 Άγγλίας και 3 στη Γαλλία — το όνομά της ωστόσο είναι πασίγνωστο, χάρις στον εξυμνο θόρυβο που δημιουργεί μόνη της γύρω απ' αυτό. Από τα τελευταία της φιλμ αναφέρουμε το «Λιλή», το «Ιστορία τριών ερωτών», το «Μουλέν Ρουζ» και το «Δημόσιος κίνδυνος Νο 1», με τον Φερναντέλ.

Το ύψος της είναι 1.60 και το βάρος της 52 κιλά. Το δέρμα της είναι άσπρο και χνουδωτό και τα μαλλιά της ξανθά-ρουσά. Αλλά εκείνο που την κάνει πραγματικά γοητευτική είναι το ανεξάντλητο και καυστικό χιούμορ της.

Όταν κάποτε την ρώτησαν γιατί στον ύπνο της προτιμάει τα απλά νυχτικά απ' τις πυτζάμες, απάντησε:

—Γιατί έτσι μόνο μπορεί μία γυναίκα να δείχνει πως είναι πραγματική γυναίκα!

Μία άλλη φορά, κάποια κυρία της οποίας ο άνδρας δεν ήταν τόσο πιστός, ρώτησε την Ζα-Ζα τι έπρεπε να κάνει για να αντιμετωπίσει καλύτερα τη κατάσταση.

—Πάρτε ένα πιστόλι και πυροβολήστε άνδρες στα πόδια του!... ήταν η απάντησή της.

Κάποτε, πάλι, σε μία δεσποινίδα που την ρώτησε τι έπρεπε να κάνει το δαχτυλίδι μετά την διάλυση των αρραβώνων της, συνέστησε ψυχρά:

—Αυτό εξαρτάται από το... πόσο αξίζει το δαχτυλίδι σας!

Αυτή είναι η Ζα-Ζα Γκαμπόρ. Ένα σκληρό αλλά και γοητευτικό πλάσμα!

Π. ΕΡΒΙΕ

Ο Ρέντ Σκέλτον

Ζα νεώιερ ασιέρων

Σύντομες ειδήσεις

Στο Κάιρο απ' όπου πέρασε πρόσφατα, ο Τζωρτζ Βα-τς μύλλερ είχε μια πρόταση να γυρίσει ένα φιλμ τύπου Ταρζάν γύρω στα αλγυπτιακά σκουπίδια.

Η Άλντα Κρίστιαν έφερε στον κόσμο το παιδί που περιμένε. Πρόκειται όμως για δεύτερη κόρη κι' αυτό δεν έθυσιασε καθόλου τον Τάουρον Πάουερ, που ήθελε ένα γιο.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η Άλντα και ο Τάουρ βρίσκονταν σ' ένα πάρτυ όταν έφτασε η κρίσιμη στιγμή και υποχρεώθηκαν να το εγκαταλείψουν για να τρέξουν στην πλησιέστερη κλινική.

Ο Μάρλον Μπράντο ξεκίνησε για την Εύρωπη με ένα μικρό βαλιτσάκι που περιείχε ένα ανταλλακτικό ποικιμοσ και μία ηλεκτρική ξυριστική μηχανή. Ποτέ ήθοποις δεν ταξίδευε με τόσο απλοποιημένες αποσκευές.

Ο Βίκτωρ Ματιούρ συνάντησε πρό ημερών στη Χάγη τον Κλάρκ Γκέμπλ και την Άννα Τάρνερ, που γυρίζουν εκεί τα εξωτερικά του φιλμ «Η αλήθεια και ο γενναίος».

Ο Άγγλος ζωγράφος, που έκανε το πορτρέτο της Μέρλ Ομπερον έκανε γνωστό στην «Αύα Γκάρντνερ» ότι θα ήθελε πολύ να την χρησιμοποιήσει για μοντέλο στον νέο πίνακά του «Φύνη 1945».

Η «Αύα» του απάντησε ως εξής: «Κάνετε λάθος, αν με νομίζετε τόσο ελαφρόμυση, όσο η Μαίριλιν Μονρόε!».

Όσοι έχουν προσέξει την εξαφάνιση του νεαρού Κλάιντ Γλάρμαν, ας μάθουν ότι ο μικρός πρωταγωνιστής του φιλμ «Θρόνοι του δαύου» βρίσκεται σίμωρα στο Πανεπιστήμιο του Βαντερμπιλτ και θα παραμείνει εκεί επί τρία χρόνια.

Στους Αμερικανούς δημοσιογράφους που την ρώτησαν σχετικά με τις ασθματικές περιπέτειες του Γκρέγκορι Πέκ στην Εύρωπη, η σύζυγός του Γκρέγκορι Πέκ απάντησε χαμογελώντας: «Τι να κάνω ο καμένος; Διασκεδάσει όπως μπορεί. Κι' εγώ αλλωστε εδώ το ίδιο κάνω!».

Ενώ στα Ιταλικά σκουπίδια ετοιμάζεται ένα φιλμ με θέμα την ζωή της Θεοδώρας του Βυζαντίου, το Χόλλυγουντ ετοιμάζει κι' αυτό ένα εγχρωμό φιλμ με την ίδια ήρωίδα, την οποία θα υποδυθεί η «Αύα Γκάρντνερ».

Ο Ρέντ Σκέλτον αποκάλυψε ότι κάνει τον κόσμο να γελά από ηλικίας δέκα χρόνων. Οι γονείς του τον προόριζαν για γιατρό, αλλά αυτός δεν άγαπούσε τα γράμματα και τσάκισε μ' ένα περιδεύοντα θιασώ.

Ο Ιταλός κωμικός Τοτό γυρίζει στη Ρώμη το τέταρτο φιλμ παραγωγής 1953. Ο τίτλος του έργου είναι «Ο Τοτό και η Καρολίνα» έχει δε για παρτενέρ του στο φιλμ αυτό την Άννα-Μαρία Φερέρο.

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ Κ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Εξηγήσεις...

(Η σκηνή στην πλατφόρμα του Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου. «Στάσι Βικτωρίας». Αραιή κίνηση. Άργα η ώρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροσκοπική, απλή, βελούδινη, με λεπτό κορμάκι διακριτικά σχηματισμένο, μοιάζει σαν πλάσμα που τόφτιασε ο Δημιουργός σε στιγμή εξαιρετικής διαθέσεως. Μελαχροινή, με γλυκά «λπημένα» μάτια, φιλονισία δόντια και κερασένιο στοματάκι, θα μπορούσε να εμπνεύσει έρωτα μεγάλο ή νοσηρό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ένας νεαρός». Έτσι θα τον έλεγαν όλοι: Τα κορίτσια, οι άντρες, οι γορρές. Η φύσις τον έχει άδικη στην εξωτερική εμφάνισή. Δεν είν' άσχημος. Είναι «ανύπαρκτος»... «Ασημαντός»... Αντίτυπο εκατομμυρίων ανθρώπων...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπά, Γειά σου, Τζέννυ!... Ποτέ δεν περίμενα να σε βρω εδώ!

ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Γειά σου, Γιώργο!... (Χειραψία). Γιατί δεν περίμενες να με βρεις εδώ; Δεν είναι δα και τόσο άπιθανος ο τόπος!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διστακτικά): Όχι... δεν έρω... Δεν περίμενα να σε δω τέτοια ώρα στο σταθμό. (Αδέξια). Πού πας;

ΕΚΕΙΝΗ (χαριτωμένα): Μου φαίνεται πως η ερώτησις είναι κάπως αδιάκριτη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιο αδέξια τώρα): Ναί... Με συγχωρείς... Έχεις δίκιο!...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' απόλυτη ψυχραιμία): Δεν ήταν και τόσο... τραγικό το σφάλμα σου. Ήταν απλώς μία παρατυπία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' αβυσσική παιδική λύπη): Έστω. Τώρα πια δεν έχω το δικαίωμα να κάνω ούτε παρατυπίες μαζί σου.

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδόν τρυφερά): Αυτό σε στενοχωρεί; Κάνε όσες θέλεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ... (λιγότερη σιγή): «Έπαθα τράκ που σε είδα, Τζέννυ!... Τα λόγια μου είναι ήλθια κι' αν συνεχίσουμε την κουβέντα θα γίνουν ακόμη πιο κουτά.»

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρεις ότι κάποτε δεν υπήρχε τίποτα πιο γοητευτικό απ' την κουταμάρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ισως...» Έγώ πάντως ξέρω πως η κουταμάρα είναι... κουταμάρα! (Ζαφνικά)... Γιατί χαρίσαμε, Τζέννυ;

ΕΚΕΙΝΗ: Το είδες; Πεταχτηκες στο θέμα που σ' απασχολούσε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλω ν' ακούσω την απάντησή σου που δώσες σ' αυτό που σ' ερώτησα. Γιατί χαρίσαμε; (Το τραίνο έρχεται!)

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν ίκετευτικά): Χάνουμε ένα τραίνο; ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Χάσαμε το τραίνο της Ζωής μας! Νά μη χάσουμε τουτό δώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλο με τη Ζωή και με τις φτηνοφιλοσοφίες

ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΝΤΟΥΜΠΛΑΖ

Ο Πάουλ Χέρμπερ και η Σόνια Ζήμαν, που υποδύονται το ρόλο του Σωκράτη και της Εύριπιδος στο γερμανικό φιλμ «Οι γυναίκες του Σωκράτη». Το έργο αυτό, όπως γράφουμε σε άλλη σελίδα, έχει ντυμπλαριστή στα ελληνικά. Ακόμα και τα τραγούδια του έχουν μεταφραστεί κι' αυτά και τραγουδιούνται από τον Έπιτροπάρη, την Άλκη Ζωγράφου, τον Σπύρο Σαλιγκάρη και μία χορωδία κοριτσιών.

Η πολυθρύλητη στάρ Ζα-Ζα Γκαμπόρ

γο την γκαρνταρόμπα της. Πήγε λοιπόν ο' ένα μεγάλο οίκο μόδας κι' έκανε την έκλογή της. Παράγγειλε δυο βραδυνές τουαλέτες, δυο απογευματινά και δυο ελαφρά πρωινά ταγιέρ. Όταν όμως ξαναπέρασε για να τα παραλάβει, παρατήρησε με έκπληξη ότι το δεξί μανίκι του ενός ταγιέρ ήταν κάπως πιο κοντό από το άριστο. Αμέσως προσεφέρθηκαν να επανορθώσουν το λάθος αλλά όταν το δοκίμασε πάλι, νευριασμένη η Ζα-Ζα αυτή τη φορά, ισχυρίσθη ότι τώρα ήταν... πιο κοντό απ' την προηγούμενη φορά. Έξω φρενών κάλεσε τον διευθυντή και του έκανε αυστηρές παρατηρήσεις. Μάταια αυτές προσπάθησε να την πείσει ότι το μάκρος του μανικιού ήταν δα επρεπές. Στο τέλος, θυμωμένος απ' την επιμονή της, της λέει:

—Εκτός αυτού, κυρία μου, πρέπει να ξέρετε ότι το δεξί

τάχεις άπόψε. (Βηματίζουν).

ΕΚΕΙΝΗ: Νάξερα ποιές εί-
ναι οι... «άκριδες φιλοσοφίες»!
Τό νόημα της ανθρώπινης ύ-
πάρξεως είναι πολύ άπλό.
Εύ τ υ χ ι ά! Χ α ρ ά!... «Ο-
που τη βρή ό καθένας. Κί' όσο
γιά τη φιλοσοφία, δέ νομίζω
πώς υπάρχει άκριδη, φτηνή,
πρώτης και δευτέρας ποιότη-
τες! Λιτές φράσεις κλείνουν
μέσα τους τά πάντα. Αυτές
που άκόμα έίρωνευόμαστε!
(σοβαρά)... «Ματαιότης μαται-
οτήτων τά πάντα ματαιότης»!
Φαίνεται σά φραστικό σχήμα
βγαλμένο από έπαγγελματία
λογιστή για λόγους βιοπορι-
σμού. Είνε ως τόσο ή βάσι της
φιλοσοφίας. Άπαισιδοξία, βέ-
βαια!... («Αναπνοή»). Ναι. Υ-
πάρχει και τό αντίθετο. «Χαρή-
τε τη ζωή»!... «Όλα τά πρό-
χειρα ταγκό την έχουν γιά μο-
τίβο!... Οι στιχογράφοι τό δί-
νουν σπό κοινό χωρίς συνείδηση
ότι αυτό είναι κάτι σπουδαίο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' άκούω μέ
βαυμασμό. Τέβννι!... «Όπως σ'
άκουγα πάντα!... Άλλά πές
μου... γιατί χωρίσαμε;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει κα-
τάματα): Δέν τό ξέρο!... Σ'
άγαπούσα. Μ' άγαπούσες!...
Προτιμάς κάτι άλλο πιδ άλη-
θινό; Σ' άγαπώ!... Καί μ' ά-
γαπάς!... «Όμως δέν ταϊριά-
ζουμε!... Τί ψυχρό, άνομοθετι-
κό» κί' έπιστημονικό είναι κεί-
νο τό «άσυμφωνία χαρακτή-
ρων»!... Είνε πλυσματικό, ψευ-
τικό!... Σχεδόν γελοίο!... (Πι-
κραά). Κί' όμως πόση κρύβει
αλήθεια!... «Εγώ θέλω να σκέ-
φτωμαι! Ζώ μέ την ψυχή και
τό μυαλό... Έσύ, όχι. Έσύ...
ζής μέ τις αισθήσεις!... Όά
μπορούσα νάκανα ύποχωρή-
σεις. (Θλιμμένα). Μά δέν θα
κατάφερα τίποτα!... Είμαι ά-
δύνατη σπό σώμα και πολύ λε-
πτή στήν ψυχή. Ή μάλλον τό
αντίθετο. Λεπτή σπό σώμα και
πολύ άδύνατη στήν ψυχή!... Έ-
σύ... είσαι... άντιπαθητικά γε-
ρός... και άνόητα αισιόδοξος!...
Είσαι δόλοκληρος μέ φρικτή
αυθάδεια μπρός στις λεπτότη-
τες της Ζωής. (Σιγή). Κί' έ-
πείτα... ούτε γώ θα μπορούσα
νά άκανοποιήσω τόν άπείσιον ύ-
γιέστατο έαυτό σου!... Όάτρε-
μες να μ' άγκαλιάσεις... μή
σπάσω!... Κί' έσύ!... Έσύ, τί
θα μούδινες να θρέψω την ψυχή
μου; Μία ψυχή άχόρταγη;
(Έρχεται τό δεύτερο τραίνο)...
Γιάρω, γειά σου!... Μη χά-
σω άλλο τραίνο!... (Έπιτα-
κτικά). Έσύ... θα μπής σπό έ-
πόμένο!... (Γέλιο συγκινημέ-
νο). Γειά, χαρά! (Τρέχει).

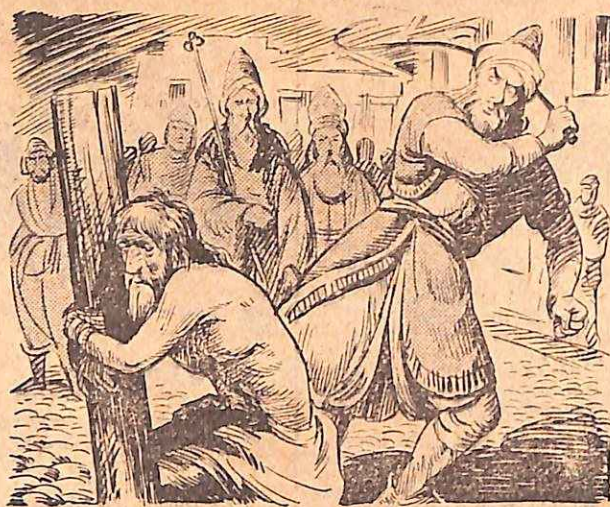
Αύλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Τό φιλι στά χείλη

Ξέρετε ποιά είναι ή προέλευ-
σις τού φιλού στά χείλη;
Κατά τόν Πλούταρχο, πού
έζησε από τό 45 έως τό 125
μ.Χ., ή συνήθεια αυτή έπεκρά-
τησε έπειτα από την έκδοσι
στην άρχαία Ρώμη ενός νόμου,
πού απαγόρευε στίς γυναίκες
νά πίνουν κρασί. Οι άντρες
τους, γιά να είναι βέβαιοι ότι
δέν παρέβαιναν αυτό τό νόμο,
πήραν τόδε τη συνήθεια να πλη-
σιάζουν τη μύτη τους κοντά
σπό στόμα τους και, μέ τόν
καιρό, ν' άκούμπούν τα χείλη
τους πάνω στά δικά τους.

Αυτή ήταν ή άρχή τού φιλού
σπό στόμα κατά τόν Πλού-
ταρχο.

Οι Ίουδαίοι τιμωρούσαν τήν άσέβεια μέ τήν ποινή τής
μαστιγώσεως...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι ή ιστορία τους

ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ, όταν καταδίκάζαν κάποιον γι' άσέβεια,
τόν τιμωρούσαν μέ τήν ποινή τής μαστιγώσεως, πού γινό-
ταν στή μέση μιάς δημόσιας πλατείας. Οι μαστιγώσεις
έπρεπε να είναι διακόσιες. Άλλά τόν χτυπούσαν μόνο
έκατον έννευήντα έννεα φορές, άφήνοντας τη μία να
τού τη δώση ό Ίεσχωθας, όποτε ήθελε αυτός. Έτσι ό κα-
ταδικασμένος περιμενε σέ όλη του τη ζωή τη διακοσιοστή
μαστιγώσι πού, κατά τήν αντίληψη τών ανθρώπων τής έπο-
χής εκείνης, θα ήταν κί' ή χειρότερη. Σέ πολλά σημεία
τής Άγίας Γραφής άναφέρονται συχνά παρόμοιες περι-
πτώσεις: («Έν κόποις περισσοτέρως, έν πληγαίς υπερβαλ-
λόντως, έν θανάτοις πολλάκις, ύπό Ίουδαίων πεντάκις
τεσσαράκοντα παρά μίαν έλαβόν»). Άπό τότε, όταν άκούμε
πώς κάποιος έφαγε ζύλο, λέμε ότι έφαγε «παρά μία τεσ-
σαράκοντα».

*
ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ λέμε μερικές φράσεις πού, ένώ έχουν
τή σημασία τους, μάς φαίνονται έντελώς άκατανόητες.
Όταν καμμία φορά θέλουμε να συμψηφίσουμε όλοι σέ
κάτι, ή θέλουμε να πάμε κάπου όλοι μαζί, λέμε άστειευ-
όμενοι: («Άλλος μέ τήν Πύλαρο!») Ή φράσι αυτή βγήκε
από τόν καιρό πού γινόταν άγριος σαναγωνισμός ανάμεσα
σέ δύο άτμοπολικές εταιρίες: τού Τζών και τού Γιαννου-
λάτου. Ο Γιαννουλάτος στήν τρίτη βέσι τής «Πύλαρου»
έπαιρνε τούς επιβάτες άωρεάν και τούς πρόσφερε τζάμπα
και μία... μακαρονάδα! Έτσι, λοιπόν, μία πού προσφέ-
ρονταν άωρεάν ταξίδι και φαγητό, πηγαιναν όλοι μέ τήν
«Πύλαρο»!...

*
Ποιός δέν ξέρει τί είναι τό καρυοφύλλι, τό θρυλικό δη-
λαδή λιανοντυφεκό πού δόξαζε τήν Έλλάδα κατά τήν
Έπανάστασι; Λίγοι όμως άσφαλώς θα ξέρουν από πού
πήρε τήν όνομασία του. Πολλοί πού καταπίδανταν να τήν
έξηγήσουν, έπρεσαν σέ σφάλμα. Μερικοί είπαν ότι όνο-
μάστηκε έτσι, έπειδή τό σκχημα του μοιάζει καταπληκτικά
μέ τό γαρύφαλλο, τό μπαχαρικό δηλαδή εκείνο πού λέγε-
ται τουρκικά «καρφαίλ». Κί' άλλοι πάλι, ότι παράγεται ά-
πό τήν αλθανική λέξι («κάρ») πού σημαίνει όπλο. Καμμία ό-
πό τήν αλθανική λέξι («κάρ») πού σημαίνει όπλο. Καμμία ό-
μως από τις έξηγήσεις αυτές δέν είναι σωστή. Τα ντυφε-
κία αυτά ήταν ιταλικής προελεύσεως και οι Ίταλοι τά εί-
χαν πρωτοστείλει στήν Έλλάδα. Πάνω στήν κάννη κάθε
όπλου, υπήρχε και ή φίρμα τού εργοστασίου πού τά έφτια-
χνε: «Κάρλο ε φίλιο», δηλαδή «Κάρλος και γιός». Μέ
τόν καιρό, τό «Κάρλο ε φίλιο» έγινε καρυοφύλλι, πού έ-
μεινε ως τήν έποχή μας σάν καθαρή ελληνική λέξι.

*
Έφευρέτης τής Ρομβίας είναι ό Ίταλός Γκιουζέππε Λε-
όνε. Τής έδωσε δέ τήν όνομασία «Πιανόλινα» έπειδή σέ
πολλά σημεία οι μουσικοί της φθόγγου μοιάζουν μέ τήν
παλιά ιταλική πιανόλα, τό συμπαθητικό εκείνο όργανο πού
γοπτευσε τούς ρωμαντικούς τής έποχής του. Ή Ρομβία
ήρθε στήν Έλλάδα κατά τό 1846. Άλλα πώς από «πιανολί-
να» έγινε ρομβία; Τα πρώτα αυτά όργανα πού μας ήρθαν
έδώ, έγραφαν ιταλικά σπό πρόσθιο μέρος τους τό όνομα
«Ρομπια». Άλλ' ως γνωστόν τό λατινικό πι μοιάζει μέ τό
έλληνικό ρω, έπως και τό μπέ μέ τό δικό μας βήτα. Οι
Έλληνες λοιπόν, αντί να διαβάσουν «Ρομπια», όπως ήταν
και τό σωστό, διαβάσαν «Ρομβία». Κί' έτσι έμεινε από τότε.

*
Γιά κάποιον πού τόν έδειραν, λέμε συνήθως ότι «τού
άλλαξαν τήν πιστι από τό ζύλο». Ή φράσι αυτή κράτάει
από τήν έποχή τής αλώσεως τής Κωνσταντινουπόλεως. Αυ-
τόι πού τήν κατέκτησαν, προσπάθησαν μέ κάθε τρόπο ν'
αλλάξουν τήν θρησκεία τών χριστιανών. Στήν άρχή τούς
καλόπιασαν, τούς άφησαν έλευθέρους να εξακολουθήσουν
τό εμπόριό τους και τούς έδωσαν κί' άλλα προνόμια γιά
να τούς προσηλυτίσουν. Όταν όμως είδαν πώς δέν κα-
τάφερναν τίποτα μέ τό καλό, άρχισαν να τούς κακομετα-
χειρίζονται. Στό τέλος, πολλοί από τούς χριστιανούς ανα-
γκάστηκαν να υποκύψουν. Άπό τότε λοιπόν έμεινε κί' ή
ιστορική αυτή φράσι. Δηλαδή τό ζύλο, τούς άνάγκασαν
ν' αλλάξοπιστήσουν.

ΤΟ ΚΡΑΜΒΟΛΑΧΑΝΟ

ΕΞΑΙΡΕΤΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Πώς πρέπει νά τό βράζουμε

Σέ λίγο τα κραμβολάχανα θα
κάμουν τήν εμφάνισί τους στήν
αγορά.

Τό λαχανικό αυτό είναι από
τά πιό κοινά, αλλά και από
τά πιό παρεξηγημένα επίσης.
Και όμως, αποτελεί μία πολύ
θρεπτική τροφή και ένδεικνυται
ιδιαίτέρως στους αρθρικούς
και τούς πάσχοντας από ρευ-
ματισμούς.

Κατά τό Γάλλο, δόκτορα
Άνρι Λεκλέρ, 100 γραμμάρια
κραμβολάχανα περιέχουν:

Υδατόνθρακες	...	7,2
Λιπαρές ουσίες	...	0,70
Άζωτον	...	0,70
Νερό	...	89,70
Μεταλλικά άλατα	...	1,70

Στά μεταλλικά αυτά στοι-
χεία, περιλαμβάνονται ασβέ-
στιο, σίδηρος και θείον.

Τό θείον, όταν ένωθι μέ άλ-
λα στοιχεία, πού βρίσκονται
στών οργανισμό μας, συντελεί
στήν άποβολή τών τοξικών ου-
σιών, πού συγκεντρώνονται
στούς ιστούς.

Σέ ώρισιμενά άτομα, όμως,
τό κραμβολάχανο προκαλεί βο-
ροδουγμούς, μετωρισμούς τών
έντέρων και διάφορες άλλες πε-
πτικές διαταραχές. Υπάρχουν
άτομα, μάλιστα, πού παθαίνουν
διάρροια, μόλις περάσουν τρεις
ή τέσσερις ώρες από τη στι-
γή πού έφαγαν κραμβολά-
χανο.

*
Όλες αυτές οι διαταραχές
μπορούν, όμως, ν' άποφευχθούν
αν αλλάξουμε τό νερό, όπου
βράζουμε τό κραμβολάχανο.
Άφού τό βράσουμε επί δέκα
λεπτά, χύνουμε τό νερό και τό
άντικαθιστούμε μέ άλλο. Έτσι
άποβάλλεται ή πλεονάζουσα
ποσότης τού θείου.

Γιά τό κραμβολάχανο έπι-
κρατεί, έξ άλλου, ή πρόληψη,
ότι είναι βλαβερό σπό θυρεοει-
δή άδένα.

Αυτή ή πρόληψη προήλθε από
τήν άκόλουθη αίτία: Παρατη-
ρήθηκε, ότι οι κάτοικοι ώρισιμέ-
νων φτωχών περιοχών, πού κά-
νουν μεγάλη κατάχρησι σέ
κραμβολάχανα, παρουσιάζουν
άνεπαρκεία σπό θυρεοειδούς και,
μάλιστα, έμφανή συμπτώματα
κρετινισμού (καθυστερήσις τής
ανάπτυξεως).

Είναι γεγονός, πράγματι,
ότι τό κραμβολάχανο περιέχει
ουσίες πού παρεμποδίζουν τό
σχηματισμό τής θυρεοειδικής
όρμόνης. Αυτό γίνεται όταν κά-
νουμε κατάχρησι.

Είναι άναμφισήτητο, όμως,
ότι τά άτομα πού έχουν κλη-
ρονομική προδιάθεσι στίς άνω-
μαλίες λειτουργίας τού θυρεο-
ειδούς, πρέπει να μην κάνουν
κατάχρησι σέ κραμβολάχανα.

Τό κραμβολάχανο δέν είναι,
λοιπόν, βλαβερή τροφή. Άρ-
κει, βέβαια, να μην κάνουμε κα-
τάχρησι.

Όμω διατηρεί όλα τά θρε-
πτικά του στοιχεία. Πρέπει, ό-
μως, να τό πλένουμε μέ μεγα-
λή προσοχή και, κατά προτί-
μησι, μέ ζεστό νερό, γιά να τό
απαλλάξουμε από διαφόρους έ-
πιβλαβείς μικροοργανισμούς,
πού βρίσκονται πιθανόν στά
φύλλα του (παράσιτα, μικρό-
βια, σκώληκες κ.λ.π.).

Τό βράδυ τής 17ης Αύγουστου 1906,
οι δρόμοι τού Βαλπαραΐζο, τής ώ-
ραίας πόλεως τής Χιλής, ήταν γε-
μάτοι από κόσμο πού πηγαινε στά
θέατρα και τό χορευτικά κέντρα. Κόν-
τευαν όχτώ...

Ξαφνικά, άκούστηκε μία ύπόκωφη
βουή, πού, στούς κεντρικούς δρόμους,
όμως, σκεπάστηκε άμέσως από τό θύ-
ρυβο τών αυτοκινήτων, τών τραμ και
τών συζητήσεων (οι Χιλιανοί, όπως, άλ-
λωστε και όλοι οι Νοτιοαμερικανοί, συ-
ζητούν ζωρά).

Κανείς δέν απέδωσε σημασία σ' αυ-
τό τό βουητό. Άλλ' έπειτα από μερικές
στιγμές, τά χτήρια όλόγυρα άρχισαν να
καταρρέουν σάν να ήταν από χαρτόνι.

Δέν πρόκειται γιά σχήμα λόγου. Όάλεγε κανείς πώς κάποια
τρομακτική δύναμις τά εξερρίζωνε από τά θεμέλιά τους και τά τί-
ναζε πρós τά πάντα!

Σύμφωνα μέ τη χαρακτηριστική περιγραφή ένός
δημοσιογράφου, πού ήταν αυτόπτης μάρτυς τής τρα-
γικής καταστροφής, έβλεπε κανείς αυτά τά χτήρια να
φουσκώνουν στή μέση όπως ένα βαρέλι κί' έπειτα
από μία στιγμή, να εξαφανίζονται μέσα σ' ένα σύν-
νεφο σκόνης. Σέ διάφορα μέρη, τό έδαφος άνυψώθηκε
σέ ύψος δέκα και πλέον μέτρων, συμπαρασύροντας
και τά οικοδομήματα πού βρίσκονταν πάνω σ' αυτό
και κατόπιν κατέπεσε μέ τρομερό πάταγο, συντρί-
βοντας τά πάντα.

Μία δεύτερη δόνησι, πού έγινε τρία λεπτά έπει-
τα από τήν πρώτη, συμπλήρωσε τήν καταστροφή.

Στό μεταξύ, ή πόλις είχε βυθισθί σπό σκοτάδι,
γιάτί ό σεισμός είχε καταστρέψει τό ηλεκτρικό έρ-
γοστάσιο, πού βρίσκονταν σέ άπόστασι μισής πε-
ριπου ώρας από τό Βαλπαραΐζο.

Σκηνές άπερίγραπτης φρίκης έτυλίχτηκαν μέ-
σα σπό σκοτάδι. Οι καταρρέουσες συνεχίζονταν ό-
λόγυρα. Πολλοί άνθρωποι, πού είχαν κατορθώσει
να βγούν σώοι από τό σπίτι τους, εύρισκαν τό
θάνατο μόλις προχωρούσαν μερικά βήματα, από
τήν κατάρρευσι ένός γειτονικού.

Οι διασωθέντες έτρεχαν σάν τρελλοί στούς δρό-
μους και οι τρομαγμένες κραυγές τους έσμειγαν
μέ τις οίμωγές τών τραυματισμένων και τά τρα-
γικά εφωνητά εκείνων πού θάβονταν ζων-
τανοι.

Οι σεισμικές δονήσεις συνεχίζονταν χω-
ρίς διακοπή, συμπληρώνοντας τό έργο τής
καταστροφής.

Τό τραγικότερο, όμως, ήταν ότι ό σει-
σμός αυτός συνεχλόνισε όλη τήν περιοχή
όλόγυρα. Πολλές γέφυρες κατέρρευσαν, οι
σιδηροδρομικές γραμμές τινάχτηκαν στών
άέρα κί' όλοι οι δρόμοι πού ώδηγούσαν σπό
Βαλπαραΐζο, άνεσκάφησαν σάν κάποιο γί-
γαντιό άροτρο να είχε περάσει άπ' αυ-
τούς.

Έτσι, ή δυστυχισμένη πόλι έμεινε άπο-
κλεισμένη από παντού και χρειάστηκε να
περάσουν πάνω από έξήντα ώρες ώσπου
να φτάσουν οι πρώτες βοήθειες.

Στό μεταξύ, είχαν ξεσπάσει θύελλες
πρωτοφανούς βιαιότητος, πού έσχημάτισαν
άνορθιμήςως χειμάρρους και λίμνες.

Τό Βαλπαραΐζο ήταν πιά μία άπέραντη
νεκρούπολις. Τά συνεργεία βοήθειας άρχι-
σαν να ξεθάβουν τούς νεκρούς κατά έκα-
τοντάδες. Κάτω από ένα μόνον ούρανοξύ-
στη, βρέθηκαν 350 πτώματα.

Στόν κήπο ένός από τά πολυτελέστερα
ξενοδοχεία τής πόλεως, 60 περίπου άτομα,
μουσκεμένα από τη βροχή και χωρίς να έ-
χουν βάλει τίποτα σπό στόμα τους, από
τρεις ημέρες, περιέμναν εκείνους πού θα
πήγαιναν γιά να τά σώσουν.

Τά συνεργεία έφτασαν τέλος κί' άρχισαν
ν' άνοίγουν δρόμο άνάμεσα στά έρείπια.

Ή εργασία προχωρούσε κανονικά, όταν, ξαφνικά, μία καινούρ-
για δόνησι συνεκλόνισε τό έδαφος. Είκοσι πέντε περίπου άντρες
πού άνηκαν στά συνεργεία σωτηρίας, ένταφιάστηκαν κάτω από τά
είρείπια, ενώ ταυτόχρονα τά νερά τής θάλασσας πού σπώθηκαν
σέ ύψος δέκα και πλέον μέτρων, κατεκάλυψαν όλη τήν παραλιακή
ζώνη, σέ βάθος τριακοσίων περίπου μέτρων.

Οι 60 άνθρωποι πού βρίσκονταν στόν κήπο τού ξενοδοχείου και
πού είχαν σωθί από τό σεισμό, πνίγηκαν όλοι.

Δέν ήταν μικρότερη ή βιαιότητα τού σεισμού στήν περιοχή τού
Σαντιάγκο.

Τή στιγμή πού άρχισαν οι δονήσεις, μία άμαξοστοιχία, γεμάτη
μέ έπιβάτες, διευθυνόταν πρós τήν πόλι. Ή σιδηροδρομική γραμμή
προχωρούσε άνάμεσα από μία διπλή σειρά βράχων. Ή σεισμική
δόνησι τήν τινάζε, σάν γιγαντιαίο χέρι, πρós τά πάνω. Ή άτμο-
μηχανή άποσπάσθηκε τότε από τό συρμό, ενώ τά βαγόνια έπε-
μνηχάνη άποσπάσθηκε τότε από τό συρμό, ενώ τά βαγόνια έπε-
σαν μέ όρμη τό ένα πάνω σπό άλλο. Έκατόν είκοσι έπιβάτες και
ύπάλληλοι βρήκαν ένα οίκτρο θάνατο. Οι τραυματίες ξεπέρασαν

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

τούς διακοσμούς.

Σ' ένα από τά μεγάλα θέατρα
τής πόλεως, 800 περίπου άτομα πα-
ρακολουθούσαν μία παράστασι. Ή
στέγη τού θεάτρου κατέπεσε, ξαφνι-
κά, μ' έναν τρομερό πάταγο. Δια-
κόσις τριάντα από τούς θεατές, έν-
ταφιάστηκαν κάτω από τά έρείπια
και πολλοί έτραυματίστησαν.

*
Ανατριχιαστική ήταν επίσης ή τραγωδία ένός μικρού συνοικι-
σμού ψαράδων κοντά στήν Βίνια ντελ Μάρ. Έγινε κί' εκεί ό τι
και στήν παρακτιό ζώνη τού Βαλπαραΐζο. Ή θάλασσα ύψώθηκε
ξαφνικά και κατεκάλυψε μία μεγάλη έκτασι έπρας. Ο συνοικισμός τών ψαράδων εξαφανίστηκε κάτω από
τό νερό και κανείς από τούς κατοίκους του δέν σώ-
θηκε. Τά νερά παρέμειναν σ' αυτή τήν περιοχή πάνω
από τρεις μήνες. Φεύγοντας, πήραν μαζί τους και τά
είρείπια τών καλυδόςπιτων τού μικρού συνοικισμού.

Οι σεισμοί τής Χιλής είχαν κί' ένα ευχάριστο άπο-
τέλεσμα, πού, άλλοιόμονο, δέν μπορούσε, όμως, ν' άν-
τισταθμίση τό χαμό τών ανθρώπων ύπάρξεων. Κοντά στήν Ρανκάγκουα, στίς Κορδελιέρες τής με-
σης Χιλής, εμφανίστηκαν τρία μεταλλεία χαλκού σέ
θέσεις πού είχαν έρευνηθί προηγουμένως μέ μεγάλη
έπιμέλεια από τούς μεταλλειολόγους, χωρίς, όμως,
αυτές οι έρευνες ν' άποδώσουν θετικά άποτελέσματα.
Τά μεταλλεία αυτά είναι ακόμη και σήμερα από τά
σημαντικότερα τής Χιλής!

Ή Χιλή, κατά τούς γεωλόγους, είναι από τά πιό
«ευαίσθητα» σημεία τού πλανήτη μας. Τό
έδαφος τής ύπεστη άναριθμητες μεταμορ-
φώσεις κατά τη διάρκεια τών τελευταίων
πέντε αιώνων και, σέ τέτοιο μάλιστα βα-
θμό, ώστε οι χάρται, πού συνετάγησαν
από τούς πρώτους Ίσπανούς κατακτητές,
πού έφτασαν εκεί κατά τις άρχές τού 16ου
αίονος, να μην έχουν καμμία σχέση μέ τούς
σημερινούς.

Στήν περιοχή αυτή, έξ άλ-
λου, υπήρχαν άλλοτε πολλά
ήφαιστεια. Μερικά άπ' αυτά
είναι και σήμερα ακόμη έ-
νεργά.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι οι
σεισμοί τής Χιλής δέν είναι

«Όσοι είχαν σωθί, έτρεχαν σάν τρελλοί στούς δρόμους και οι
τρομαγμένες κραυγές τους έσμειγαν μέ τις οίμωγές τών τραυ-
ματισμένων».

άσχετοι μέ τη δράσι αυτών τών ήφαιστειών, πού, σέ κάθε καινούρ-
για άφύπνισί τους, προκαλούν γεωλογικές άναστατώσεις και άνα-
κατατάξεις τών στρωμάτων τού γήινου φλοιού, σέ εύρύτατη κλί-
μακα, μέ καταστρεπτικά άποτελέσματα γιά τούς κατοίκους αυτής
τής περιοχής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή καταστροφή τού Άγίου Πέτρου.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο δόγης στέλνει τον Άρετινο στον Ίωννη των Μεδίκων για να του προτείνει να συμμαχήσουν, με το σκοπό να υποτάξουν την Ιταλία, που θα μοιραστούν κατόπιν οι δύο τους. Το ίδιο βράδυ οι άνθρωποι του Ρολάνδου κλέβουν την Μπιάνκα από το σπίτι της μητέρας της και συλλαμβάνουν τον Βέμπο. Ο Ρολάνδος οδηγεί την κόρη της μητέρας του όπου ζουν η Ζουάνα και ο πατέρας του. Πηγαίνει κατόπιν στο Μαύρο Σηπλάιο, όπου οι άνθρωποι του έχουν μεταφέρει τον Βέμπο. Ένα δικαστήριο από τους άρχηγους των συμμοριών τον δικάζει. Ο Βέμπο αναγνωρίζει το Ρολάνδο Κανδιάνο και ομολογεί τα εγκλήματά του.

16ον — Καλοί μου σύντροφοι, σάς φώναξα εδώ για να μάθετε ποιά θα είναι η απόφαση που θα πάρω γι' αυτόν τον άνθρωπο και να κρίνετε αν θα είναι δίκαιη ή όχι. Ζητείται όλοι σας στο περιβόριο των νόμων και της κοινωνίας. Αυτός ο άνθρωπος, αντίθετα, άνηκε στην κοινωνία και την εκπροσωπεί. Σείς αγωνιζόσαστε για να μείνετε ελεύθεροι, γιατί αγαπάτε την ανεξαρτησία σας πιο πολύ κι' από τη ζωή σας. Αυτός ο άνθρωπος, αντίθετος, ωθούντος από το μίσος και την πλεονεξία, αγωνίστηκε μ' όλες του τις δυνάμεις για να υποδουλώσει άλλους ανθρώπους. Αυτός ο πρόλογος ήταν απαραίτητος για να καταλάβετε πόσο πιο ψηλά βρισκόσαστε απ' αυτόν τον άνθρωπο, που τις πράξεις του θα κρίνετε τώρα.

Είχε ήρεμώσει πιά. Έκείνοι που στέκονταν γύρω του, κρέμονταν από τα χείλη του. Τα λόγια που είχαν βγεί από το στόμα του, τα άκουγαν για πρώτη φορά, αλλά δεν τους εξένισαν, γιατί είχαν κάμει κι' άλλους παρόμοιους σκέψεις.

Ήταν όλοι άρχηγοι συμμοριών, που κρατούσαν στην εξουσία τους το βουνό και την πεδιάδα. Αγνωστοίαν τους νόμους, τη θρησκεία, την αστυνομία, τους φόρους, τα πάντα. Άλλ' είχαν μια ένστικτική αντίληψη της δικαιοσύνης κι' ήταν από ιδιοσυγκρασία ανδρείοι και μεγαλόψυχοι.

Ο Ρολάνδος είχε σταματήσει μερικές στιγμές για να τους δώσει τον καιρό να καταλάβουν τα λόγια του. Συνέχισε κατόπιν:

— Ένας από σας, ένας άνθρωπος με μεγάλη καρδιά και απάραικτη ανδρεία, που ήταν ο αμειλικτός δικτής των κακών και ο προστάτης των αδυνάτων, ο σύντροφός σας Σκαλαμπρίνο, ήρθε κάποτε στη Βενετία κι' είχε την αφέλεια να δώσει πίστι στα λόγια αυτού του αιχμαλώτου που πρόκειται να δικαστεί σήμερα. Την αφέλεια του αυτή, την πλήρωσε με ξη χρόνια μαρτυριών και βασάνων... Την εποχή εκείνη, μια στενή φιλία με ένωσε με τον Βέμπο. Ήμουν τότε πλούσιος και δυνατός. Αυτός ήταν φτωχός και δυστυχισμένος. Τον έκαμα φίλο μου και προσπάθησα να του εμπνεύσω εμπιστοσύνη στον εαυτό του. Ήθελα να τον βλέπω χαρούμενο κι' ευτυχισμένο. Τον έπαιρνα μαζί στις διασκεδάσεις όπου πήγαινα και του φανέρωνα όλα τα μυστικά μου. Τον είχα διαλέξει γιατί κανείς δεν τον ήθελε για φίλο του. Ζούσε σαν παρίας. Άλλ' από τη στιγμή που τον πήρα κοντά μου, έγινε ελεύθερος κι' ευτυχισμένος. Νά τώρα πώς μου πλήρωσε τις καλωσύνες μου. Παρέδωσε τον πατέρα μου στο δημό για να τον τυφλώσει. Ο δυστυχισμένος κατάντησε τρελλός. Η μητέρα μου πέθανε από τη λυπή και την απελπισία της. Κι' έγω έμεινα εξ ολοκλήρου χρώνια μέσα σ' έναν τάφο. Έξ αιτίας του έπισης, η μνηστή μου με άφησε κι' έγινε σύζυγος ενός άλλου. Έξ αιτίας του έγιναν τόσο δυστυχισμένοι, που κι' εγώ ο ίδιος άπορη πολλές φορές πώς βρίσκομαι ακόμα στη ζωή... Από την κόλαση όπου με

είχε ρίξει, κατάφερα, ωστόσο, να βγώ. Και τότε μόνον έμαθα πως αυτός ήταν ο αίτιος της δυστυχίας μου. Τον έπιασα τη στιγμή που ήταν έτοιμος να διαπράξει ένα καινούριο εγκλημα και τον έφερα εδώ. Ζητάω από σας να μου πείτε τι πρέπει να του κάμω;

— Έλεος! παρακάλεσε ο Βέμπο. — Δεν υπάρχει γι' αυτόν άλλη τιμωρία από το θάνατο, είπε ένας από τους άρχηγούς.

Όλοι οι άλλοι έπιδόκιμασαν τα λόγια του.

— Συμφωνώ μαζί σας, είπε ο Ρολάνδος. Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να πεθάνει. Άλλ' αν πεθάνει σ' ένα κολασμένο. Πρέπει να υποφέρει, να κλάψει και να βασανιστεί, όπως εγώ. Πρέπει να πεθάνει ξέροντας πως η αγνή νέα που τόλμησε ν' αγαπήσει, δεν θα γίνει ποτέ δική του!

Γύρισε στο Βέμπο και συνέχισε: — Σου χαρίζω τη ζωή, όπως μου τη χάρισε και σύ, για να κάμης μεγαλύτερο το μαρτύριό μου. Άλλ' ας καταδικάζω να ζήσης αιώνια μέσα σ' αυτό το κελλί όπως με καταδικάσανε και σύ να ζήσω μέσα στα τρομερά πηγάδια των φυλακών της Βενετίας.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Φθινοπωρινό

Θροσί, αν θές να σ' αγαπήω, για τα φουστά-του φθινοπώ- την πάρλα σταματούκα. Δεν βλέπεις άλλωστε μωρέ, πως πρό καιρού έχω φορέ- λυπητερή περρουκά;

Την ψώρα μου δεν την κυττάς παρά φουστάνια μου ζητάς και μάλιστα μοντέλα, θές «κρεασιόν» του φθινοπώ- και τόχεις βάλει για σκοπό να μου κολλάς σαν βδέλλα!

* Άλλαχτο, θρώσω, το βιολι γιατί τσατίστηκα πολύ και μ' έκνευρίζουν όλα. Κι' εξόν αυτό, μέσ στην ψυχή νοιώθω αυτή την επο- (χ) μεγάλη μελαγχολία!

* Τη μελαγχολία μου σε- (θά-) και πιάζε άλλοιώτικο (χαθ) μ'ν έχουμε αντίδρες κι' ενώ θα πέφτουνε (σωρ) τα φύλλα τούτου τον (καιρ) θα πέφτουν και... σφα- (λιάρ)ς!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Άλλ' είναι δίκαιο! φώναξε ο Βέμπο. Δεν είμαι ο μόνος ένοχος!

Ο Ρολάνδος έγινε κατακίτρινος. — Αυτό είναι σωστό, είπε. Άλλ' κά- με υπομονή... Θάβη και η σειρά των συνε- νόχων σου, του Φόσκαρι, του Άλτιέρι και του Δάνδολο!

— Έλεος! παρακάλεσε και πάλι ο καρδινάλιος. Έλεος!... Αφήστε με τούλα- χιστον να ελπίζω!

Σ' ένα νεύμα του Ρολάνδου, οι άρχηγοι βγήκαν από το κελλί.

Ο Ρολάνδος έριξε μια τελευταία μα- τιά στο Βέμπο, που κουλουριαζόταν πάνω στις πλάκες, κλαίγοντας με λυγμούς και κατόπιν βγήκε κι' αυτός κι' έκλεισε πίσω του τη βαρέα πόρτα.

Ένα τρομερό ούρλιαχτό τον συνώδεψε καθώς απομακρυνόταν.

Η σιωπή έπληθθη κατόπιν. Ο Βέμπο είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Ο Σαντρίγκο

Ο Ρολάνδος, αφού έκλεισε πίσω του την πόρτα του κελλιού, απομακρύνθηκε γρήγορα και διευθύνθηκε στην αντίθετη πτε- ρυγα της σπηλιάς.

Οι έξη άρχηγοι τον περίμεναν σ' ένα μικρό δωμάτιο. Πολλά σφραγισμένα κιώ- τια βρισκόταν εκεί.

— Πρέπει να γυρίσω άμέσως στη Βε- νετία, είπε ο Ρολάνδος. Θάρρητε να με βρήτε εκεί και θα συζητήσουμε για τα ζη- τημάτά μας. Πόσα μάς άτέφερε η τελευ- ταία έκστρατεία;

— Τρεις χιλιάδες σκούδα, είπε ο ένας από τους άρχηγούς.

— Δέκα χιλιάδες, είπε ένας άλλος.

— Εφτά χιλιάδες, πρόσθεσε τρίτος.

Οι έξη άρχηγοι είχαν συγκεντρώσει σα- ράντα δυο χιλιάδες σκούδα.

— Θα μου φέρετε στη Βενετία τις εί- κοσι χιλιάδες, είπε ο Ρολάνδος.

Συζήτησε κατόπιν ως μισή ώρα μαζί τους.

Τα βλέμματα κι' οι χειρονομί- αυτών των ανθρώπων φανέρωναν το θαυμασμό, την αγάπη και το σεβασμό για κείνον που είχαν αναγνωρίσει σαν ανώτερό τους.

Ο Ρολάνδος πήδησε κατόπιν στο άλο- γό του, κατέβηκε την πλαγιά του βουνού και πήρε το δρόμο του Μέστρε, όπου έ- φτασε με το πέσιμο της νύχτας.

Σε απόστασι πεντακοσίων ή έξακο- σίων μέτρων πίσω του, κάπαζε ένας άλο- λος καβαλλάρης, που προσπαθούσε να μην τον χάιν καθόλου από τα μάτια του. Ο- ταν ο Ρολάνδος σταμάτησε, αυτός ο αν- θρωπος σταμάτησε επίσης. Επέζεψε κι' αφού έκρυψε το άλογο του σε μια πυκνή λόχμη, σύρθηκε άθόρυβα ως το σπίτι ό- που είχε μπει ο πρώτος.

Όλη τη νύχτα, αυτός ο άνθρωπος έ- μεινε εκεί παραμονεύοντας.

Κατά τα ξημερώματα είδε το Ρολάνδο να βγαίνει από το σπίτι. Μαζί του βγήκε και μια γυναίκα. Μίλησαν για λίγο. Επει- τα ο Κανδιάνο ξαναπήδησε στο άλογο του κι' έφυγε προς το μέρος των λιμνών.

— Η Ζουάνα! ψιθύρισε ο Σαντρίγκο. Γιατί αυτός ήταν ο καβαλλάρης που εί- χε παρακολουθήσει τον Ρολάνδο.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που τον παρα- κολουθούσε. Άλλ' όλες τις άλλες, είχε χά- σει τα ίχνη του. Αυτή τη φορά, όμως, η τύχη τον είχε ευνοήσει.

«Πηγαίνει στη Βενετία! σκέφτηκε χα- ρούμενος. Και βέβαια, δεν θα δυσκολευτώ ν' ανακαλύψω εκεί τα ίχνη του. Άς δούμε, όμως, πρώτα τι κάνει η Ζουάνα σ' αυτό το μοναχικό σπίτι».

Κρύφτηκε τότε πίσω από μερικούς θά- μους κι' από τη θέση αυτή, είδε ένα σω- ρό πράγματα που τού φάνηκαν πως είχαν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον.

Κατά το βράδυ, τέλος, ξαναέβηκε στο

άλογο του και πήρε κι' αυτός το δρόμο της Βενετίας.

Ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής

Άς τρέξουμε τώρα στο μέγαρο του Με- γάλου Ίεροεξεταστή.

Ο Δάνδολο έτοιμαζόταν να πλαγιάσει, όταν οι υπηρέτες του ανάγγειλαν πως ένας άνθρωπος ζητούσε να του μίληση ά- μέσως για μια υπόθεσι που δεν έπιδεχόταν άναβολή.

Ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής διάταξε να τον οδηγήσουν στο γραφείο του, όπου πή- γε κι' αυτός έπειτα από μερικά λεπτά. Είσε τότε μπροστά του έναν άνθρωπο, που βρισκόταν στην άκμή της ηλικίας του και που τα άδρα χαρακτηριστικά του και το άσταλμένο βλέμμα του φανέρωναν θέλησι κι' αποφασιστικότητα.

— Ποιός είσαστε; τον ρώτησε ο Δάν- δολο.

Ο επισκέπτης έβγαλε από τη ζώνη του το πιστόλι και το έγχειρίδιό του και τα έβαλε πάνω στο τραπέζι του Μεγάλου Ί- εροεξεταστή. — Επειτα είπε:

— Αιθένα, είμαι ο ληστής Σαντρίγκο, παλιός σύντροφος του Σκαλαμπρίνο. Ήρ- θα να παραδοθώ σε σας... αλλά με κά- ποιους δρους...

Ο Δάνδολο τον κύτταξε με άπορία.

— Τολμάς να μιλάς για δρους;

— Τι το παράξενο βρίσκεται σ' αυτό, αιθένα; απάντησε ο Σαντρίγκο. Δεν εί- μαι αιχμάλωτος. Ήρθα μόνος μου να πα- ραδοθώ. Άλλ' πρέπει να σας εξηγήσω τι έννοιά μ' αυτή τη λέξι... Άφωσα το βου- νό κι' ήρθα εδώ γιατί επιθυμώ να ξανα- γίνω έντιμος πολίτης.

Ο Δάνδολο χαμογέλασε ειρωνικά.

— Είμαι περιεργός να μάθω, είπε, πως μπορεί κανείς από ληστή να γίνη τίμιος άνθρωπος.

— Όπως είδατε, συνέχισε ο Σαντρίγ- κο, πέταξα τα όπλα μου. Στο χέρι σας εινε να διατάξετε να με πιάσουν... Είμαι βέβαιος, όμως, ότι δεν θα το κάμετε, για- τι τότε δεν θα μάθετε τίποτα από ό,τι ήρθα να σας πώ.

Ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής πήρε άμέ- σως την απόφασή του. Δεν ήταν, βέβαια, σωστό να κάνει διαπραγματεύσεις μ' έναν ληστή. Άλλ' ας σκέφτηκε πως αυτός ο λη- στής, θα μπορούσε να προσφέρει πολύτι- μες υπηρεσίες στην αστυνομία. Μόνος του δεν είχε πη, άλλωστε, ότι είχε πάει για να τον πιά κάτι το σοβαρό;

— Έστω! απάντησε έπειτα από μι- κρή σκέψι. Δέχομαι να συζητήσω μαζί σου. Το ότι ήρθες με τη θέλησί σου εδώ δείχνει πως τα καλά αισθήματα δεν έσβησαν ό- λότελα από την ψυχή σου. Άς μιλήσω- με, λοιπόν, σαν άντρας με άντρα. Πάρε πίσω τα όπλα σου.

Απομάκρυνε με το χέρι του τα όπλα που ο ληστής είχε πετάξει πάνω στο τρα- πέζι.

Το πρόσωπο του Σαντρίγκο έλαμψε ά- πό χαρά. Αυτή η γενναιοψυχία του Μεγά- λου Ίεροεξεταστή τον συγκίνησε ως τα κατάρια της ψυχής του. Προσπάθησε, ώ- στόσο, να κρύψη τη συγκίνησή του και, παίρνοντας τα όπλα του, τα ξανάβαλε στη ζώνη του.

— Τώρα, είπε θα μπορούσαμε να μιλή- σωμε σαν άντρας με άντρα. Αυτή τη χει- ρονομία που κάμате απέναντί μου δεν θα την ξεχάσω ποτέ...

Ο Δάνδολο τον σταμάτησε.

— Άς δούμε τους δρους σου, είπε με άπότομο ύφος.

— Ζητάω, πρώτα - πρώτα, να μου όρι- σθήτε ότι θα σεβασθήτε τη ζωή και την έλευθερία μου, πρότεινε ο Σαντρίγκο.

— Ορκίζομαι στο Χριστό, είπε ο Με- γάλος Ίεροεξεταστής, ότι θα σεβαστώ τη ζωή και την έλευθερία σου. — Επειτα;

— Επειτα... Άκούστε με, αιθένα... Εί- σαςτε ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής της Βε- νετίας κι' οι άνθρωποι σας φοβούνται πιο

πολύ κι' από τον ίδιο το δόγη. (Ο Δάν- δολο χαμογέλασε πικρά). Κι' οι πιο δυ- σκολοί μου μπροστά σας, γιατί ξέρουν να

πάρουν ένα νεύμα σας για να στείλτε πως άρκεί ένα αυτός στα «πηγάδια».

— Όσο για μέ- (Ο Δάνδολο άνατρίχισε). — Όσο για μέ- να, είμαι ένας ληστής που δεν μπορώ να

κάμω τίποτε πιά. Οι άνθρωποι μου έπα-

ναστάτησαν έναντίον μου. Στο βουνό είμαι το ίδιο αδύνατος όσο κι' ένας τσιπλής.

— Ά! έκαμε ο Δάνδολο. Καταλαβαί- νω τώρα γιατί μετάνιωσες...

— Δεν μετάνιωσα, αιθένα, απάντησε ο Σαντρίγκο. Ή μετάνοια εινε για τους δειλούς... Άλλ' ας συνεχίσω... Ήθελα, να σας πώ ότι εγώ ο Σαντρίγκο, άρχηγός χω- ρίς όπαδούς, βασιλιάς χωρίς στέμμα, μπο- ρώ να προσφέρω στη δημοκρατία υπηρε- σίες που κανείς, ούτε αυτός ο δόγης, δεν θα ήταν σε θέση να της προσφέρει αυτή τη στιγμή. Γι' αυτή τη μεγάλη υπηρεσία θα ζητήσω μια άνταμοιδή...

— Μίλησε! Τι θέλεις;... Χρήματα;

Ο Σαντρίγκο κούνησε περιφρονητικά το κεφάλι του.

— Θα σας πώ σε λίγο τί ζητάω, αι- θένα, απάντησε. Άλλ' πρέπει να σας έ- ξηγήσω πρώτα ποιά εινε αυτή η υπηρεσία που μπορώ να προσφέρω στη δημοκρατία, στο δόγη και σε σας τον ίδιο, για να κρίνετε αν αξίζει να μου δώσετε την άμοι- δη που θα σας ζητήσω.

Ο ληστής σταμάτησε. Μια πάλη γινό- ταν μέσα του, ή πάλη που γίνεται μέσα στην ψυχή κάθε προδότη τη στιγμή που προκειται ν' ανοίξη το στόμα του για να μιλήσει. Άλλ' ο διαταγμός του κράτησε πολύ λίγο. Συνέχισε άμέσως:

— Σας είπα, αιθένα, ότι οι άνθρωποι μου έπαναστάσαν έναντίον μου. Διάλε- ξαν έναν άλλον άρχηγο! Άλλ' αυτός ο άνθρωπος, που έγινε άρχηγός της συμμο- ρίας μου, εινε ένας άπλος κομπάρσος. Υ- πακούει κι' αυτός σε κάποιον άλλον, ό- πως κι' όλοι οι άρχηγοι κι' όλες οι συμ- μορίες του βουνού και του κάμπου. Ή έ- ξουσία αυτού του ανθρώπου άπλώνεται ά- πό τις Άλπεις ως τον Άδην, άκολουθών- τας τη γραμμή Τεργέστη - Ροδίκιο. Αυτή η γραμμή φτάνει ένα ήμικύκλιο που κλει- νει στο έσωτερικό του τη Βενετία.

— Πώς τα ξέρετε όλα αυτά; ρώτησε κα- τάπληκτος ο Δάνδολο.

— Το συμφέρον μου άπαιτούσε να μά- θω τα πάντα και τα έμαθα, απάντησε ο ληστής. Ήξερα άλλωστε όλες τις συμμο- ρίες, που ήταν σκορπισμένες εδώ κι' εκεί. Δεν φανταζόμαι να κάνω λάθος υπολογί- ζοντας σε δυο χιλιάδες τον αριθμό των άν- δρών που ανήκουν σ' αυτές.

— Πρόκειται δηλαδή για έναν άληθινό στρατό! είπε τρομακρημένος ο Δάνδολο.

— Άκριδώς. Ο μεγάλος άρχηγός εινε

ένας άληθινός στρατηγός, που κατάφερε να βάλει σε πειθαρχία όλους αυτούς τους σκληροτράχηλους ανθρώπους και σε τέ- τοιο σημείο, μάλιστα, που κανείς δεν τόλ- μάει να κάμει το παραμικρό χωρίς τη δια- ταγή του. Για να φτάση σ' αυτό το άπο- τέλεσμα του χρειάστηκαν μόνο τρεις μή- νες.

— Τρεις μήνες! είπε με θαυμασμό ο Δάνδολο. Εινε, λοιπόν, τόσο δυνατός;

— Έχει ένα τρομερό όπλο, αιθένα:

Το λόγο! Του εινε άρκετό να πη μερικά λόγια για να υποδουλώσει αυτούς τους ό- ρεσιβίους, που ή φυχή τους έχει παραμεί- νει άπλη και άδολη. Τους λέει πράγματα που τους άναστατώνουν. Τους μιλάει για άνεξαρτησία, για έλευθερία και για κατα- κτήσεις.

— Το όνομά του;... Πές μου το όνομά του, Σαντρίγκο και ζήτησε μου κατόπιν ό- ποια άμοιδή θέλεις!

— Θα τα μάθετε όλα με τη σειρά τους, αιθένα. Νά τώρα ποιά εινε το σχέδιο αυ- τού του ανθρώπου. Αυτό το σχέδιο το έ- μαθα κρυφακούγοντας με κίνδυνο να χά- σω τη ζωή μου... Δεν εινε ένα σχέδιο που άποβλέπει σε ληστείες, όπως θα μπορού- σατε να φαντασθήτε. Πρόκειται για άληθι- νές πολεμικές επιχειρήσεις. Ο άρχηγός ό- ρίζει ότι από τόν τάδε ήγεμόνα πρέπει να εισπραχθούν τόσες χιλιάδες σκούδα, από τόν άλλον τόσα κ.λ.π. Ένα τμήμα του στρατού ξεκινάει άμέσως, πηγαίνει εκεί που πρέπει και... ό ήγεμών πληρώνει. Ξε- ρω καλά ότι με τον τρόπο αυτόν έχουν συγκεντρωθή κολοσσιαία ποσά. Το κακό εινε ότι δεν ξέρω άκόμη που αυτοί οι αν- θρωποι έχουν κρύψει το θησαυρό τους...

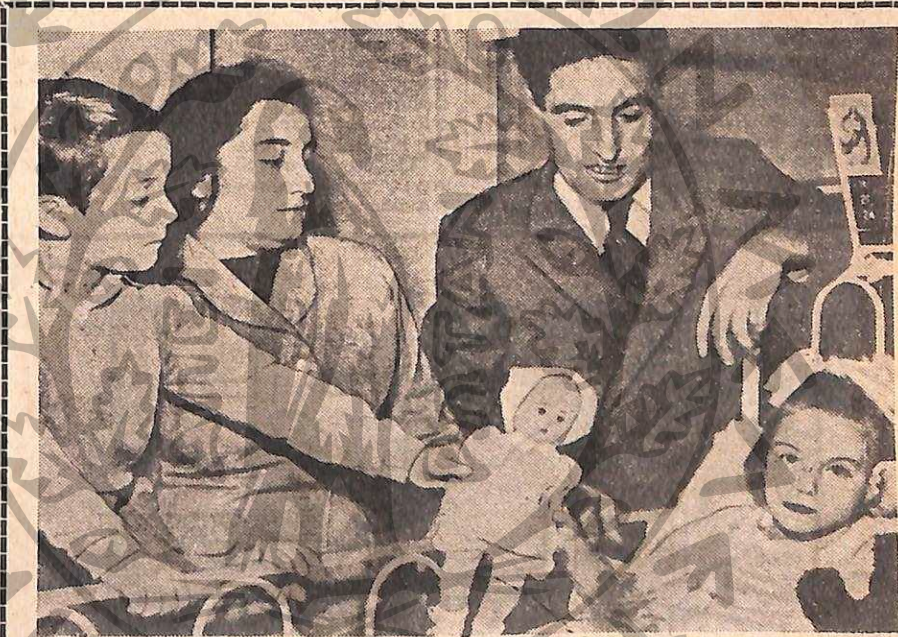
Άλλ' ας ρωτώ τώρα, με αυτό το στρα- τό, με τα πλοία που και με τα μεγά- λα χρηματικά μέσα που έχει στη διάθεσί του σε τί νομίζετε πως άποβλέπει αυτός ο άνθρωπος;

Ο Δάνδολο άνατρίχισε.

— Θέλει να καταλάβει τη Βενετία, συ- νέχισε ο Σαντρίγκο. Φυλαχθήτε, αιθένα! Έγώ, ο ληστής, ήρθα για να σας φωνάξω πως ποτέ ή δημοκρατία δεν έκινδύνευσε τόσο πολύ, όσον αυτή τη φορά! Άν δεν συλλάβετε αυτό τον άνθρωπο, θα συλλη- φθήτε σεις άπ' αυτόν!

— Το όνομά του! φώναξε ο Δάνδολο. Πές μου το όνομά του!

— Υπομονή, αιθένα. Μάθετε πρώτα το όνομα του ανθρώπου που εινε ο άρχη- γός της δικής μου συμμορίας. Αυτός ο αν-

ΕΞΩΣΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ
Στο Μιλάνο, μια δολοφονία οικόγενεια σώθηκε ως εκ θαύματος από βέβαιο θάνατο χάρις στη μικρούλα Κάρλα Βάπρι, που ξεπληρώντας μέσα στη νύχτα, άντελήθη ότι γινόταν μια διαφυγή γκαζιού... Η Κάρλα έζητησε με τις φωνές της τον πατέρα της, ο οποίος με δυσκολία κατάρθωσε να σωθή ως την εξώπορτα, να την άνοίξη και να καλέσει βοήθεια. Σήμερα όλοι είναι καλά, εκτός από τη μικρή Κάρλα, που παραμένει ακόμα στο νοσο- κομείο. Στη φωτογραφία μας το ζεύγος Βάπρι μαζί με τον γιο τους Πάολο επισκέ- πονται στο νοσοκομείο τη σωτήρα τους.

θρῶπος λέγεται Σκαλαμπρίνο!

Ο Δάνδολο ἔγινε λευκός σάν τὸ πανί. Δὲν εἶχε ἀνάγκη τώρα νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ. Γιατί αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ μάντευε!

— Οὐ μεγάλος ἀρχηγός, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ὁ Σαντριγκο, λέγεται Ρολάνδος Κανδιάνο!

— Κατάρτα! βρυχήθηκε ὁ Μεγάλος Ἱεροξεταστής.

Οὐ Κανδιάνο! Δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ, λοιπόν, ἀπὸ τὴ Βενετία, ὅπως εἶχε ἐλπίζει τὴ νύχτα πού μαχαίρωσε κ' ἔριξε στὴ θάλασσα τὸν ἀστυνομικό πού εἶχε ἀνακαλύψει τὸ κρησφύγετό του. Τὸ ἐγκλημα ἐκείνο ἦταν ἀνώφελο, γιατί νὰ πῶ ἐρχοῦνται καὶ πάλι νὰ τοῦ μιλήσουν γιὰ τὸ Ρολάνδο Κανδιάνο. Ἐπειτα ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα, εἶχε ἡρεμήσει κ' εἶχε ξαναβρῇ τὸν ὕπνο του, βέβαιος ὅτι εἶχε ξεπηλώσει τὸ κρέος του πρὸς τὸν ἀνθρώπο πού εἶχε ἀδικήσει. Ἀλλὰ τώρα ἡ ἀγωνία ξαναγύριζε στὴν ψυχὴ του. Τὸ φοβερὸ μαρτύριό του ξαναῤῥιζε.

Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ λοιπόν; Τὸ καθκὼν του, ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον του ἦταν νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα καὶ ταυτοχρόνα νὰ διατάξῃ τὴ σύλληψι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πού τὸν ἀγαπούσε ἄλλοτε σάν γιὸ τοῦ. Ἀν τὸ ἔκανε, ἡ συνείδησί του δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ ποτὲ πιά. Ἀν τὸν ἄφηνε ἐλεύθερο, αὐριο ἢ μεθαύριο ἴσως νὰ πλήρωνε μὲ τὴ ζωὴ τὴ αὐτὴ τὴ μεγαλοψυχία του.

Μιὰ τρομερὴ πάλιν γινόταν μέσα στὴν ψυχὴ του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναρρώτηθηκε μήπως θάπρεπε νὰ παρασύρῃ σὲ παγίδα τὸν Σαντριγκο γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ κ' αὐτὸν ὅπως καὶ τὸν ἄλλον, τὸν ἀστυνομικό πού εἶχε ἀνακαλύψει τὸ κρησφύγετό του Ρολάνδου. Ἀλλὰ συγκρατήθηκε. Δὲν μπορούσε ν' ἀποφύγῃ τὸ μοιραίο. Κι' ἡ μοῖρα του ἦθελε νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ δῆμιος τοῦ Κανδιάνου.

Προσπάθησε νὰ φανῇ ἡρεμὸς καὶ μὲ φωνὴ πού ἀγωνιζόταν νὰ κάμῃ σταθερὴ εἶπε στὸν Σαντριγκο:

— Προσέφερες στὴ δημοκρατία καὶ σὲ μένα μιὰ πολὺ μεγάλη ὑπηρεσία. Περιμένω ν' ἀκούσω ποῖα ἀνταμοιβὴ ζητᾶς γι' αὐτήν, ἀφοῦ ἀρνήθηκες νὰ χρήματα πού θέλησα νὰ σοῦ δώσω.

— Ἀν δὲν κάνω λάθος, ἀπάντησε ὁ Σαντριγκο, ὁ σκοπός σας εἶνε νὰ στεῖλετε μερικούς λόχους γιὰ νὰ πιάσουν τὸν Ρολάνδο Κανδιάνο καὶ τὸν Σκαλαμπρίνο. Αὐτὸ δὲν σκεφτόσαστε;

— Καὶ βέβαια αὐτὸ σκέφτομαι...

— Αὐτὸ τὸ πράγμα, ὅμως, εἶνε περιττὸ γιὰ τὸν Ρολάνδο Κανδιάνο.

— Γιὰ ποῖο λόγο εἶνε περιττό; ρώτησε ὁ Δάνδολο.

— Γιατί ὁ Ρολάνδο Κανδιάνο βρίσκεται στὴ Βενετία, ἀπάντησε ὁ Σαντριγκο. Δὲν ἔχετε, λοιπόν, παρὰ νὰ διατάξετε τοὺς ἀνθρώπους σας νὰ τὸν συλλάβουν ἐδῶ.

— Πού βρίσκεται; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Δάνδολο, πού ἔβλεπε ὅτι ἡ μοιραία σι-

γὴ εἶχε φτάσει πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ ὅ,τι ὑπολόγιζε.

— Αὐτὸ τὸ ἀγνοῶ, ἀπάντησε ὁ Σαντριγκο. Ἀλλὰ ξέρω καλὰ τοὺς ἀστυνομικούς τῆς Βενετίας καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν τοὺς δώσω τὶς κατάλληλες ὁδηγίες, προτοῦ περάσουν τρεῖς μέρες θὰ τὸν ἔχουν συλλάβει.

Οὐ Δάνδολο ἀνάντησε. Θὰ εἶχε ἔτσι μερικές ὥρες στὴ διάθεσί του γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ πάρῃ μιὰν ἀπόφασι.

— Ὅσο γιὰ τὴν ἀνταμοιβή μου, συνέχισε ὁ Σαντριγκο, δὲν πρόκειται νὰ σὰς κάμῃ νὰ στενοχωρηθῆτε καὶ πολὺ. Ὅταν βρεθῇ ὁ Κανδιάνο, ὅταν ἀνακαλυφθῇ τὸ κρησφύγετό του, ζητάω νὰ εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων πού θὰ πᾶνε γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο;

— Ναί, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Σαντριγκο μὲ ὑπόκωφ φωνή. Μένει, ὅμως, ὁ Σκαλαμπρίνο. Αὐτὸν δὲν θὰ σὰς τὸν παραδώσω σὲ τόσο φθινὴ τιμὴ.

— Ἀς δοῦμε τί ζητᾶς γιὰ τὸν Σκαλαμπρίνο, εἶπε ὁ Δάνδολο.

— Ζητάω νὰ βρισκῶμαι πάλι στὸ δῆμιο καὶ νὰ τοῦ χρησιμεύω ὡς βοηθὸς τὴν ἡμέρα πού ὁ Σκαλαμπρίνο θὰ ἐκτελεσθῇ. ἔχω νὰ τοῦ πῶ μερικά πράγματα πού μόνον πᾶνω στὸ ἱκρίωμα θὰ ἔχουν τὴν ἀξία τους...

— Οἱ ἐπιθυμίες σου θὰ ἐκτελεσθοῦν, ἀπάντησε ὁ Δάνδολο. Πού θὰ σὲ βρῶ, ὅταν σὲ χρειαστώ;

— Αὐθέντα, δὲν θὰ χρειαστῇ παρὰ νὰ βγῆτε στὸ παρόθυρό σας πού βλέπει στὸ κανάλι. Ἐνὰς ἀνθρώπος, ἕνας βαρκάκος, θὰ βρίσκεται ἀδιάκοπα στὸ μουράγιο, μπροστὰ στὸ μέγαρό σας. Ὅταν τὸν φωνάξετε καὶ θὰ τοῦ πῆτε τ' ὄνομά μου. Προτοῦ περάσῃ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, θὰ βρισκῶμαι μπροστὰ σας.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Δάνδολο. Μπορεῖς νὰ φύγῃς τώρα.

Οὐ Σαντριγκο ἔκαμε μιὰ ἐλαφρεῖα κίνησι μὲ τὸ κεφάλι του καὶ βγῆκε μὲ σταθερὸ βῆμα ἀπὸ τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ κυττάξῃ τίποτα.

Οὐ Μεγάλος Ἱεροξεταστής εἶχε ἀπομείνει μόνος.

Ὁ ἀριστοκράτης

Ὅπως ὁ Σαντριγκο εἶχε προβλέψει, ὁ Ρολάνδο, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς Ζουάνας, εἶχε γυρίσει στὴ Βενετία, ὅπου ὁ Σκαλαμπρίνο τὸν περίμενε μὲ εὐλογη ἀνυπομονήσια.

Ἦταν τὸσος, ὅμως, ὁ σεβασμὸς τοῦ κολοσσοῦ πρὸς ἐκείνον πού ἀποκαλοῦσε ἀφέντη του, ὥστε, ὅταν ὁ Ρολάνδο μῆλκε στὸ δωμάτιό του, δὲν τόλμησε νὰ τοῦ κάμῃ καμμιά ἐρώτησι.

Οὐ Κανδιάνο τοῦ ἔδωσε διάφορες διαταγές πού ἔπρεπε νὰ μεταβιβάσῃ στοὺς συντρόφους του.

Ἐνῶ μιλοῦσε, εἶχε πᾶσι κοντὰ στὸν καθρέφτη καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ μακιγιάρται. Στὴν τέχνη αὐτὴ εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη ἐπιτηδεότητα.

Πέρασε κατόπιν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀνοίξε ἕνα μεγάλο μπαούλο, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα κοστούμι κ' ἀρχισε νὰ ντύνεται μὲ προσοχή.

Ὅταν τελείωσε τὸ μακιγιάρισμά του καὶ γύρισε πρὸς τὸν Σκαλαμπρίνο, ὁ τελευταῖος δυσκολεῖτο νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Ρολάνδος. Δὲν ἐνδιαφέρεσαι νὰ μάθῃς νέα γιὰ τὸ ταξίδι μου;

— Πῶς ὄχι; ἀπάντησε ὁ Σκαλαμπρίνο. Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ διστάζεις, δὲν εἶν' ἔτσι;... Κι' ὅμως ἀγαπᾶς τὴν κόρη σου... Ἀναρωτιέμαι, ὥστόσο, ἂν θυμιάσαι τὸ πρόσωπό της, γιατί δὲν τὴν εἶδες περισσότερο ἀπὸ μιὰ στιγμὴ. Ἀλλὰ τί λέω;... Ἡ Μπιάνκα εἶναι τόσο ὁμορφῇ, πού ἀρκεῖ νὰ τὴν ἴδῃ κανεὶς μιὰ φορὰ γιὰ νὰ μὴν τὴν ξεχάσῃ ποτὲ πιά!

Οὐ Σκαλαμπρίνο ἀναστήναξε.

— Κι' ὅμως θὰ τὴν προτιοῦσα ἀσχημῇ, εἶπε. Ἡ ὁμορφιά της μὲ τρομάζει! Ἀσχημὴ θὰ ἦταν ὁλόκληρη δική μου!... Μὲ ρωτήσατε ἂν τὴν ἀγαπᾶω... Δὲν ξέρω τί εἶνε ἐκείνο πού αἰσθάνομαι. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ καρδιά μου νὰ χτυπά γιὰ πρώτη φορὰ. Ἡ σκέψι πῶς δὲν εἶμαι πιά μόνος στὸν κόσμῳ μὲ ἀναστατώνει...

Σταμάτησε ξαφνικά. Ἐπειτα, κατεβάζοντας τὸν τὸν τῆς φωνῆς του, ρώτησε:

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν κινδυνεύει πιά;

Οὐ Ρολάνδος ἔμεινε μερικές στιγμὲς συλλογισμένος. Ἐπειτα, κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν κολοσσό, τοῦ εἶπε:

— Κι' ἂν σοῦλεγα ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν ξαναῤῥιξῃς; Ἀν σοῦλεγα ὅτι ἦρθε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ ἐκπατρισθοῦμε; Ἀν σοῦλεγα: Σκαλαμπρίνο, ὑποφέρω πολὺ στὴ Βενετία καὶ θέλω νὰ φύγω, νὰ πῶ μακριά, στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ὅπου θὰ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα πιστὸ φίλο γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ καταριέμαι τὸν κόσμῳ καὶ νὰ μὲ παρηγορῇ; Ἀν σοῦ ἔλεγα ὅτι ἕνα πλοῖο μᾶς περιμένει κ' ὅτι θὰ φύγωμε ἀπὸψε;... Ἐμπρός, Σκαλαμπρίνο, κάμε τὴν ἐκλογὴ σου ἐλεύθερα καὶ ἀπάντησέ μου...

Οὐ κολοσσὸς ἔγινε κατακίτρινος. Ἀλλὰ δὲν ἄργησε στὴν ἐκλογὴ του.

— Ἀφέντη, εἶπε, μὲ κάματε ἀνθρώπο ἀπὸ κτήνος πού ἤμουν πρίν. Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει. Δὲν τὴν δίνω διὸ φορὲς. Πέστε μου τί θέλετε νὰ κάμω. Θὰ σὰς ἀκολουθῶ σὺ παντοῦ.

Ἦταν ὁλοφάνερη ἡ προσπάθεια πού ἔκανε γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς.

Οὐ Ρολάνδο πῆγε κοντὰ του καί, πιάνοντάς του τὰ χέρια, τοῦ εἶπε μὲ τρυφερότητα:

— Εἶσαι ἕνας καλὸς φίλος κ' ἕνας πιστὸς σύντροφος. Σὺ, τουλάχιστον, δὲν θὰ μὲ προδώσῃς ποτέ. Καὶ θέλω νὰ πιστέψω πῶς αὐτὸ μοῦ δίνει ἄρρος κ' ἐλπίδα. Σοῦ τάπα αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσω...

Θὰ ξαναῤῥιξῃς τὴν κόρη σου... Μπορεῖς νὰ τὴν ἀγαπᾶς ὅσο θέλεις... Κι' αὐτὴ θὰ σ' ἀγαπήσῃ ἐπίσης. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Μέσα στὴν ψυχὴ της κρύβει θησαυροὺς καλωσύνης καὶ στοργῆς...

Οὐ Σκαλαμπρίνο εἶχε κρεμαστῇ ἀπὸ τὰ χεῖλιά του.

Οὐ Ρολάνδο πρόσθεσε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του, ἀδιαφορώντας ἂν ὁ κολοσσὸς θὰ τὸν καταλάβαινε:

— Ὑπάρχουν γυναῖκες ὁμορφες πού εἶνε καὶ ἀγνές ἐπίσης. Ἀρκεῖ, βέβαια, νὰ μπόρῃ κανεὶς νὰ τὶς συναντήσῃ. Ἐγὼ δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν εὐτυχία... Ἡ κόρη σου, συνέχισε, κουνώντας τὸ δυνάμι τὸ κεφάλι του, σὰν νὰθελε ν' ἀποδιώξῃ τὶς κακὲς σκέψεις του, βρίσκεται κοντὰ στὸν πατέρα μου καὶ τὴ Ζουάνα. Κάθε φορὰ πού θὰ θέλῃς, θὰ μπορῇς νὰ πηγαίνῃς νὰ τὴν ἴδῃς. Κι' αὐτὸ θὰ γίνεται ὡς τὴν ἡμέρα πού δὲν θάχωμε πιά νὰ κάμωμε τίποτε στὴ Βενετία. Θὰ φύγωμε τότε καὶ θὰ ζήσῃς μαζί μὲ τὴν Μπιάνκα...

Οὐ Σκαλαμπρίνο ξεφώνισε χαρούμενα. Ὁ Ρολάνδο τοῦ ἔκαμε τότε ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ μὲ τὸ χέρι κ' ἔφυγε βιαστικά.

Δὲν ἦταν τώρα οὔτε ὁ ἀνιψιὸς τῶν ἀνθρώπων τοῦ βουνοῦ, οὔτε ὁ γραμματεὺς

τοῦ Πέτρου Ἀρετίνου.

Ἡ μεταμφιεσί του τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ τοὺς ξένους ἀριστοκράτες, πού ἔβλεπε κανεὶς συχνὰ στοὺς δρόμους τῆς Βενετίας. Ἐτσι δὲν φοβόταν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς.

Ὁ ἀγοραστής

Ἐπειτα ἀπὸ μιῇ ὥρᾳ, βρισκόταν στὸν κῆπο τοῦ Ὀλιβόλο, μπροστὰ στὸ σπιτί τοῦ Δάνδολο.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού τὸ ξανᾶβλεπε μέρα, ἔπειτα ἀπὸ ἔξη χρόνια.

Ἡ συγκίνησι πού ἐνοιοθε ἦταν πολὺ δυνατὴ. Κατάφερε, ὥστόσο, νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του καὶ προχώρησε μὲ σταθερὸ βῆμα πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐνὰς γέρος τοῦ ἀνοίξε ἔπειτα ἀπὸ μερικές στιγμὲς.

Οὐ Ρολάνδος ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ γέρο Φίλιππο.

— Εἰσάστε ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ; ρώτησε.

— Ὁχι, κύριε, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος, εἶμαι μόνον ἕνας ὑπηρέτης. Ἀλλὰ, πρόσθεσε, ἂν θέλετε νὰ ξεκουρασθῆτε λίγο, μπορεῖτε νὰ περάσετε.

Οὐ ἄρχων Δάνδολο, ὁ εὐγενὴς ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, θὰ εὐχαρίστηθῃ πολὺ μαθαίνοντας ὅτι ἐφίλοξενε ἕνα ξένο...

Οὐ Ρολάνδο πέρασε τὸ κατώφλι καὶ προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

— Ὡραῖο σπιτί, εἶπε. Καὶ ἔχει ὁλόγυρα ἕνα μεγάλο κῆπο, πράγμα πού εἶνε σπάνιο στὴ Βενετία.

— Πολὺ σπάνιο, κύριε. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ διὸ ἡ τρεῖς κῆποι στὴν πόλι κ' αὐτὸς ἐδῶ εἶνε σίγουρα ὁ ὠραιότερος.

— Γιατί τότε δὲν τὸν φροντίζετε περισσότερο; ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ διαταγὴς τοῦ κυρίου μου ἡ καλύτερα τῆς κόρης του, τῆς σινιόρας Ἀλτιέρι.

— Ἀ, ἀλήθεια; εἶπε ὁ Ρολάνδο ἀνατριχιάζοντας. Πολὺ περιεργὸ γούστο γιὰ μιὰ γυναικί!

— Ἡ δεσποινὴς Λεονώρα... συγγνώμην... ἡ κυρία Ἀλτιέρι θέλησε νὰ μείνουν ὅλα ὅπως ἦταν τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί γιὰ νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς Βενετίας.

Οὐ Ρολάνδος πῆγε κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο καὶ τὸ ἀνοίξε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ καλύτερα τὸν κῆπο.

— Ναί, εἶνε κρίμα, συνέχισε ὁ γέρο Φίλιππος. Ἀλλ' ἔτσι τὸ θέλησε ἡ σινιόρα Ἀλτιέρι. Ἐρχεται κάπου - κάπου ἐδῶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔχω πειράξει τίποτε οὔτε μέσα στὸν κῆπο, οὔτε στὸ σπιτί.

Οὐ Ρολάνδο ἐφίξε τὶς γραδιές του. Ἐνὰς λυγμὸς ἀνέθηκε στὸ στήθος του.

Κατάφερε, ὥστόσο, νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του καὶ ξαναεῖπε μὲ σταθερὴ φωνή:

— Πῶς! Αὐτὴ ἡ εὐγενὴς δεσποινὴ δὲν θέλει νὰ πειράξῃ τίποτε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπιτί!

— Ὁχι, κύριε. Ἐγὼ τὴν ἐντολὴ ν' ἀφήσω καὶ τὰ πιδ μικρὰ ἀντικείμενα στὴ θέσι ὅπου βρίσκονταν τότε... ὅταν ἦταν εὐτυχισμένη...

— Πῶς εἶπατε; ρώτησε ὁ Ρολάνδος, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του.

— Δὲν εἶπα τίποτα, κύριε, ἀπάντησε ὁ γέρος. Θυμῆθηκα κάτ' παλιὰς ἱστορίας πού δὲν ἔχουν πιά ἐνδιαφέρον...

Οὐ Ρολάνδος προσπάθησε νὰ φανῇ ἡρεμὸς καὶ ξαναρώτησε σὲ λίγο:

— Ὡστε, λοιπόν, ἡ κυρία σας ἔρχεται καμμιά φορὰ ἐδῶ;

— Ναί... Ἐρχεται πάντοτε νύχτα καὶ κάθεται στὸν πέτρινο πάγκο πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο κέδρο... βλέπετε... ἐκεῖ... στὴ στρόφι... Τὰ μεσάνυχτα νὰ φεύγῃ... Ἀλλὰ τί σημασία μποροῦν νὰ ἔχουν γιὰ σὰς αὐτὰ πού σὰς ἀφηγοῦμαι;

Οὐ Ρολάνδος δὲν ἀπάντησε.

Γιὰ μερικά λεπτὰ δὲν μίλησαν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Φαίνονταν κ' οἱ δύο βυθισμένοι στὶς σκέψεις τους.

Οὐ Ρολάνδος εἶπε τέλος:

— Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν, βέβαια, ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Ὁ λόγος πού μ' ἐφερε ἐδῶ εἶνε ὅτι θὰ ἤθελα νὰ νοικιάσω αὐτὸ τὸ σπιτί.

— Μπορεῖτε ὄχι μόνον νὰ τὸ νοικιάσε-

τε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἀγοράσετε, ἂν θέλετε, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος.

Οὐ Ρολάνδος προσποιήθηκε ὅτι ἀπορούσε.

— Αὐτὸ πού μοῦ λέτε, παρατήρησε, δὲν συμβιβάζεται μὲ τὶς διαταγές τῆς κυρίας σας...

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης, αὐτὸ πού λέτε εἶνε ἀλήθεια. Ἀλλὰ τὸ σπιτί ἀνήκει στὸν ἀρχὼνα Δάνδολο καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελέσω τὶς δικές του διαταγές κ' ὄχι τῆς κυρίας μου. Ἡ σινιόρα Ἀλτιέρι φαίνεται πῶς δὲν θέλει ν' ἀλλαχθῇ τίποτε ἐδῶ μέσα. Ὁ ἀρχὼν Δάνδολο, ὅμως, ἐπιθυμεῖ νὰ πουλήσῃ αὐτὸ τὸ σπιτί. Οἱ ἐντολές του εἶνε ρητές. Τὴν τελευταία φορὰ πού ἦρθε ἐδῶ, μοῦ εἶπε, μάλιστα, ὅτι, ἂν δὲν εὕρικε ἀγοραστή, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κατεδαφίσῃ τὸ σπιτί καὶ νὰ ἱσοπεδώσῃ τὸν κῆπο.

Οὐ Ρολάνδος στήλωσε τὰ μάτια του πάνω στὸ γέρο.

— Γιατί; ρώτησε. Μήπως ἔγινε κανένα ἐγκλημα ἐδῶ;

— Ὁ ἐπιστάτης, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀνατρίχιασε.

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι δὲν ἔγινε κανένα ἐγκλημα, ἀπάντησε. Ἀλλὰ συνέβησαν πράγματα πού κάνουν τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρη νὰ ἔχουν διαφορετικὲς ἀντιλήψεις σχετικά μ' αὐτὸ τὸ σπιτί.

— Τί πράγματα;

Οὐ ἐπιστάτης ὑποκλίθηκε μ' εὐγένεια. Τὸ ὕψος του ἔδειχνε πῶς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν πῇ τίποτε.

Οὐ Ρολάνδος προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Προκαλέσατε τὸ ἐνδιαφέρον μου μὲ τὰ λόγια σας, εἶπε στὸν ἐπιστάτη. Αὐτὸ τὸ σπιτί μοῦ φαίνεται σάν κάτι τὸ σεβαστό... σάν ἕνα μουσεῖο τοῦ παρελθόντος...

— Ἀ, κύριε...

— Καὶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια συμφωνῶ μὲ τὴ γνώμη τῆς κυρίας... πῶς τὴν εἶπατε;

— Τῆς κυρίας Λεονώρας Ἀλτιέρι.

— Ἀκριβῶς. Θὰ μὲ δυσχεροῦσε πολὺ ἂν αὐτὸ τὸ σπιτί κατεδαφίζονταν παρὰ τὴ θέλησί της. Θὰ πῆτε, λοιπόν, στὸν κύριό σας ὅτι βρήκατε ἕνα ἀγοραστή πού εἶνε πρόθυμος ν' ἀγοράσῃ τὸ σπιτί καὶ τὸν κῆπο στὴν κατάστασι πού βρίσκονται, δηλαδή μὲ ὅλα τὰ ἐπιπλά, σκεύη κ.λ.π. Θὰ πῆτε ἐπίσης στὴν σινιόρα Ἀλτιέρι ὅτι θὰ σεβαστῶ τὸ καπρίτσιο τῆς κ' ὅτι δὲν θὰ μετακινήσω τίποτα. Θὰ προσθέσετε ἀκόμη ὅτι θὰ μείνω στὴν Βενετία τὸ πολὺ - πολὺ δεκαπέντε μέρες ἀκόμη κ' ὅτι δὲν ξέρω ἂν θὰ ξαναγυρίσω ποτέ. Θὰ μπορῇ λοιπόν, νᾶρχεται ὅποτε θελήσῃ ἐδῶ, χωρὶς τὸ φόβο ὅτι μπορεῖ νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ κανένα. Ὅσο γιὰ σὰς θὰ εὐχαριστήσω πολὺ ἂν θελήσετε νὰ παραμείνετε ὡς ἐπιστάτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ μὲ τοὺς ἰδίους ἄρρους πού ὑπηρετεῖτε καὶ τὸν παλιὸ κύριό σας, μὲ μόνη τὴ διαφορά ὅτι θὰ διπλασιάσω

τὶς ἀποδοχές σας, ὅποιες κι' ἂν εἶνε. Εἰσάστε σύμφωνος;

— Ἀ, αὐθέντα, φώναξε ὁ γέρος, θὰ πέθαιναν ἂν βρισκόμουν στὴν ἀνάγκη νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί.

— Δεχόσαστε λοιπόν;

— Κι' εἶνε νὰ μὲ ρωτᾶτε; Ὅσο γιὰ τὸ μισθό, ὅμως, δὲν θέλω καμμιά αὔξησι. Αὐτὰ πού παίρνω σήμερα μοῦ εἶνε ἀρκετὰ.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Ρολάνδος. Αὐτὸ θὰ τὸ συζητήσωμε... Ἀκούστε με τώρα. Γιὰ νὰ γίνουν ὅλα ὅσα σὰς εἶπα, ἔχω ἕναν ὄρο...

— Ποῖον; ρώτησε ὁ Φίλιππος μὲ κάποια ἀνησυχία στὴ φωνή.

Στὰ ἀρχαῖα χρόνια ὁ Ὑ-
μητὸς ἦταν γνωστὸς γιὰ
τὸ θαυμάσιο μέλι του, πού,

πλαγίως - ὁ ὕμνητοῦ, συν-
αντάει συχνὰ τὰ ἀρχαῖα αὐ-
τὰ λατομεῖα τοῦ μαρμάρου.
Ἦταν γεμᾶτος, ἀκόμη,
ἀπὸ κάθε εἶδους ζῶα καὶ

Ε. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— "Αὐ' τὸ ἥξερα ἐγὼ ὁ καυμένος,
πὼς δὲν ἔχω τύχη!...

Ε. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μία φορά είχαν βγάλει σε δημόσια ένα ρολόι υψημμένο,
— Πρώτη προσφορά είκοσι δραχμές, φώναζε ο κήρυκας.
Κανείς από τους γύρω δεν είπε τίποτα.
Περίμεναν, λοιπόν, οι αεριτζήδες ν' ανοίξει το στόμα του, να
πη κάτι ο Σπυριδιώνης, σαν «κράχτης». Αυτός τότε είπε:

— Μου τὸ δίνεις ἕνα δεκάρικο; Τὸ παίρνω!...

Ἀπὸ τότε προτίμησε — γιὰ να φαίνεται πὼς κάτι κάνει — νὰ
πουλάει στοὺς δρόμους καὶ στὰ καφενεία, φυλλάδια, βιβλία καὶ
ἐφημερίδες. Ἀλλὰ κι' ἐδῶ εἶχε τίς προτιμήσεις του καὶ τὸ ἐξ
πρόσευε. Τὸ σιγά-σιγά τὸ περιώρισε στὸ πούλημα τῶν βιβλίων
καὶ τῶν ποικητικῶν συλλογῶν τοῦ ἀντιοθωνιστοῦ συγγραφέα καὶ
ποητῆ Ἀλεξάνδρου Σούτσου.

Ἐκανε, λοιπόν, τὴ δουλειὰ τοῦ πλανόδιου βιβλιοπώλη, ἀλλὰ
δὲν ἐξήγαγε νὰ βγάλῃ καὶ τοὺς λόγους του, ἐναντίον τῶν Βαυαρῶν
καὶ τοῦ ἀντιπαίστου κόμητος Ἀρμανσμπεργκ.

Οἱ ἀρκετικὲς βασιλοφρονες καὶ οἱ ἐγκάθετοι τῆς καταστάσεως

Γιὰ τοὺς στίχους του αὐτοῦς, ὁ Σπυριδιώνης λιθοβολήθηκε, πράγμα ὅχι ἀσυνητό γιὰ ἐκείνα τὰ χρόνια. Μὲ λιθοβολισμὸ εἶχαν κυνηγήσει ἀκόμη οἱ ὁπαδοὶ τῆς βασιλείας καὶ τὸν πολιτικὸ Ζωγράφου, ὅπως καὶ τὸν ποιητὴ Ἀλέξανδρου Σούτου γιὰ τὴν ἀντιβασίλικες πεποιθίωσίν του, πού πολλές φορές τὴν ἐκδήλωνε καὶ μὲ στίχους του καὶ στὴς συζητήσεις.

Ὁ Σπυριδιώνης, κυνηγημένος μὲ τὴς πέτρες ἀπὸ τοὺς μπράβους τῆς ἐποχῆς, βρῆκε καταφύγιον στὸ σπίτι τοῦ συμπατριώτη του καὶ ἄλλοτε ὑπουργοῦ καὶ πρῶτουπουργοῦ Ἀνδρέα Μεταξᾶ, πού τὸν προστάτεψε.

Ύστερα ὅμως ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς καταδιώξεις, ὁ ἄτυχος Σπυριδιώνης ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐλευθερὴ Ἑλλάδα καὶ νὰ πάθῃ στὴ Σμύρνη, ὅπου καὶ πέθανε, ὅπως εἴπαμε, στὴν ἀρχὴ τοῦ 1888.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

29

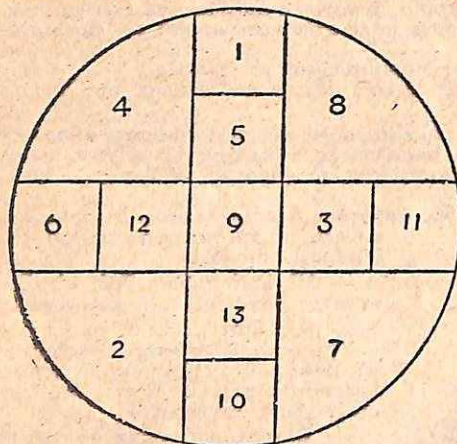

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Ο σταυρός και ο κύκλος κτλ.

13ον

ΓΙΑ να συμβουλευθείτε αυτή τη «μαγική εικόνα», που έχει σχέση με το σπίτι και την οικογένεια, κρατάτε από πάνω ένα μικρό μολύβι με τ' αριστερό σας χέρι, κλείνετε τα μάτια σας, περιστρέφετε δύο

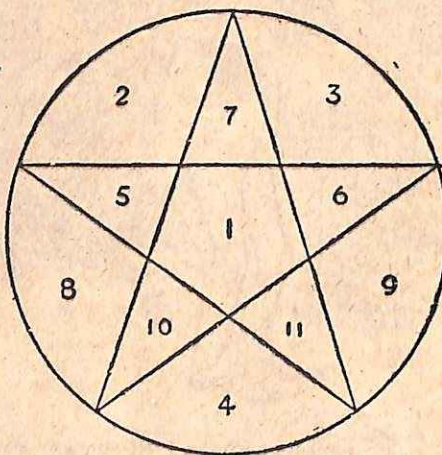
Ο σταυρός και ο κύκλος

φορές την εικόνα κι' ακουμπάτε πάνω τη μύτη του μολυβιού. Το άριθμημένο τμήμα, όπου θ' αγγίξει τότε το μολύβι, θα έχει τον αριθμό της προφητείας που σας αφορά στον παρακάτω πίνακα.

Σε περίπτωση άτυχίας, ξαναδοκιμάζετε άλλες δύο φορές, κι' έπειτα μετά 2 μέρες. "Αν πάρετε μια απάντηση, μη ζητήσετε κι' άλλη πριν περάσουν 27 μέρες.

- 1) Θα σας επισκεφθεί γρήγορα κάποιος μακρινός συγγενής σας.
- 2) Θ' αύξηθούν τα μέλη της οικογένειάς σας, μ' ένα γάμο ή με μια γέννηση.
- 3) Θα ξεσπάσει ένας οικογενειακός καυγάς, αν δεν φροντίσετε έπειγόντως να τον προλάβετε.
- 4) Θα γίνει ένας γάμος στην οικογένειά σας.
- 5) Θα έχετε προστριβές με τα πεθερικά σας.
- 6) Φυλαχθείτε απ' τη ζήλεια, που μπορεί να βλάψει τον οικογενειακό σας κύκλο.
- 7) Μέσα στο έτος, θα μάθετε ένα διαζύγιο κάποιων πολύ γνωστών σας.
- 8) Μια έλαφρη ασθένεια θα προκαλέσει αγωνία στην οικογένειά σας.
- 9) Θα πάρετε ένα γράμμα από κάποιο μακρινό συγγενή σας, δίχως να το περιμένετε.
- 10) Θα σας γίνει επιτέλους μια πρόταση που περιμένετε από πολύ καιρό.
- 11) Το κουτοπονηλόιο απειλεί την οικογενειακή σας γαλήνη.
- 12) "Ενας «αμετανόητος» εργάτης θ' αποφασίσει ξαφνικά να παντρευτεί.
- 13) "Ενας νέος θα φέρει μεγάλη τιμή στην οικογένειά σας.

Ο κύκλος και το άστρο

Ο κύκλος και το άστρο

11) "Ανέλιπστη είδησις της γεννήσεως ενός παιδιού σε μια φιλική σας οικογένεια.

Ο κύκλος των επιθυμιών

"Εχει αυτή την ονομασία, γιατί οι προφητείες του αφορούν τις διάφορες επιθυμίες. Για να τον συμβουλευθείτε, κόβετε ένα δείκτη από χαρτόνι, με το σχήμα και το μέγεθος που σας δείχνει η εικόνα μας. "Ανοίγετε μια τρύπα στη μέση του και περνάτε μια καρφίτσα. "Η τρύπα πρέπει να είναι αρκετά μεγάλη, ώστε να μπορεί ο δείκτης να περιστραφεί ελεύθερα γύρω απ' την καρφίτσα.

Στηρίζετε τη μύτη της καρφίτσας στο κέντρο του κύκλου, εκεί που ενώνονται όλες οι γραμμές, και τη συγκρατείτε όρθια και κατακόρυφη μ' ένα δάχτυλο του δεξιού χεριού σας.

Κλείνετε ύστερα τα μάτια και χτυπάτε το δείκτη μ' ένα δάχτυλο του αριστερού χεριού σας, για να τον κινήσετε να περιστραφεί γύρω απ' την καρφίτσα. "Όταν

σταματήσει ή περιστροφή του, ανοίχτε τα μάτια σας. "Ο αριθμός του τομέως όπου έχει σταματήσει ο δείκτης, θα σας δώσει την προφητεία που ζητάτε, στον παρακάτω πίνακα.

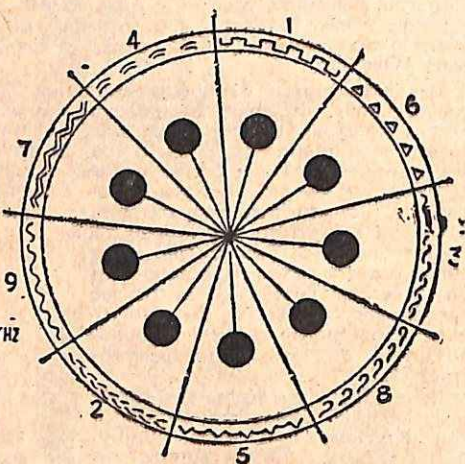
"Αν τυχόν ο δείκτης σταματήσει ακριβώς πάνω σε μια διαχωριστική γραμμή, ξαναδοκιμάστε μετά 24 ώρες. "Αν πάρετε απάντηση, δεν πρέπει να καταφύγετε πάλι στην ίδια μέθοδο πριν περάσουν 49 μέρες.

1) Θα δοκιμάσετε απογοητεύσεις, αν επιμένετε να ζητάτε την εκπλήρωσή της επιθυμίας σας.

2) Θα νοιώσετε μεγάλη χαρά, όταν η επιθυμία σας θα πραγματοποιηθεί.

3) Κάποιος γνωστός σας στέκεται εμπόδιο ανάμεσα σε σας και την επιθυμία σας.

4) "Αν εκθέσετε την επιθυμία σας στο σωστό πρόσωπο, θα την πραγματοποιήση αμέσως.

Ο κύκλος των επιθυμιών.

5) "Η επιθυμία σας θα εκπληρωθεί πολύ σύντομα.

6) Πρέπει να περιμένετε ως ότου κάποιος παράγοντας ανεξάρτητος απ' τη θέλησή σας κάμουν δυνατή την πραγματοποίησή της επιθυμίας σας.

7) Θα περιμένετε πολύ καιρό ακόμη, για να εκπληρωθεί η επιθυμία σας.

8) Είναι πολύ αβέβαιο το μέλλον σχετικά με την επιθυμία σας.

9) "Όταν πραγματοποιηθεί η επιθυμία σας, κάποιο αγαπητό σας πρόσωπο θα λυπηθεί πολύ.

Οι τέσσερες ρηγάδες

Είναι μια παλιά μέθοδος, για τα κορίτσια που θέλουν να μάθουν κάτι σχετικά με τα ζητήματα της καρδιάς. Χρησιμοποιείτε γι' αυτήν δυο ζάρια και μια καινούργια τράπουλα.

"Ανακατεύετε καλά την τράπουλα και τη βάζετε πάνω στο τραπέζι, ανάποδα. "Αρχίζετε ύστερα να ξεφυλλίζετε ένα-ένα τα χαρτιά, ως ότου βγεί ο πρώτος ρήγας. Τον ξεχωρίζετε και τον αφήνετε πάνω στο τραπέζι, μπροστά σας. "Εξακολουθείτε έπειτα να ξεφυλλίζετε τα χαρτιά, ώσπου να φανεί ο δεύτερος ρήγας, τον οποίο βάζετε δεξιά απ' τον πρώτο. Συνεχίζετε ώσπου να βρθείτε τον τρίτο ρήγα και τον βάζετε κάτω απ' τον πρώτο. Τέλος, βάζετε τον τέταρτο ρήγα κάτω απ' το δεύτερο.

Παίρνετε τώρα τα ζάρια, τα κοινά καλά και τα ρίχνετε πάνω στο τραπέζι. Ξεχωρίζετε εκείνο που δείχνει το μεγαλύτερο αριθμό (αν τυχόν είχαν και τα δυο τον ίδιο αριθμό, τα ξαναρίχνετε, κι' αν έπαινε το ίδιο και τη δεύτερη φορά, παυαληφθή το ίδιο και τη δεύτερη φορά, σημαίνει ότι δεν πρέπει να ξαναρίψετε την Τύχη προτού περάσουν 24 ώρες).

Παίρνετε στο χέρι σας το ζάρι -- ξεχωρίζετε, το φυσάτε, ελαφρά και το ρίχνετε από ύψος 40 πόντων περίπου πάνω στους τέσσερες ρηγάδες. "Ο ρήγας πάνω στον οποίο θα πέσει, συνδυασμένος με τον αριθμό που θα δώσει το ζάρι πέφτοντας,

θα σας επιτρέψει να μάθετε την τύχη σας, απ' τον παρακάτω πίνακα.

Σημειώστε ότι έχουν σημασία μόνον οι αριθμοί 2, 4 και 6. "Αν λοιπόν το ζάρι σας δώσει αριθμό μονό, 1, 3 ή 5, πρέπει να το ξαναρίψετε. Το ίδιο θα κάνετε κι' αν το ζάρι πέση έξω απ' τους ρηγάδες. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, μπορείτε να επαναλάβετε το ρίξιμο όσες φορές θέλετε, ώσπου να επιτύχετε να πέση το ζάρι πάνω σ' ένα ρήγα και να δείχνει 2, 4 ή 6.

"Υστερα, δεν θα ξαναρωτήσετε πια την τύχη επί 60 μέρες. "Οχι ενωρίτερα, αν θέλετε ναχη αξία ή απάντησή της.

ΡΗΓΑΣ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

2: Δεν θάνα καθόλου φρόνιμο να παντρευτείτε τον εύθυμο νεαρό που γνωρίσατε και που τον νομίζετε θαυμάσιο για σύζυγο.

4: Μη δώσετε πίστι στις υποσχέσεις ενός ψευτο-ερωτευμένου.

6: Θα γνωρίσετε ένα ντροπαλό και μελαγχολικό νέο, που αξίζει πολύ περισσότερο απ' όσο φαίνεται.

ΡΗΓΑΣ ΚΑΡΩ

2: "Αν κυττάχτε βαθεία δυο μαύρα μάτια, θα δώτε πικρίες στο μέλλον και για τους δυο σας.

4: Θα σας προσφέρει κάποιος χρήματα και υλικές ανέσεις, αλλά πολύ λίγη πραγματική αγάπη κι' αφοσίωση.

6: Θα βρεθείτε σε δύσκολη θέση, προκειμένου να διαλέξετε ανάμεσα σε δυο άντρες.

ΡΗΓΑΣ ΚΟΥΠΑ

2: Μια έρωτοδουλειά με κάποιο μελαγχολικό θα σας φέρει δάκρυα.

4: "Ενας χαριτωμένος σύντροφος θ' αποδειχθεί ανυπόφορος ευέξαπτος.

6: Μια επιπόλαιη και ριψοκίνδυνη έρωτοδουλειά θα σας στοιχίσει ακριβώτερα απ' ό,τι προβλέπατε.

ΡΗΓΑΣ ΣΠΑΘΙ

2: Φυλαχθείτε απ' τις κολακείες ενός ψηλού ξανθού.

ΠΡΩΤΟΣ
ΡΗΓΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ
ΡΗΓΑΣ

ΤΡΙΤΟΣ
ΡΗΓΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΡΗΓΑΣ

Οι τέσσερες ρηγάδες

4: Κάποιος παλιός φίλος θα σας προτείνει ένα καλό γάμο δίχως να το περιμένετε καθόλου.

6: "Αν δεχθείτε μια απαγωγή ή ένα βιαστικό γάμο που θα σας προτείνουν, θα δυστυχήσετε σ' όλη σας τη ζωή.

Οι τέσσερες ντάμες

"Η μέθοδος αυτή είναι σε όλα παρόμοια με την προηγούμενη, μόνο που οι ρηγάδες έχουν αντικατασταθεί με ντάμες. Οι

προφητείες της προορίζονται για τους άντρες. "Υπολογίζονται δε μόνον οι αριθμοί 1, 3 και 5 του ζαριού. Κατά τα άλλα, ισχύουν οι κανόνες της προηγούμενης μεθόδου.

ΠΡΩΤΗ
ΝΤΑΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ
ΝΤΑΜΑ

ΤΡΙΤΗ
ΝΤΑΜΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ
ΝΤΑΜΑ

Οι τέσσερες ντάμες

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

1: Φυλαχθείτε από μια διαβολεμένη μελαγχολία.

3: Μια γυναίκα κάπως προχωρημένη στα χρόνια, θα σας βοηθήσει με ειλικρίνεια σε κάποια δύσκολη στιγμή σας.

5: Μια στοργική κοπέλλα θα σας προσφέρει την καρδιά της. Μη την πληγώσετε με τη συμπεριφορά σας.

ΝΤΑΜΑ ΚΑΡΩ

1: Θα γνωρίσετε μια ξανθή, που θα σας προσφέρει τον έρωτά της.

3: Θα ξεμαλλιστείτε με μια επικίνδυνη μελαγχολία.

5: Περιμένετε γρήγορα μια ερωτική υπόθεση, που θα σας φέρει την ευτυχία που αξίζετε.

ΝΤΑΜΑ ΚΟΥΠΑ

1: Κάποια ηλικιωμένη γυναίκα θυσσοδομεί έναντιόν σας.

3: Μια κοπέλλα με κοκκινόξανθα μαλλιά, θα σας περιφρονήσει.

5: "Υπάρχει μια γυναίκα ζηλιάρα, με την οποία δεν μπορείτε ποτέ να ευτυχήσετε ολότελα.

ΝΤΑΜΑ ΣΠΑΘΙ

1: Μια ξανθή θα φέρει χαρά στη ζωή σας.

3: Σας περιμένει απογοήτευση εξ αιτίας μιας μελαγχολίας, αρκετά χρόνια νεώτερης από σας.

5: Φυλαχθείτε, γιατί μπορεί να σας ρίξη τα δίκτυα της μια κοπέλλα επικίνδυνη.

Ο κανόνας της πυραμίδας

Είναι μια από τις πολλές μεθόδους «αριθμομαντείας», μπορείτε δε μ' αυτήν να πάρετε μια γενική απάντηση σε κάθε ερώτησή σας.

Γράφετε την ερώτησή σ' ένα χαρτί, διατυπώνοντάς την με λιγότερες από δέκα λέξεις. "Υστερα, κάτω απ' το κάθε ψηφίο των λέξεων αυτών, γράφετε τον αριθμό που αντιστοιχεί σ' αυτό, σύμφωνα με τον εξής πίνακα:

A=1, B=5, Γ=6, Δ=4, E=2, Z=8
H=8, Θ=3, I=7, K=6, Λ=5, M=7
N=5, Ξ=6, O=8, Π=5, P=9, Σ=9,
T=2, Y=8, Φ=8, Χ=1, Ψ=3, Ω=6

"Ας υποθέσουμε ότι η φράση της έρω-

τήσεώς σας, με τους αντιστοιχούς αριθμούς, είναι:

ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΩ ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΜΟΥ;
31 6294796 28 92871871 788

Προσθέτετε τους αριθμούς κάθε λέξεως χωριστά. "Αν το άθροισμα που θα βρείτε είναι διψήφιο, προσθέτετε τα δυο ψηφία του, ως ότου καταλήξετε σ' ένα μονοψήφιο αριθμό για κάθε λέξη. Στο παράδειγμά μας, βρίσκουμε έτσι τους αριθμούς 4, 5, 1, 7, 5.

Μ' αυτούς σχηματίζουμε τη βάση, την κατώτερη δηλαδή γραμμή της πυραμίδας, γράφοντάς τους στη σειρά από κάτω μέρος ενός χαρτιού.

Προσθέτουμε ύστερα μεταξύ τους κατά τον ίδιο τρόπο τον πρώτο και το δεύτερο αριθμό της σειράς, το δεύτερο και τον τρίτο, τον τρίτο και τον τέταρτο, κλπ. Βρίσκουμε έτσι νέους μονοψήφιους αριθμούς, κατά ένα λιγώτερος απ' της πρώτης σειράς, και τους γράφουμε ανάμεσα απ' τους προηγούμενους, σε μια δεύτερη σειρά.

Στο παράδειγμά μας, αυτό είναι οι: 9, 6, 8, 3.

Κατά τον ίδιο τρόπο, απ' τους αριθμούς της δεύτερας σειράς σχηματίζεται μια τρίτη, ή έξης: 6, 5, 2. Κι' απ' αυτήν μια τέταρτη: 2, 7. Τέλος, προσθέτοντας το 2 και το 7, βρίσκουμε άθροισμα 9. "Η πυραμίδα λοιπόν είναι έτοιμη:

9
2 7
6 5 2
9 6 8 3
4 5 1 7 5

"Ο αριθμός 9 θα μās δώσει την απάντησή στην ερώτησή μας, στον παρακάτω πίνακα.

Οι απαντήσεις αυτές είναι, βεβαίως, γενικής φύσεως. "Αν όμως τις διαβάσετε προσεκτικά και τις σταθμίσετε, θα βρείτε την εφαρμογή τους στη συγκεκριμένη περίπτωση σας. Στο παράδειγμά μας, η απάντησις αριθ. 9, σας λέει στην ουσία της ότι θα κερδίσετε τελικά.

1) Βεβαιωθείτε, ότι η ευτυχία θα είναι δική σας με τον καιρό και ότι οι ελπίδες σας θα εκπληρωθούν, είτε από δικές σας ενέργειες, είτε από αποτέλεσμα των πιά απροσδόκτων γεγονότων.

2) Δεν μπορεί να υπάρξει επιτυχία, όταν ο διαταγμός αντικατέστησε την αποφασιστικότητα. Το αντίθετο φύλον θα έχει μια ισχυρή επίδραση στο να επιδραβύνει τις ενέργειές σας και να φέρει αρνητικό αποτέλεσμα.

3) Μπορείτε να περιμένετε κέρδη, προαγωγή ή επέκταση της δράσεώς σας, αν επιμένετε στους σκοπούς σας και δεν παρασυρθείτε στα αντίθετα απ' ό,τι επιθυμείτε να κάμετε.

4) Οι προσδοκίες σας υπερβαίνουν πολύ την πραγματικότητα, γιατί τα σχέδιά σας θα ματαιωθούν από διαφωνίες και φιλονεικίες. Αυτό θα συμβεί γιατί θέλουν άλλοι να σας εκμεταλλευθούν.

5) Σ' ένα ταξίδι, πρόκειται να σας συμβεί κάτι καλό. "Η απάντησι στην ερώτησή σας θα δοθεί αφού θαχετε λάβει ένα απροσδόκητο γράμμα μεγάλης σημασίας.

6) Περιμένετε βοήθεια από κάποιο πρόσωπο του αντίθετου φύλου. "Ο,τι επιθυμείτε, θα πραγματοποιηθεί μάλλον, και στο τέλος δεν θα μετανοήσετε για τις ενέργειές σας.

7) Μπορείτε να προσεφλήσετε θετικά αποτελέσματα που θα σας δημιουργήσουν σχέσεις με μεγάλο αριθμό προσώπων. "Αν δεν αφήσετε να σας επηρεάσουν συμβουλές ρίτων, θα δοκιμάσετε μεγάλη χαρά.

8) "Υπάρχουν πολλά έμπόδια στο δρόμό σας. "Αν αντιτεθείτε αναστολές της τύχης, "Ολα τα σημεία δείχνουν άποψία σας, από καιρή πρόθεσι ή ανικανότητα.

9) Θα συναντήσετε πολλά έμπόδια, αλλά θα τα νικήσετε, αν δεν δειλιάσετε. "Όσο περισσότερο ριψοκινδυνεύετε, τόσο μεγαλύτερη θάναί στο τέλος ή άτυχιστά σας. "Ανατεθείτε θάρρος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα μυστικά της χειρομαντείας.

Έγχειρήσεις για τη φυματίωση

Τα λαμπρά αποτελέσματα μιας νέας μεθόδου

Έχουν περάσει δυο αιώνες περίπου από τότε που ένας Γάλλος χειρουργός, ονόματι Ζουφί, εξέτασε κάποιον άρρωστο, που είχε πάθει μόλυνση του πνεύμονος από μια πληγή μονοσχίας.

— Δεν μπορώ να τον γιατρέψω, δήλωσε, εκτός αν δεχθώ να πονέσω όσο ένας άνθρωπος που πεθαίνει μαρτυρικά πάνω στον τροχό!

Ο άρρωστος δέχθηκε (δεν υπήρχαν ακόμη τότε αναισθητικά) κι' ο γιατρός τον έσωσε πραγματικά, κόβοντας το μολυσμένο τμήμα του πνεύμονος. Ωστόσο, στα επόμενα χρόνια, ελάχιστα φορές επανελήφθη αυτή η δύσκολη έγχειρησις — σε περιπτώσεις ιδίως καρκίνου του πνεύμονος — σχεδόν πάντοτε δε οι ασθενείς πέθαναν από μόλυνση, αιμόρραγία, άσφυξία ή σόκος.

Πριν από 70 χρόνια, ο Γερμανός γιατρός Μπλόκ, στο Ντάντσιχ, έκαμε μια σειρά πειραμάτων σε αγελάδες, χοίρους, κουνέλια και σκυλιά, αφαιρώντας τους διαφόρους λοβούς των πνευμόνων. Η έγχειρησις διαρκούσε μόνο 3 λεπτά. Ο Μπλόκ ήταν βέβαιος πως η μέθοδος του παρουσιάζει, εκπληκτικές μελλοντικές δυνατότητες για τη ριζική και γρήγορη θεραπεία της φυματίωσης. Αποφάσισε λοιπόν να τη δοκιμάσει σε μια συγγενή του, φυματική, που το ζήτησε μόνη της.

«Αλλοίμονο! Η άρρωστη πέθανε σε λίγες μέρες κι' ο Μπλόκ τίνισε τα μυαλά του.

Το περιστατικό αυτό, δημοσιεύθηκε σ' όλα τα ιατρικά περιοδικά, κι' απέτρεψε επί μιόν αιώνα τους γιατρούς που θάβελαν να επαναλάβουν αυτή την προσπάθεια. Ωστόσο, μερικοί τολμηροί επεχείρησαν την έγχειρησις στους πνεύμονες. Σχεδόν πάντοτε λοιπόν, οι άρρωστοι πεθάναν.

Μέχρι πρό όλίγων ετών, οι έγχειρήσεις, αποκοπής τμημάτων του πνεύμονος γίνονταν μόνο σε περιπτώσεις καρκίνου — στις όποιες ο άρρωστος ήταν όπωσδήποτε καταδικασμένος. Ωστόσο, το 1891, ο Γάλλος δόκτωρ Τουφιέ ανέκοιωσε πως είχε εφαρμόσει μ' επιτυχία αυτή τη χειρουργική επέμβασι σ' ένα φυματικό. Άσκητοι συνάδελφοι του έμμελλαν ήσαν τότε να τον μιμηθούν, όλοι όμως απέτυχαν οικτρά. Έτσι, απ' το 1895 ως το 1934, τα ιατρικά περιοδικά δεν ανέφεραν ούτε μια επιτυχημένη έγχειρησις αυτού του είδους για φυματίωσι.

Έτσι, έμενε ως μοναδική θεραπευτική μέθοδος της φυματίωσης η μακρά παραμονή σε σανατόριο, συνδυασμένη με μικρές κι' απλές χειρουργικές επεμβάσεις για την ακινησία του πνεύμονος (πνευμοθώρακ, φρενικοεξείρεσι, θωρακοπλαστική).

Μ' αυτό τον τρόπο, η άσθε-

νεια υποχωρούσε σε πολλές περιπτώσεις — όχι πάντα — έμεναν όμως μέσα στους πνεύμονες αποτιτανωμένοι όγκοι, γεμάτοι με ζωντανά μικρόβια φυματίωσης, που αποτελούσαν ένα διαρκή κίνδυνο.

Το 1933, ο Άμερικανός δόκτωρ Γκράχαμ άφαιρεσε για πρώτη φορά ένα όλόκληρο πνεύμονα, προσβεβλημένο από καρκίνο. Ο άρρωστος εκείνος ζή ακόμη.

Η έγχειρησις επανελήφθη κατόπιν κι' από άλλους χειρουργούς. Το 1935, ο δόκτωρ Φρηντλάντερ έσωσε μια φυματική κοπέλλα 15 ετών, που βρισκόταν στα τελευταία της, αφαιρώντας ένα προσβεβλημένο λοβό των πνευμόνων της. Όταν άνακοίνωσε την επιτυχία του αυτή, ώμολόγησαν κι' άλλοι γιατροί, στην Άμερική και στη Σουηδία, πως είχαν κάμει κρυφά την επικήρυξη αυτή έγχειρησις. Τα δύο τρίτα όμως των άρρώστων είχαν πεθάνει.

Η τόσο μεγάλη θνησιμότητα έκαμε ένα απ' τους συντηρητικούς χειρουργούς να δηλώσει: «Εγώ δεν θα επιχειρούσα μια τέτοια έγχειρησις, εκτός αν ο άρρωστος με άπειλούσε ότι θα γκερμιζόταν απ' τη γέφυρα του Μπρούκλιν!»

Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι η έγχειρησις είχε γίνει πάντοτε σε πολύ προχωρημένες πειοπτώσεις, που οι ασθενείς ήσαν όπωσδήποτε καταδικασμένοι. Όσο λίγοι λοιπόν απ' αυτούς κι' αν είχαν σωθή, ήταν πάντως έξοδος.

Με τη βελτίωσι της τεχνικής, στα επόμενα χρόνια, η θνησιμότης από τη χειρουργική αυτή επέμβασι κατέβηκε στα 20%.

Υστερα εμφανίστηκαν τα καινούργια και ισχυρά αντιφυματικά φάρμακα: η στρεπτομυκίνη, το ΠΑΣ, και τώρα τελευταία η ισονιαζίδη. Μ' αυτά λοιπόν, οι γιατροί προσεοιούν τον άρρωστο. Του τα χορηγούν δηλαδή επί μερικούς μήνες, συνδυασμένα με άνάπαυσι στο κρεβάτι και με δίαιτα πλουσία σε πρωτεΐνες.

Έτσι, τονώνεται ο όργανισμός και η υόλυνσις υποχωρεί και πειορίζεται σ' ένα μόνο σημείο των πνευμόνων.

Τότε γίνεται επιτέλεσις η έγχειρησις. Είναι όμως πολύ διαφορετική απ' την απλή και γρήγορη χειρουργική επέμβασι που είχε επινόησει άλλοτε ο άτυχος δόκτωρ Μπλόκ. Τώρα οι χειρουργοί προσπαθούν ν' άφαιρέσουν όσο το δυνατόν λιγότερο υγία πνευμονικό ιστό, ώστε ο άρρωστος να μισοή κατόπιν ν' άναπνέη και να εογάζεται κανονικά.

Οι παλαιότερες χειρουργικές επεμβάσεις ήσαν η «πνευμονεκτομή» και η «λοβεκτομή», δηλαδή η άφαίρεσις όλοκληρου του πνεύμονος ή ενός λοβού του (ο δεξιός πνεύμων άποτε-

λείται από 3 λοβούς κι' ο άριστερός από 2). Συνήθως όμως, δεν υπήρχε λόγος να κοπή τόσο μεγάλο μέρος του πνεύμονος, εφόσον τα σπλήαια της φυματίωσης είναι μικρά στις περισσότερες περιπτώσεις.

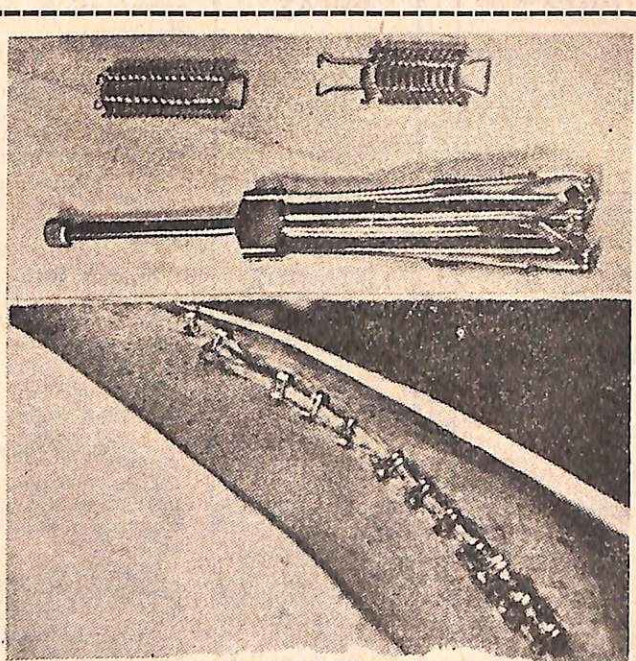
Οι λοβοί των πνευμόνων έχουν και μικρότερες υποδιαιρέσεις: τους τομείς. Οι πέντε λοβοί άποτελούνται από 19 τομείς. Τώρα λοιπόν οι χειρουργοί περιορίζονται στην άφαίρεσις ενός ή περισσότερων από τους τομείς αυτούς. Η έγχειρησις αυτή είναι δύσκολη, λεπτή και μακράς διαρκείας. Άπαιτεί μεγάλη επιτηδεότητα και διαρκεί 3 — 4 ώρες, ή και περισσότερο ακόμη — τόσο που, στο τέλος της, ο άρρωστος είναι σε καλή κατάσταση, αλλ' ο χειρουργός είναι... σε κακή χάλια από την κόπασι!

Σ' ένα ιατρικό συνέδριο, στο Σαν Φρανσίσκο, τρεις Άμερικανοί χειρουργοί άνεκοίνωσαν ότι έχουν εφαρμόσει ήδη τη μέθοδο αυτή σε υπερτριακόσιους άρρώστους, με θνησιμότητα το πολύ 5%, δηλαδή όχι μεγαλύτερη από της όξείας σκωληκοειδίτιδος! Πρέπει δε να σημειωθεί ότι οι λίγοι αυτοί θάνατοι όφειλονταν ως επί το πλείστον σε άλλα αίτια: καρδιακές παθήσεις, άλκοολισμό, κλπ.

Μετά την έγχειρησις και την άνάρρωσι, οι περισσότεροι άρρωστοι μπορούν να ξαναγυρίσουν στην κανονική ζωή τους. Είναι πια τελείως θεραπευμένοι και δεν έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες από όποιονδήποτε άλλον άνθρωπο να ξαναπροβληθούν από φυματίωσι.

Νέα φάρμακα για τον καρκίνο

Άνακοινώθηκαν δυο νέες επισημονικές πρόδοι, στον άγωνα κατά το καρκίνου. Η μία άφορά το καινούργιο φάρμακο «μερκαπτοपुरίνη», που άνακαίττει προσωρινά τη λευχαιμία, δηλαδή τον

ΣΥΡΡΑΦΗ ΜΕ... ΣΥΝΔΕΤΗΡΕΣ

Άκριβώς όπως λειτουργεί ο μηχανικός συνδετήρας του γραφείου μας, έτσι εργάζεται και το μηχανικό κατάρκτη (δεξιά) του Γερμανού χειρουργού δόκτωρ Β. Στίε. Ένα όποιοδήποτε τραύμα, (αριστερά), και το πιο μεγάλο ακόμη, ράβεται μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ή μάλλον κλείνει με τα τοιμηδάρια (εμμοέλι), που εφαρμόζει σ' αυτό ο χειρουργικός συνδετήρας του δόκτωρ Στίε.

καρκίνο του αίματος, και συνεπώς παρατείνει τη ζωή των θυμάτων αυτής της άσθενείας.

Δευτέρα είναι το «ΤΕΡΑ», το πρώτο φάρμακο που καταπολεμεί κάπως το «μελάνωμα», μια μορφή καρκίνου με ταχυτάτη εξέλιξη. Τα άποτελέσματά του είναι προσωρινά. Σ' έναν άσθενή όμως σταμάτησε επί ένα έτος το μελάνωμα, μια μορφή καρκίνου με ταχυτάτη εξέλιξη. Τα άποτελέσματά του είναι προσωρινά. Σ' έναν άσθενή όμως σταμάτησε επί ένα έτος το μελάνωμα. Ως τώρα, δεν υπήρχε κανένα φάρμακο που να φέρνει το παραμικρό άποτέλεσμα κατά το μελάνωμα.

Μην παραμελήτε τα δόντια σας

Θέλετε να μάθετε κατά πόσον μπορείτε να διασώσετε τα δόντια σας, αν πηγαίνετε τακτικά για εξέταση στον όδοντογιάτρο;

Μια στατιστική λοιπόν της Άμερικανικής Όδοντιατρικής Έταιρείας μας πληροφορεί ότι, από κάθε 6 γυναίκες που δεν πήγαν καθόλου σε όδοντογιάτρο επί 3 χρόνια, ή μια χρειάζονταν κατόπιν όλόκληρης τεχνητής όδοντοστοχίας. Σ' εκείνες όμως που επισκεφθήκαν τον όδοντογιάτρο τους μέσα στο τελευταίο ένεκαέμνηνο, ή αναλογία αυτή ήταν μόλις μία στις 50.

Περίπου ένας σε κάθε 5 άντρες, που άμέλησαν τα δόντια τους στην τριετία, είχαν άνάγκη από όλόκληρης όδοντοστοχίας. Από κείνους όμως που είχαν πάει στον όδοντογιάτρο κατά τους τελευταίους 11 μήνες, μόνον ένας στους 30 είχε χάσει τα δόντια του.

Με το φως που τρεμοσβύνει «Ένα φως που τρεμοσβύνει χρησιμοποιείται απ' τον Άμερικανό ψυχολόγο Σάνφροντ Γκόλντστον για τη μέτρηση της άγωνίας ή της άνησιχίας.

Το τρεμοσβύσιμο αυτό μπορεί να γίνει ταχύτερο ή βραδύτερο. Μεταβάλλεται λοιπόν έτσι ο ρυθμός του, ως ότου ο εξέταζόμενος πη στο γιάτρο ότι το βλέπει σαν μια συνεχή και άμετάβλητη λάμψι. Τα πρόσωπα που βασανίζονται από κάποια άγωνία, αντιλαμβάνονται το τρεμοσβύσιμο λιγότερο απ' τα άλλα. Με την ίδια μέθοδο μπορεί να ερευνηθή ή σχέση μεταξύ άγωνίας και κόπωσης, καρδιακών παθήσεων ή άλλων άσθενειών.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΛΑΙΝΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ;

Τι ύποστηρίζει ο καθηγητής Μπόρκιστ

Γιατί οι γυναίκες κλαίνε τόσο συχνά, ενώ οι άντρες δεν κλαίνε σχεδόν ποτέ;

Αυτό το πρόβλημα άπασχόλησε πολλούς επιστήμονες, που προσπάθησαν να βρουν τη λύσι του.

Μια τελευταία άμερικανική στατιστική σχετικά με τις άντιδράσεις των στρατιωτών τη στιγμή του κινδύνου, πριν ή μετά την επίθεσι, άποκαλύπτει ότι παρουσιάζονται τα πιο διαφορετικά συμπτώματα στους διαφόρους άντρες, όπως τρίξιμο των δοντιών, ναυτίες, ρίγη, λιποθυμίες, σπασμοί. Ποτέ όμως, ούτε σε μια μοναδική περίπτωση, οι στρατιώτες δεν έχυσαν δάκρυα από φόβο.

Γιατί όμως μόνο οι γυναίκες αφήνουν τα δάκρυά τους να κυλούν τόσο εύκολα; Φυσιολογικά, δεν υπάρχει τίποτα στο μηχανισμό της παραγωγής των δακρύων, καμιά διαφορά στον όργανισμό μεταξύ των άνδρών και των γυναικών, που να δικαιολογή και να εξήγη το φαινόμενο αυτό.

Ο καθηγητής Μπόρκιστ, του Άμερικανικού Κέντρου Έθνολογίας, διαβεβαιώνει ότι υπάρχουν πολλές φυλές πρωτόγονων στον Ειρηνικό όπου οι άνδρες κλαίνε συχνά και έλευθερα όπως και οι γυναίκες. Άκόμα και οι σκληροί και τρωμεροί Μασοί κλαίνε σαν κοριτσάκια!

Έξ άλλου, οι Ίνδιάνοι πολεμιστάι δεν εύρισκαν καθόλου «θηλυπρεπές» να κλαίνε με λυγμούς όταν ένας σύντροφός τους σκοτωνόταν στη μάχη. Οι θηλυκοί ήρωες της άρααίτητες επίσης δεν ντρέπονταν καθόλου να κλαίνε όταν τους κατείχε μεγάλη θλίψη. Ο Άχιλ, λεύς, που ωστόσο δεν ήταν γι' αυτό λιγότερο άνδρας, άφησε τον έαυτό του να πέσι στο άκρογιάλι και, στο θέαμα της θάλασσας τα μάτια του γεμίσαν δάκρυα. Άκόμα και ο Χριστός έκλαψε, όταν έμαθε το θάνατο του Λαζάρου.

Κατά τους επιστήμονες οι άνδρες της νεωτέρας κοινωνίας δεν κλαίνε, γιατί έτσι έχουν διαπαιδαγωγηθή. Από τη βρεφική τους άκόμα ηλικία μαθαίνουμε στα άγόρια να συγκρατούν τα δάκρυά τους.

«Είσι άντρες!», λέει ή υπτέρα στο άγόρι όταν μια όποιασδήποτε αίτια το κάνει να βάλη τα κλάματα. Μην κλάις σαν κοριτσάκι!»

Έτσι, με τα χρόνια, οι άνδρες παύουν σχεδόν έντελώς να κλαίνε, ενώ οι γυναίκες από άνάπτυξιν μαθαίνουν να κλαίνε περισσότερο από το κανονικό. Κι' αυτό έχει σημαντικά άποτέλεσματα πάνω στην υγεία και τον δυο. Το γεγονός ότι οι άνδρες δεν χύνουν δάκρυα τους χαρίζει έλικη στομάχου, ενώ άπεναντίας οι γυναίκες δεν ύποφέρουν σχεδόν ποτέ από έλικη.

Η εξέγνησις του φαινομένου αυτό είναι απλή. Ο Σέρ Ά. άνδρας Φλέμινγκ, ο άνδρας που πρόσφερε στην άνθρωπότητα την πενικιλίνη, άνακάλυψε τελευταία ότι τα δάκρυα πεψέ τελευταία την έρίσιν ή ούσι, τη λίσχουν μια περίεργη ούσι, τη «λυσοζύμη», ή λυσοζύμη, που

ύπάρχει επίσης και στο σάλιο, είναι ένα έξαιρετικά ισχυρό αντισηπτικό.

Άκόμα κι' αν άραιωθούν έξη έκατομμύρια φορές, τα δάκρυα, χωρίς στη λυσοζύμη, διατηρούν μια άρκετά μεγάλη έξοντωτική δύναμι επί ώρισμένων μικροβίων που ύπάρχουν στον άέρα.

Νεώτερα πειράματα όμως του δόκτωρ Καρλ Μένιερ, του Πανεπιστημίου Κολούμπια της Νέας Υόρκης, άπέδειξαν, ότι στο στομάχι των ανθρώπων που ύποφέρουν από έλικος, ύπάρχουν μεγάλες ποσότητες λυσοζύμης, που στην περίπτωση αυτή παίζει διαδρωτικό και καταστρεπτικό ρόλο.

Είναι σπάνιο το φαινόμενο γυναικών που ύποφέρουν από έλικος στομάχου. Αυτό όφειλεται στο ότι οι γυναίκες, με τα δάκρυα που χύνουν, άδειάζουν σαδούρα», άπαλλάσσουν τον όργανισμό τους από τη λυσοζύμη που διαφορετικά θα τους διηληθρίαζε το στομάχι. Άντιθέτως, οι άνδρες, συγκρατώντας τα δάκρυά τους αυτόκαταδικάζονται στο να διατηρούν μέσα στον όργανισμό τους μια επικίνδυνη ούσι, που προκαλεί το έλικος.

Ο καθηγητής Μπόρκιστ, που έχει μελετήσει ειδικά το ζήτημα των γυναικείων δακρύων, ισχυρίζεται ότι οι γυναίκες κλαίνε κυρίως από κόπασι. Όταν μια γυναίκα είναι κουρασμένη από τις δουλειές του νοικοιού και τα ύεοα της είνε τετωμένα από την προσπάθεια «να τα βγάλη πέρα», της είναι άρκετή ή παραμικρή άφορη, για να της έρουν δάκρυα στα μάτια.

Όσο για τους άνδρες, το αν κλαίνε ή όχι και το πότε κλαίνε δίνει πολύτιμες πληροφορίες για το χαρακτήρα τους.

Οι κοινολόγοι ισχυρίζονται ότι οι άνδρες που κλαίνε στον κινηματογράφο είναι καλύτεροι σύζυγοι από τους άλλους. Άπεναντίας, εκείνοι που κλαίνε στο σπίτι τους, ύποστα στις γυναίκες τους, είναι ύπουλοι και επικίνδυνοι.

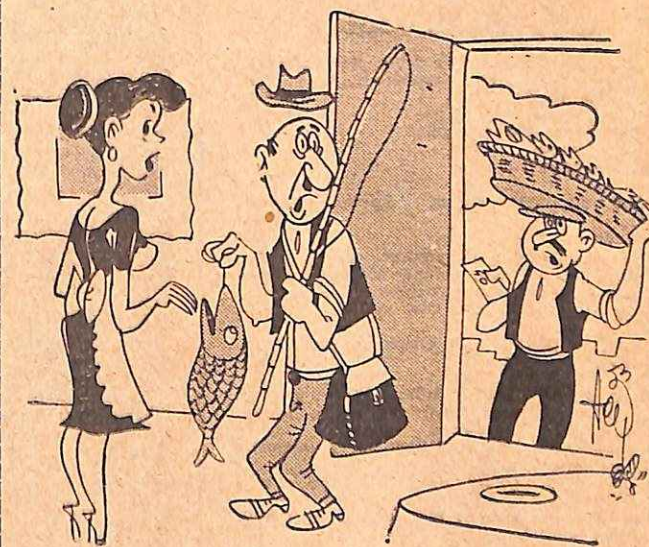
Και κάτι άλλο, περίεργο: Τα δάκρυα δεν είναι σημάδι λύπης αλλά άνακουφίσως. Να τί γράφει ο φιλόσοφος Ριμπό:

«Η έκρσις των δακρυόγων άδένων είναι άποτέλεσμα άξέσης της κυκλοφορίας του αίματος. Το αίσθημα της λύπης προκαλεί άντιθέτως έπιβράδυνσι της κυκλοφορίας. Γι' αυτό στο πρώτο στάδιο της έκδηλώσεως της λύπης δεν παράγονται δάκρυα. Τα δάκρυα κάνουν την εμφάνισι τους, όταν ή ζωτική επανέρχεται, προκαλώντας ένα βαθύ αίσθημα άνακουφίσως».

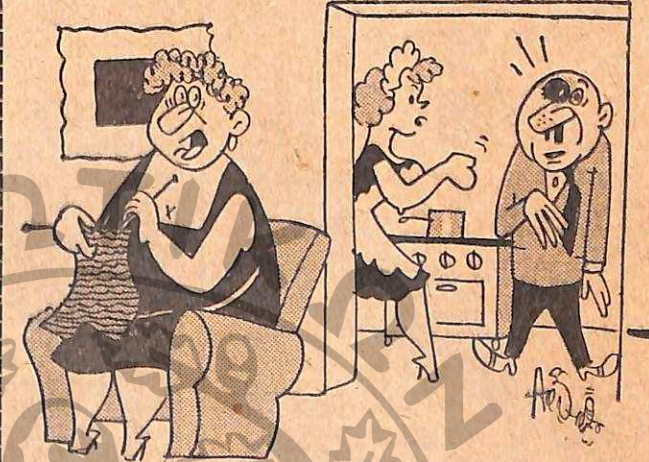
Στους άρρώστους διανοητικούς τα δάκρυα είναι ένα σημάδι βελτίωσης της κατάστασης τους, που μπορεί να όδηγήσει στην τελική θεραπεία. Οι μανιακοί γυρρίζουν ή κλαψουρίζουν, όταν βρίσκονται σε κατάρτησι, αλλά χωρίς να χύνουν το παραμικρό δάκρυ. Όταν όμως ο γιάτρος κατορθώσει να τους άπαλλάξει από ένα μικρό τμήμα των ίδων που τους βασανίζουν, οι μανιακοί άρχίζουν να δακρύζουν.

Μερικές άρρώστειες προκαλούν αυτομάτως δάκρυα: ή μερική παράλυσις, ή άσπληροσκήλωσις, ή πολλή σκληρόρυνσις και ώρισμένη όγκοι του έγκεφάλου.

Τελωτοθεραπεία

— Ποδσαι, κύριος! Το πενηντάρι που μουδωσες προηγούμενος, είναι... σκισμένο!...

— Μαρία, άναψε και το άλλο... «μάτι»!... (Του Άρχέλαου)

Ο εις προάκτωρ: Μια θέσι στη γιαγιά, παρακαλώ!..

Δέν ήθελε νερό

— Τι κάνεις εσύ για τὸ νερό; Λένε πὼς εἶναι γεμάτο ἀλάτι καὶ μικροβία!...

— Πρώτα τὸ βράζω...

— Κι' ὕστερα;

— Τὸ περνῶ ἀπὸ φίλτρο...

— Κι' ἐπειτα;

— Πίνω κρασί!...

— Μιά παράξενη εἶδησι ἔμαθα σήμερα, Νῶντα.

— Ποιά;

— Ὁ φίλος μας ὁ Μιστόκλης, ποὺ δὲν χῶνευε τὴν πεθερά του, βρῆκε εὐκαιρία τῶρα ποὺ ἦταν ἀρρώστη καὶ τὴν πέθανε... Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς θὰ τὸν πιάσει ἡ ἀστυνομία.

— Βρέ, τὸ βλάκα! Δὲν ἄφηνε τὸ γιατρό νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του!

— Ἡ κυρία (στὸ βιβλιόπωλῃ): Θὰ ἤθελα νὰ διαβάσω ἓνα παθητικὸ βιβλίο. Τί με συμβουλεύετε ν' αγοράσω;

— Ὁ βιβλιόπωλῃς: Πάρτε τίς «Τελευταῖες ἡμέρες τῆς Πομπηίας».

— Ἡ κυρία: Τῆς Πομπηίας; Κι' ἀπὸ τί πέθανε αὐτή;

— Ὁ βιβλιόπωλῃς: Μά, νομίζω, πὼς τὴν ἔκοψε ἓνα τρέφι!

— Ἡ χαριτωμένη Ἀντίσα μᾶλλον μετὰ τὸ φίλο τῆς καρδιάς της. Στὸ πείσμα της ἀπῶν καθεταί καὶ τοῦ γράφει αὐτὰ τὰ λίγα λόγια:

«Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναἰδῶ. Ἡ πόρτα μου θὰ σοῦ εἶναι στὸ ἐξῆς κλειστή. Τους λόγους τῆς ἀποφάσεώς μου αὐτῆς θὰ σοῦ τοῦς πῶ... προφορικῶς!»

Στὸ ρεστωράν, ὁ πελάτης, ἀφοῦ πλήρωσε τὸν λογαριασμὸν του, κατσουφιάζει ξαφνικά.

— Τί πάθατε, κύριε; τὸν ρωτᾷ εὐγενικά τὸ γκαρσόνι. Μήπως σὰς κάθησε τίποτε στὸ στομάχι;

— Τὸ βρήκες! Ὁ λογαριασμὸς σας!

— Ὁ Κλέαρχος φωνάζει τὸ γιατρό νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πεθερά του, ποὺ εἶναι ἀρρώστη μετὰ γρίπη.

— Ἀνοίξτε τὸ στόμα σας, τῆς λέει ὁ γιατρός. Μπα, τί ἐλλεινὴ γλῶσσα ποῦχετε...

Κι' ὁ Κλέαρχος πλησιάζοντας τὸ γιατρό τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτό:

— Πάντα τέτοια γλῶσσα ἐλλεινὴ εἶχε, γιατρέ μου!...

— Ἀχ, Νικολάκι, πόσο φοβᾶμαι μήπως ναυαγήσῃ τὸ βαπόρι πού θὰ ταξιδεύω καὶ πνιγῶ...

— Τὸ ξέρεις, Νίνα, ὅτι τὸ βαπόρι εἶναι πολὺ καλὸ. Τέτοιος κίνδυνος δὲν ὑπάρχει. Τὸ λές ἀπλῶς γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσης, χρυσή μου...

— Δεσποίνης, πολὺν καιρὸν κράτησα τὸ μυθικὸ μου. Δὲν ἀντέχω πιά. Θὰ σὰς τὸ πῶ: Σὰς ἀγαπῶ τρελλὰ καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὰς κάνω γυναικα μου!...

— Μὰ τὰ ἴδια μοῦ εἶπατε καὶ τὴν περασμένη βδομάδα καὶ σὰς ἀπάντησα ὅχι!

— Ἀλήθεια, ἐσεῖς εἰσάστε; Τί ξεχασμένος πού εἶμαι!

— Ἡ κυρία βλέπει ἓνα κομπὸ καπελλάκι στὴ βιτρίνα καὶ παρακαλεῖ τὸν ἀντρα τῆς νὰ τῆς τὸ πάρῃ.

— Ἐλα, καυμένε, τοῦ λέει, 150 χιλιάδες δὲν εἶναι ἀκριβὲς... Κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι τόσο ὠραία μ' αὐτό!...

— Καὶ μ' αὐτὸ πὺ φορὰς εἶσαι ὠραία!... Κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι πὺ καλά μετὰ τίς 150 χιλιάδες στὴν τσέπη μου!

— Μαρία, τελειώσε τὸ γυάλισμα τῶν μπρούντζων.

— Δὲν μοῦ μένουν παρὰ τὰ δαχτυλίδια καὶ τὰ πανταφί τῆς κυρίας!...

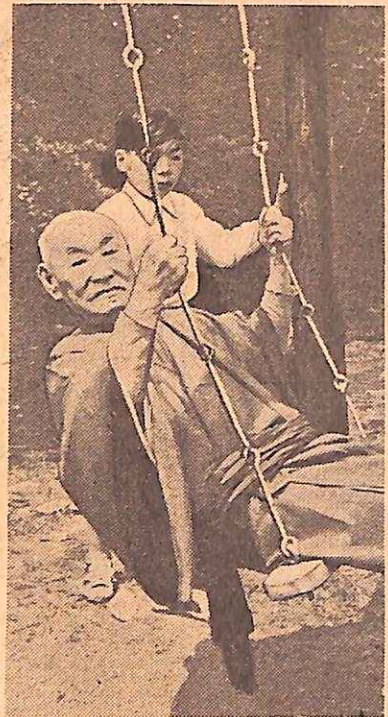
— Ἐνα ἀνδρόγυνο πού βρίσκεται σὲ στιγμὴς τρυφερότητας, κουβεντιάζει γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ κυρία λέει:

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πεθαιναίμε κι' οἱ δύο τὴν ἴδια μέρα!

— Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου ἡ ἰδέα σου, ἀγάπη μου! ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος.

— Ἐσὺ τί θὰ ἤθελες;

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ ζούσα ἐγὼ... γιὰ νὰ κλαίω τὸ θησαυρὸ πού θὰ εἶχα χάσει...

ἘΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΟΦΟΣ

— Ὁ Κάσιο Κοζίμα, εἶναι ἓνας ἡλικιωμένος Ἰάπων σόφος, πού ἀπὸ χρόνια τὸν συμβουλεύεται τὸ Κράτος προκειμένου νὰ πάρῃ ὁποιαδήποτε σθεναρὴ ἀπόφασι. Θεωρεῖται «φαινόμενον λογικῆς» καὶ κινεῖ τὸν θαυμασμό ὅχι μόνο τῶν συμπατριωτῶν του, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ξένων ἐπιστημόνων.

Ἡ ΠΙΟ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΙΣΤΡΙΑ

— Ἡ γηραιότερη μοτοσυκλετιστριά τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Γερμανίδα Ματθίλδη Οὐλμαν ἀπὸ τὸ προάστιο Χάαρ τοῦ Μονάχου. Ἡ Κα Οὐλμαν, πού εἶναι σήμερα 70 χρόνων ἔχει κωνικλοτροφείο, καὶ κάθε πρῶτὴ ὁδηγεῖ μόνη τὴ μοτοσυκλέτα της μέχρι τοῦ Μονάχου, ἀπ' ὅπου προμηθεύεται τίς ἀσπράιτες τροφές, γιὰ τὰ κουνέλια της.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Κωνσταντῖνον Α. Βλαχόπουλον, Πάτρας: Ὁ συνάδελφος ἔγραψε θαυμασία «κατασκοπευτικά» διηγήματα. Ὅλα τὰ πρόσωπα ὅμως εἶναι φανταστικά. Ἀλέξανδρον Καλοῦδην, Στέφ. Μοράνιον καὶ Εὐάγγελον Δημητριάδην: Εὐχαριστῶ. Λεὼδῃ Μπριάν, Ἐνταῦθα: Ὁ Βιτάλ Ἀντζελ βρίσκεται στὴν Ἀμερική. Ἡ οἰκογένειά του συνελήφθη στὴ Θεσσαλονίκη, ἐστάλη σὲ στρατόπεδο τῆς Γερμανίας καὶ δὲν ξαναγύρισε. Τὸν Μορίτζ Κόντι δὲν τὸν γνώρισκα. Νικολάον Λαμπρόπουλον, Ἐνταῦθα: Τὸ 1942 ἔφυγε γιὰ τὴ Μ. Ἀνατολή. Ξαναγύρισε στὸ τέλος τοῦ ἰδίου χρόνου καὶ ἐπιχείρησε νὰ ξαναφύγῃ. Συνελήφθη ὅμως ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς, παρέδόθη στοὺς Γερμανοὺς καὶ στὶς 3 Ἰανουαρίου 1943 ἐξετελέσθη μαζί με πέντε ἄλλους πατριώτες. Βασιλικὴ Ἀργυρίου, Ἰκαρία: Θὰ ἐνεργήσω, ἀλλὰ δὲν σὰς ὑπόσχομαι τίποτε. Δὲν ξέρω ποῖο θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Τ. Τριανταφυλλόπουλον, Κηφισιά: Τότε ἔμεινε στὴν ὁδὸ Δράμας 11. Ἀργότερα μετεφέρθη στὴν ὁδὸ Βύρωνος 26 καὶ κεῖ πιάστηκε μαζί με τὸν ἀσύρματό του. Χριστόφορον Πετραλιάν, Λάρισα: Καὶ οἱ Ρῶσοι, ὅπως οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοί, εἶχαν μυστικά διχτυὰ στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν Κατοχή. Σὲ προηγούμενα τεύχη ἔγραψα. Τζανὴ Λύραν, Κέρκυρα: Δὲν ἔχω τὰ στοιχεῖα πού μοῦ ζητᾷτε. Λυπούμαι. Κωνσταντῖνον Εὐφραιμίδην, Πειραιᾶ: Δὲν εἶναι δυνατόν. Δὲν καταλαβαίνετε τοὺς λόγους. Δημ. Πασχάλην, Πειραιᾶ: Εὐχαριστῶς θάρρω. Πότε καὶ πού; Λάμπρον Καρασχάλιον, ἀ.ἐ.ἀ.: Ἐνταῦθα: Ἀσφαλῶς τὸ βιβλίο σας πρέπει νὰ ἐχῇ ἐνδιαφέρον. Ἄν νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω, εὐχαριστῶ. Ἀριστείδη Μητρόπουλο, Πάτρας: Τί νὰ γίνῃ; Ἄν θὰ ξαναῤῥθω ὅμως, θὰ περάσω ὁποιαδήποτε νὰ σὰς δῶ. Ἀνδρέαν Κωνσταντῖνου, Ἐνταῦθα: Αὐτὴ ἦταν ἡ μοῖρα του. Δυστυχῶς ὁ προδότης παραμένει ἀγνωστός. Περ. Ν.: Ἐνταῦθα: Ὅχι, στὴν περίπτωσι αὐτὴ οἱ Ἰταλοὶ φέρθηκαν σὰν πολιτισμένοι. Ἀκόμη καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, μισέλληνας, ἔδειξε ἀνθρώπινα αἰσθήματα. Θεόδωρον Οἰκονόμου, Γύθειον: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν κριτικὴ τοῦ βιβλίου μου. Ὅταν τὴ δημοσιεύσετε στὴν εφημερίδα, παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴ στείλετε. Μιχαήλ Ὁρφανίδην, Διονύσιον Μπουρατζήν, Ἐμμανουὴλ Κυτήρη, Νικόλαον Παπαρίζον, Ἀντρέα Μικρόπουλον, Γ. Γεωργιάδην, Ἰωάννην Περούλην, Παλυχρόνην Εὐάρεστον, Χαράλαμπον Σμαράν καὶ Κυριάκον Ράμον: Εὐχαριστῶ. Θὰ συνεχισθοῦν. Λεόντιον Σπανοῦδην, Ζάκυνθον: Ἄν μοῦ τὰ στείλετε, θὰ μετ' ὑποχρεώσω. Πὰ τὴ φωτογραφία δὲν πειράζει. Τυφλὸν μου, σικόν, Ἐνταῦθα: Χαίρομαι πού ὁ φίλος σας γίνεται τὸ «φῶς» σας. Πῶ μπορῶ νὰ σὰς στείλω ἓνα βιβλίο μου; Τάσον Μαυρομάτην, Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς, μετὰ πολὺ λίγους ἀλληλογραφῶ. Αὐτοὶ ὅμως μοῦ γράφουν συχνά. Σταμάτιον Παντερμαλήν, Κωνσταντινούπολιν: Πού τὸν γνωρίζετε; Καὶ πότε; Μ' ἐνδιαφέρει πάρα πολὺ. Χριστιανόν, Ἐνταῦθα: Πιστεύω στὸ κηρυγμα σας. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι καὶ ἡ ἱστορία τῆς πατρίδας μας ἀνήκει στὸν ἱερό χῶρον. Παντελὴ Αὐγουλάν ἤγειν: Ποτέ δὲν τὸ πιστεύω, γιὰτὶ ποτέ δὲν εἶδα γράμμα ἀπὸ «ἐχθρό» σας. Γρηγόριον Μ. Φωτᾶκη, Ἡράκλειον, Κρήτη: Μπορεῖτε νὰ τὴ βρῆτε μετὰ τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας. Θὰ σὰς δώσουν εὐχαριστῶς τὴ διεύθυνσί του. Σπύρον Ἀπέρην, Κηφισιά: Πῶς μποροῦσε νὰ εἶναι διαφορετικὰ; Χαίρομαι πάντως πού τὸ διαπιστώσατε. Ἀλκιβιάδην Πέτρου, Σάμον: Οἱ κομάντος ἔφτασαν τὴν προηγούμενη καὶ κρύφθηκαν στὸ βουνό. Μαζί τους ἦταν καὶ ὁ λοχαγὸς Β. Φ. Κανέας δὲν σκοτώθηκε. Ἰωάννην Λασκαριδην, Θεοῖνην: Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω τὴ διεύθυνσί του. Πάντως βρίσκεται στὴν Ἰσπανία. Ἀλ. Σωτηρίου, Κόρινθον: Σὲ κάθε πόλεμο γίνονται σφάλματα. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εὐχαριστῶ. Εὐστράτιον Χριστιδην, Μήτσον Ζηργάνον, Α. Κοτόπουλον, Σεραφεὶμ Γεωργιάδην, Π. Ἀλευράκη, Δ. Ἀποστολόπουλον, Σωτήριον Κυτίδην καὶ Ἐμμ. Μυτιληναίον: Θὰ συνεχιστοῦν. Τὸ ἐνδιαφέρον σας μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Θεόφιλον Μοσχόπουλον, δημοσιογράφον, Νιγρίτα: Μήπως κάνετε λάθος; Τέτοιο πράγμα δὲν ἔγραψα ποτέ. Ἀπὸ πού κάνατε τὴν ἀναδημοσίευσί καὶ βάλατε τ' ὄνομά μου; Ἰωάννην Δάσκαλον, Κυριάκον Ψύλαν καὶ Μπῆ-Μπῆ, Ἐνταῦθα: Πῶς ταυριάζετε καὶ οἱ τρεῖς;

Ι. Β. Ι.

Ροδὸ Χάμωλον

ΤΖΩΝ ΜΑΚΑΜΠΕΡ : 25 χρόνων, με αρκετούς αρραβώνες στο ένεργητικό του. ΤΕΝΤ: Φίλος του και συνημιγάτος του με περισσότερους αρραβώνες. ΕΒΕΛΥΝ : Ένα από τα θύματα του Τζών. 25 χρόνων. ΠΑΜΕΛΑ : Φίλη της Έβελυν. 40 χρόνων. (Ή υπόθεσι σε μία επαρχιακή λουτρόπολι της Αγγλίας).

36

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Ύστερα την είχε εγκαταλείψει. Η δύστυχη κοπέλλα άνοιξε την καρδιά της στον Άγγελο, σαν ναταν πατέρας της. Πώς μπορούσε να μη συγκινηθεί κι' εκείνος απ' τα δάκρυά της; Έπρεπε νάχη πέτρινη καρδιά... Τέλος, μία μέρα, της πρότεινε δειλά να την παντρευτεί, γιά να επανορθώσει το σφάλμα του άλλου.

Πόσο την είχε αγαπήσει! Βλέποντάς την κοντά του τόσο νέα κι' όμορφη, είχε καταλήξει να θεωρήσει τον εαυτό του χρωστήρα της. Παρ' όλες τις θυσίες του, φοβόταν πάντα μήπως τη χάσει μία μέρα.

Είχε αντίληφθ, πρώτος αυτός, τον κίνδυνο που τον απειλούσε απ' τη στιγμή που μπήκε ο Μάρκος στο σπίτι του. Μα δεν βρήκε τη δύναμη ν' αντιδράσει, να διώξει τον κλέφτη της μοναδικής ευτυχίας του. Είχε παρηγορηθεί στην αρχή με την αμφιβολία. Όταν πείσθηκε επιτέλους γιά την πρόδοια, δεν μπορούσε να διώξει την ένοχη. Τι θα του άπομένε στον κόσμο, αν την έχανε;...

Βλέποντάς την ευτυχισμένη, είχε καταλήξει να δεχθ, το πεπρωμένο. Καί τώρα την αγαπούσε έτσι, δουλικά...

Ένα βράδυ, γυρίζοντας σπίτι, την βρήκε σε κακά χάλια: κατάκλιμη, με τα μάτια κομμένα κι' αγριεμένα μαζί...

Είχε προαισθανθ, κάτι, από τότε που ο Μάρκος είχε αρχίσει ν' αραιώνει τις βραδυνές επισκέψεις του. Καταλάβαινε πώς ο κυνικός εκείνος Δόν Ζουάν είχε βαρεθ, πιά και πώς η 'Ιωάννα έτρεμε μήπως την εγκαταλείψ.

—Τι έχεις απόψε; τη ρώτησε.

—Τίποτα... απάντησε εκείνη.

Μα αυτός είχε καταλάβει... Σκέφθηκε γιά μία στιγμή πώς έπρεπε να χαρ, αφού είχε ανταμειφθ, πιά η υπομονετική αναμονή του. Μή πώς να νιώσει χαρά, αφού έλεγε τόσος πόνος ζωγραφισμένο στο πρόσωπο της 'Ιωάννας;... Τη λυπήθηκε. Της έδειξε τρυφερότητα, ελπίζοντας ίσως να την κερδίσει έτσι. Με τον τρόπο του αυτό, της αφείρεσε τη δύναμη που χρειαζόταν γιά να του κρύβ, ακόμα την αλήθεια. Καί τα λόγια ξεχείλισαν πιά απ' τα χείλη της:

—Διώξε με! Δεν είμαι πιά αξιά σου... Μα πρέπει να σου πω όλα! Αν σώπαινα, θα μου φαινόταν ακόμα βαρύτερο το σφάλμα μου... Πες! Τα ξέρεις; Έ λοιπόν, τώρα αυτός ο άθλιος μ' εγκατέλειψε γιά μία άλλη, αφού ενώ ποδοπάτησα γιά χατήρι του το ιερότερο καθήκον μου προς εκείνον που άξιζε όλη την αφοσίωσι και την ευγνωμοσύνη μου...

—Σώπα! Σώπα! Πεσμένος σ' ένα κάθισμα, με το κεφάλι σκυμμένο, ο Άγγελος προσπαθούσε να επιβληθ, στον εαυτό του γιά να μην κλάψ, μαζί της.

—Ο άτιμος! πρόσθεσε η 'Ιωάννα. Θέλει ακότωμα γι' αυτό που έκαμε!

Ο πόνος του Άγγελου έπαψε ξαφνικά να ναι αδρανής. Ένωμένος με το θυμό της γυναίκας του έγινε μία δίψα εκδίκησης.

Τώρα που η 'Ιωάννα δεν ήταν πιά η ευτυχισμένη ερωτευμένη που νάρκωνε το μέσος του, αλλά μία προδομένη που το με-

γάλωνε... τώρα που τη φλόγιζε η έριθυς... της τιμωρίας... δυνατότερη απ' το φόβο γιά το σφάλμα της, η ντροπή άρχισε να καίη τον Άγγελο. Τα μάτια του πέταξαν οπίθ, γιά πρώτη φορά.

Δεν είπα τίποτα, το βράδυ εκείνο, ούτε κι

τ' άλλο πρωί που πήγε στο γραφείο του. Χαιρέ-

τησε πρώτος τους συναδέλφους του κι' άφει-

ώθηκε στη δουλειά του. Μα δεν έφευγαν καθό-

λου από το μυαλό του οι τελευταίες λέξεις που

προφέρει η 'Ιωάννα το προηγούμενο βράδυ:

«Θέλει ακότωμα γι' αυτό που έκαμε...»

Είχε αρχίσει η εποχή του κυνηγιού. Κάθε μέρα, περνούσαν

έμπρός απ' το τραπέζι του Άγγελου δεκάδες κυνηγοί, γιά ν'

ανανεώσουν τις άδειές τους. Στην αρχή η έντατική δουλειά

τον άπομάκρυνε απ' τη σκέψ, που επικρατούσε στο μυαλό του...

Την ξαναθυμήθηκε μόνον όταν αραιώσε το πλήθος. Είχε μεί-

νει στο γραφείο του ένας κυνηγός, ο τελευταίος, με το γεμάτο

τουφέκι του κρεμασμένο στον ώμο.

—Δώσε μου μία στιγμή το όπλο σας... του είπε ο Άγγελος.

Πρέπει να το εξετάσω η ύπνρεσία.

Το πήρε και μπήκε στο γραφείο του Μάρκου. Τον βρήκε να

πληφώνη, χαμογελαστός. Σίγουρα μιλούσε με την καινούργια

του κατάκτησι, γιάτι μεταχειριζόταν παθητικά λόγια και κομ-

πιλήμντα.

—Άσε τα σαλιαρίσματα! του είπε άποφασιστικά ο Άγγελος.

Έκείνος ξανακρέμασε απότομα τ' ακουστικό.

—Τρελλάθηκες; φώναξε, ζαρώνοντας τα φρύδια του.

Δεν μπόρεσε να πη τίποτ' άλλο. Γιάτι ο Άγγελος σήκωσε

το όπλο, τον πυροβόλησε και τον ξάπλωσε νεκρό!

Ύστερα από λίγες στιγμές, άφεινε να τον τραβήξουν έξω οι

συναδέλφοι του, που είχαν τρέξει ακούγοντας τον πυροβολι-

σμό. Καί τραύλιζε, μ' ένα βιασμένο χαμόγελο σ' τα χείλη — σαν

να έβλεπαν όλοι περι τίνος έπρόκειτο:

—Δεν μπορούσα... δεν μπορούσα να του το συχωρέσω κι' αυτό!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Διώξε με! Δεν είμαι πιά αξιά σου... του είπε η 'Ιωάννα.

Ένας
άνθρωπος πορνούατος...

Τι έφταιγε αυτός αν είχε γεννηθ, καλός, πολύ καλός, μέχρι αυτοθυσίας; Όταν έβλεπε στο δρόμο έν' άλλο να τραβάη ένα κάρρο βαρυσφορτωμένο δεν μπορούσε να μη το συμπονεσ... Η γυναίκα του εκνευριζόταν με την τόση καλωσύνη του. Μία μέρα, μάλιστα, του είπε ειρωνικά:

—Είμαι βέβαιη πώς, όταν εμφανιστήκαν τα πρώτα αυτοκί-

τητα, θα φώναζες με οίκτο: «Ευχαριστιέμαι που γλύτωσαν τ'

άλογα, μα λυπάμαι την καυμένη τη βενζίνη που καίγεται!»

—Είμαι μία άνοητη συκοφαντία! διαμαρτυρήθηκε ο Άγγελος.

Και ξέρω ποιος την έβαλε σε κυκλοφορία: ο Μάρκος! Μα θα τον διορθώσω αύριο, στο γραφείο...

Όστόσο, όταν ξανάδε το συνάδελφό του αυτόν, τον χαιρέτη-

σε και πάλι με τόση καλότητα, που τον έκανε να πη: «Αν είχα πεί να πάρη τον καφέ του στο σπίτι του, όπως συνήθως. Δεν ήθελε

να πληττή η γυναίκα του, όπως συνήθως...»

Η καυμένη η 'Ιωάννα! Η ζωή δεν την είχε ευνόησει ποτέ.

Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

πους... Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

πους... Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

πους... Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

πους... Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

πους... Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

πους... Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

πους... Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

πους... Μήπως κι' αυτός; Άδικεί τους πιο καλούς ανθρώ-

—Το κόκκινο φόρεμά σου, Λιλίκα μου, εξαγριώνει τον ταύρο! Δεν το βγάζεις καλύτερα;...

Αν άναψη κανείς τη νύχτα στο ύπαιθρο, αυτή την εποχή, ένα δυνατό ηλεκτρικό φανάρι, θα δει να πλησιάζουν μερικές πεταλούδες τρανηγμένες από το φως. Τό θέαμα είναι όμορφο. Άν όμως οι πεταλούδες άγγιξούν το πρόσωπο ή τα χέρια του ανθρώπου, θα έπακολουθήσει μία πολύ έννοχλητική φαγούρα!...

Δυσπιστήτε στις πεταλούδες

Τά πεντάμορφα έντομα που προκαλούν όρτικάρια!

ΤΙΣ ήμέρες αυτές του φθινοπώρου, όπως και την άνοιξη, τα χωράφια και τα περιβάλλοντα γεμίζουν από χιλιάδες «πτάμενα λουλούδια», από άμετρητες πεταλούδες. Στο ζωικό βασίλειο δεν υπάρχουν ίσως πλάσματα πιο όμορφα και πιο πλούσια σε χρώματα και στολίδια.

Προσοχή όμως! Τα όμορφα αυτά πλάσματα δεν είναι τόσο άβλαβη και άκίνδυνα, όσο φαίνονται. Είναι, άπεναντίας, πολύ επικίνδυνα! Υπάρχουν πεταλούδες, που μπορούν να προκαλέσουν στον άνθρωπο σοβαρά ένοχλήσεις, όπως ένα έρύθημα. Υπάρχουν άλλες που το σώμα τους είναι σκεπασμένο από μικροσκοπικές τριχούλες. Οι τριχούλες αυτές, όταν άγγιξουμε τις πεταλούδες, άποσπώνται και μπαίνουν στο δέρμα μας προξενώντας μία πολύ βασανιστική φαγούρα.

Θά έχετε, ίσως, προσέξει κάτι μικρές πεταλούδες με μαύρα φτερά και κατακόκκινα στίγματα, που πετούν κοπαδιαστά στις έξοχες από θάμνο σε θάμνο. Μην άπειρασθήτε να τις πιάσετε! Τα μικρά αυτά χαριτωμένα λεπιόπτερα βγάζουν ένα κιτρινόχρυσο υγρό, που είναι δυνατό δηλητήριο. Άν έμβολιάσει κανείς με το υγρό αυτό μικρά ζώα, πεθαίνουν με φριχτούς πόνους! Στον άνθρωπο δέ προκαλούν έκτεταμένες δερματίτιδες!...

Άλλ' οι πεταλούδες είναι ακόμα πιο επικίνδυνες στο πρώτο στάδιο της ζωής τους. Όπως είναι γνωστό, πριν ντυθούν με τόση πολύχρωμη πολυτέλεια και ένθλιγκωθούν, οι πεταλούδες υφίστανται δυο άλλες μεταμορφώσεις. Από το αήγό, που το έντομο άποθέτει στους πιο κρυφούς τόπους, βγαίνει η «κάμπια», η κάμπια, ένα σκουλήκι, που λίγο αργότερα αλλάζει σχήμα και χρώμα και γίνεται χρυσάλλιδα ή νύμφη. Τέλος, έπειτα από μία περίοδο, έρχεται στο φως η τέλεια πεταλούδα.

Στο στάδιο της νύμφης, λοιπόν, η πεταλούδα είναι έντελως άβλαβη. Ός «κάμπη» όμως είναι εξαιρετικά επικίνδυνη. Οι κατάρφες που προκαλούν οι κάμπιες στη γεωργία είναι άνυπολόγιστες. Οι περισσότερες όμως από αυτές, ίδιως εκείνες που έκινδυνον και για τον ίδιο τον άνθρωπο. Οι τριχες τους άποσπώνται και κολλώνονται στο δέρμα των χεριών, προξενώντας τρομερή φαγούρα. Καί, άν άγγιξη κανείς έπειτα με τα χέρια του το πρόσωπό του ή άλλα μέλη του σώματός του, η φαγούρα έπτεκτεί-

νεται μαζί μ' ένα είδος καμψίματος, όπως όταν υποφέρει κανείς από όρτικάρια. Άν, τώρα, ο άνθρωπος δοκιμάσει να ξυστή, το συναίσθημα της φαγούρας και του καμψίματος πολλαπλασιάζεται και γίνεται άυπόφορο!...

Συχνά, οι τριχες της κάμπιας άποσπώνται από τον άνεμο και κυκλοφορούν στον άέρα. Όταν καθήσουν στο δέρμα μας, παρουσιάζεται όρτικάρια, που δεν μπορούμε να έξηγήσουμε την προέλευσή της.

Γιατί όμως έχουν αυτή την ιδιότητα οι τριχες της κάμπιας;

Ιο δέρμα της παράγει ένα υγρό, που είναι πολύ έρεθιστικό και που διαποτίζει τις τριχες. Φυσικά, αυτό είναι κάτι καλό και εύχαριστο για την κάμπια, που προστατεύεται έτσι από τους έχθρους της. Στον άνθρωπο όμως προκαλεί δερματίτιδες, έρυθηματα, ακόμα και παθήσεις των ματιών.

Σε μερικές κάμπιες, το υγρό αυτό είναι ένα καθαρό δηλητήριο. Στην αρχαία Ρώμη, οι κατασκευαστές δηλητηρίων χρησιμοποιούσαν συχνά το υγρό, που βγάζει το δέρμα της μεγάλης τριχτής κάμπιας των πευκών. Έχει, μάλιστα, διασωθή ένας αρχαίος νόμος, που όριζε βαρείες ποινές εναντίον εκείνων που το χρησιμοποιούσαν.

Στις θερμές χώρες, οι κάμπιες, που προκαλούν όρτικάρια, είναι ακόμα πιο επικίνδυνες. Στή νοτιία Άφρική, υπάρχει μία κάμπια, η «κόχη» όπως την λένε οι Ιθαγενείς, που μπορεί να θανατώσει ένα βώδι, άν κατά λάθος άνακατευθεί στην τροφή του.

Άλλωστε, και οι εύρωπαικές κάμπιες είναι στο σημείο αυτό επικίνδυνες. Άν καταπιή κανείς καμψία—μιαί με όχι καλά πλυμένα χόρτα συνήθως—, νοιώθει ξαφνικά ένα καμψιμο στο λαιμό πρώτα κι έπειτα στο στομάχι.

Στην Κέννα, βρίσκειται μία τεράστια πράσινη πεταλούδα, που είναι έντελως άβλαβής. Η κάμπια της όμως, ένα μικρό τετραόδες σκουλήκι με μακρές τριχες, παράγει ένα δηλητήριο τόσο δυνατό, ώστε το κορμί του ανθρώπου, που έχει την άτυχία να την άγγιξη, σκεπάζεται άμέσως από φουσκάλες, σαν να έπαθε ένα έκτεταμένο έγκαυμα! Ο μόνος τρόπος να σωθή κανείς στην περίπτωση αυτή από το θάνατο—ένα θάνατο άφάνταστα άδυνηρό— είναι να μείνει βυθισμένος επί ώρες στο νερό.

Μόνο μία από τις άναριθμητες κάμπιες των άγρών και των κήπων είναι έντελως άβλαβής. Πρόκειται για τον περιφημο μεταεξοσκάληκα, που τόσες υπηρεσίες προσφέρει επί αιώνας στην ανθρωπότητα.

Τα τελευταία χρόνια, μάλιστα, ο μεταεξοσκάληκας προσέφερε στον άνθρωπο μία ακόμα υπηρεσία, ίσως πολύ μεγαλύτερη από κάθε προηγούμενη.

Με τη βοήθεια ενός μεταεξοσκάληκα μεγαλύτερου από τον κοινό, που έχει το περίεργο όνομα «Κεκρωπία», ο άνθρωπος κατάρθωσε να κάνει τα πρώτα μεγάλα βήματα προς τη λύση του μυστηρίου των όρνων, των ουσιών που ρυθμίζουν την άναπτυξη του σώματος άνθρώπων και ζώων.

Ός πιο κατάλληλα πειραματόζωα για τις σχετικές έρευνές τους, οι έπιστήμονες του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ διάλεξαν την «Κεκρωπία».

Έπειτα από μελέτες και πειράματα πολλών ετών, οι έπιστήμονες του Χάρβαρντ άνακάλυψαν στο σώμα της «Κεκρωπίας» δυο νέες όρμόνες με έκπληκτικές ιδιότητες. Η μία παράγεται από έναν αδένά, που βρίσκεται στον έγκέφαλο της κάμπιας και που όνομάστηκε γι' αυτό «κεντρική όρμόνη», και η άλλη από δυο αδένες του στήθους. Η δεύτερη αυτή όνομάστηκε «στηθική όρμόνη».

Ταυτόχρονα, οι έπιστήμονες διαπίστωσαν ότι, σ' όποιονδήποτε σημείο της κλίμακας του ζωικού βασιλείου κι άν βρισκεται ένα όν, η άνάπτυξη του και οι αλλαγές που τη συνοδεύουν προκαλούνται από όρμόνες σχεδόν όμοιες σ' όλα τα ζώα! Έτσι, μία ταπεινή κάμπια βοήθησε την έπιστήμη σε μία από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις της.

Προσοχή όμως! Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να σας κάνει να διατεθήτε φιλικά προς τις κάμπιες!

Δυσπιστήτε στις πεταλούδες, και ιδιαίτερα στις κάμπιες τους, άν δεν θέλετε να πάθετε καμψία βασανιστική όρτικάρια!

Μην κουράζετε τον άντρα σας

ΕΙΝΕ εύκολότερο σε μία γυναίκα ν' άποκτήσει 10 ή 20 φίλους μέσα σ' ένα χρόνο, παρά να κρατήσει έναν άντρα 10 ή 20 χρόνια!...

Το μεγαλύτερο σφάλμα της γυναίκας είναι ότι κουράζει τον άντρα που αγαπάει. Και τον κουράζει ακόμη πιο πολύ, όταν δεν τον αγαπάει.

Οι γυναίκες που έχουν κάποια πείρα από τη ζωή τ' έξερουν πολύ καλά αυτό και φροντίζουν να δένουν μαζί τους τον άντρα που αγαπάνε, χωρίς όμως να τον κουράζουν. Άλλ' αυτό είναι μία πολύ μεγάλη τέχνη, που δεν μπορεί να την έξει κάθε γυναίκα.

Είναι εύκολο να λέμε ότι ο άντρας άρχίζει να κουράζεται από τη στιγμή που παύει ν' αγαπάει μία γυναίκα. Θά ήταν πιο σωστό άν λέγαμε πως ο άντρας παύει ν' αγαπάει μία γυναίκα, γιατί άρχίζει να την βρίσκει κουραστική.

Και αλλοίμονο, υπάρχουν χίλιοι δυο τρόποι για να γίνει μία γυναίκα κουραστική!

Η γυναίκα που αγαπάει, πρώτα-πρώτα, πιστεύει πως τίποτ' άλλο δεν υπάρχει και δεν πρέπει να ύπάρχει εκτός από την άγάπη της.

Ο άντρας μπορεί να το λήη κάποτε, μα δεν το πιστεύει ποτέ. Άλλά κι άν άκόμη το πιστεύει, κι άν έσθνε όλους και όλα για ν' άφοσιωθή μόνο στην άγάπη του, θα γινόταν τότε το αντίθετο. Η γυναίκα του θα τον εύρισκε κουραστικό, άνυπόφορο ίσως!

Εύτυχώς που αυτό δεν συμβαίνει ή συμβαίνει σπανιότατα. Ο άντρας έχει δυο ισχυρούς θώρακες που τον προστατεύουν. Ο ένας είναι ο έγωισμός του. Βαθεία άτομικιστικός, δεν δίνει παρά ένα μικρό μέρος από τον εαυτό του και το δίνει πάντοτε με το δικαίωμα της άνακλήσεως. Ο άλλος είναι οι «άσχοιες» του, πραγματικές ή φανταστικές, άναγκαστικές ή έφεκτικές.

Προσέθετε σ' αυτά και την άνδρική φιλοδοξία. Η φιλοδοξία του μεγαλοφυούς στρατηγού ή πολιτικού που όνειρεύεται να κατακτήσει τον κόσμο δεν είναι μεγαλύτερη από τον ταπεινό υπάλληλο που πασχίζει να πάρη το βαθμό του τμηματάρχου. Ποσοτικά έχουν την ίδια φιλοδοξία. Μόνο η ποιότητά της διαφέρει.

Νά γιατί ο άντρας δεν άφοσιώνεται ποτέ ολοκληρωτικά στη γυναίκα, που αγαπάει. Έγωιστής και σ' αυτό άκόμη, θέλει να κάνει τη γυναίκα του να είναι υπερίανη γι' αυτόν. Τό άν μ' αυτόν τον τρόπο θα την κάνει ταυτόχρονα κι εύτυχισμένη, είναι κάτι που δεν τον άπασχολεί.

Ο άνδρας έχει την έντύπωση—και άπαιτεί και από τους άλλους να μην διαφωνούν πάνω σ' αυτό το ζήτημα— πως ό,τι κάνει, δεν το κάνει

για τον εαυτό του, αλλά για όλους εκείνους που άποτελούν την οικογένειά του: τη γυναίκα του, τα παιδιά του. Νά γιατί οι «άσχοιες» του είναι ιερές. Ίερη «άσχοιία» π.χ. είναι και το ότι πηγαίνει να περάσει μία εύχαριστη βραδυά με τους φίλους του ή το ότι κάθεται ώρες άτέλειωτες κουβεντιάζοντας μαζί τους για χίλια δυο θέματα, από την κατάστασι του καιρού ως τις έξελίξεις της διεθνούς πολιτικής. Γιατί έχει την αντίληψη πως αυτές οι συζητήσεις είναι άπαραίτητες για την έπαγγελματική του σταδιοδρομία ή τη θέση του στην κοινωνία.

Η γυναίκα, που θ' άγνη τον άντρα της ν' άπορροφήσει ολοκληρωτικά άπό τις «άσχοιες» του, θάκανε ένα μεγάλο σφάλμα. Άλλά το σφάλμα της θά ήταν ακόμη μεγαλύτερο, άν προσπαθούσε να τον άπομακρύνη όλοτα όλο απ' αυτές για να τον κάνει ν' άφοσιωθή άποκλειστικά στο άτομό της.

Το καλύτερο που έχει να κάνει μία γυναίκα είναι, λοιπόν, να σεβάσθ τη τις «άσχοιες» του άντρα της, στη τις «άσχοιες» αυτές, άλλωστε είναι δικαιολογημένες και να ένδιαφερόμάλιστα, γι' αυτές. Αυτό το ένδιαφέρον της δεν θα πρέπει να είναι ούτε πολύ μεγάλο ούτε πολύ μικρό. Το μεγάλο ένδιαφέρον γίνεται ένοχλητικό, ενώ το μικρό περνάει άπαρατήρητο.

Μία γυναίκα δεν κουράζει τον άντρα της μόνο όταν άπατεί άπ' αυτόν να μη σκέφτεται τίποτ' άλλο εκτός άπ' αυτήν. Τον κουράζει επίσης προσπαθώντας να τον κάνει να ένδιαφερόθ για τα μικροζήτημα της δικής της ζωής, για τις φροντίδες του νοικοκυριού, για το κοσμικό κουτσομπολιό που έμαθε από τις φιλές της, για τις λεπτομέρειες της τουαλέτας της κλπ. Τον κουράζει άκόμη όταν του ζητάει να της φανερώση όλο το βάθος της σκέψης του. Ζηλότυπα τα ό άντρας κρατάει εκείνα που βρίσχει άσχεδιά του κι ίδιως εκείνα που βρίσκει άσχεδα στο στάδιο της ώριμάνσεως και δεν έγιναν άκόμη συγκεκριμένες και σαφείς ένεργειες. Κάποτε φαίνεται πως λέει μία πολλά. Άλλά τα λόγια του είναι μά άκρη άλογα που σκέπτεται (χωρίς να παρουσιάζουμε ότι, πολλές φορές, παρουσιάζει σκόπιμα αυτή την εικόνα παραμορφωμένη). Μην του ζητάτε περισσότερα. Θά τον δυσαρεστήσετε.

Η γυναίκα κουράζει, τέλος, τον άντρα όταν προσπαθεί να τον κρίνει με το δικό της γυναικείο μυαλό.

Ο άνδρας έχει την άνάγκη να άκούσει άναίτητα πως είναι έλεύθερος, άκόμη όταν δεν είναι πραγματικά. Σε κι όταν δεν είναι άδυναμία του. Τό βασίλειο αυτή την άδυναμία του. Αντάλλαγμα θα είναι πολύ αισθαντικό για σάς. Ο άνδρας που άφανή σέται πως είναι έλεύθερος θα φανή σ' όλους πως είναι έλικρινής άπέναντί κάθε περίπτωσης έλικρινής άπέναντί της. Και θα προσπαθήσει να μην έχη μυστικά από σάς.

- ΕΙΜΑΙ κι' εγώ σαν τα πριγκηπούλα του παραμυθιού; ρώτησε μία μέρα ο μικρός πριγκηπας Κάρολος την μητέρα του, την βασίλισσα Έλισάβετ.

Εκείνη χαμογέλασε κι' άπάντησε: «Όχι παιδί μου, θά δεις κάποτε πως είσαι κάτι πολύ διαφορετικό».

Εύτυχως, αυτό το «κάποτε» είναι ακόμη μακριά για το μικρό Κάρολο. Δεν υπομιάζεται ακόμη τίποτ' από την πριγκηπική ζωή που θά περάσει, μία ζωή καθωρισμένη με κάθε λεπτομέρεια από πανάρχαια, άπαραδάτα θέσφατα!...

Προς το παρόν, είναι εύτυχισμένος, όπως όλα τα παιδιά της ηλικίας του. Η γκουβερνάντα του, η μίς Έλεν Λάιτμπόντ, και η βοηθός της, η μίς Μάργκαρετ Άντερσον, οι μόνες γυναίκες σ' όλοκληρο το Ήνωμένο Βασίλειο, που δεν είναι υποχρεωμένες να τον άποκαλούν «Ήψηλότατο, αλλά Κάρολο άπλάς, δεν τον βασανίζουν περισσότερο, άπ' όσο βασανίζουν τα παιδιά σ' όλοκληρο τον κόσμο οι Άγγλίδες γκουβερνάντες».

Τα πραγματικά βασάνά του θ' άρχίσουν σ' ένα μήνα περίπου, στις 14 Νοεμβρίου, όποτε ο μικρός Κάρολος θά κλείσει τα πέντε χρόνια του. Για τα παιδιά των κοινών νητών τα βασάνα αυτά άρχίζουν ένα χρόνο αργότερα. Άλλά για τα παιδιά των έστερμένων, που έχουν να μάθουν πολύ περισσότερα, οι προθεσμίες κατ' άνάγκη συντομεύονται.

Τα πρώτα γράμματα, ο διάδοχος του Βρετανικού θρόνου θά τα μάθ, φυσικά, με ίδιαιτερο δάσκαλο στο παλάτι. Άλλά ως ποιά ηλικία θά τον κρατήσει;

Στο σημείο αυτό, φαίνεται—άν πιστέψωμε το κουτσομπολιό της Αύλης— πως υπάρχουν κάποια μικρά διαφωνία άνάμεσα στην Έλισάβετ και στον Φίλιππο.

Η βασίλισσα, που έχει εξαιρετικά συντηρητική ίδιοσυγκρασία, προτιμά να συνεχίση ο γιός της τα ίδιαιτερα μαθήματα ως την έποχή που θά είναι ώριμος πιά για να τον γράψουν στο άριστοκρατικό κολλέγιο του Ήτον. Για το Ήτον, η βασίλισσα Έλισάβετ έχει έξαιρετική άδυναμία. Η ίδια ήταν μαθήτρια του περιφημού κολλεγίου και διατηρεί άκόμη έναν βαθύ θαυμασμό για τον σέρ Χένρυ Μάρτιν, τον Άγγλο φιλόλογο που το διόθυσε εκείνη την έποχή και που την έμυσε στους κόμους του Μιλτωνας και του Σαίξπηρ.

Αντίθετα ο Φίλιππος έχει τις ριζοσπαστικές ιδέες του θείου του, του λόρδου Μασοντιντέν. Η γνώμη του είναι πως ο νεαρός πριγκηπας πρέπει να «μνηθή» από μικρός στη ζωή, μαζί με τ' άλλα παιδιά και θέλει να τον στείλιν να σπουδάσει στο Γκόρντονσταουν, ένα από τα πιο μοντέρνα εκπαιδευτήρια της Άγγλίας. Έξερει, όμως, πως πολύ λίγες έλπίδες έχει να το πετύχ η αυτό: Θά έχη ν' αντιμετώπιση την συντηρητική παράδοσι, που είναι μία ακαταμάχητη δύναμις στην Μεγάλη Βρετανία.

Άφου συμπλήρωση λοιπόν τις σπουδές του στο Ήτον ή σπουδές αλλού, ο Κάρολος, άκολουθώντας το παράδειγμα όλων των Άγγλων βασιλέων, θά μάθ και ναυτική έπιστήμη. Και μόνον όταν ολοκληρώσει τις ναυτικές του γνώσεις, θά έπισκεφθή τα πασιγνώστα σ' όλο τον κόσμο πανεπιστήμια της Οξφόρδης και του Καίμπριτζ, άπ' όπου και πάλιν θά έξαναγυρίση στο Ναυτικό, για ν' άποκτήσει την μοναδική και άνακταστάτη μόρφωσι, που δίνουν τα ταξίδια, ταξιδεύοντας με τα πλοία του «Ρόγιαλ Νάβυ» στις χώρες της Κοινοπολιτείας και σ' όλοκληρη την Υδρόγειο.

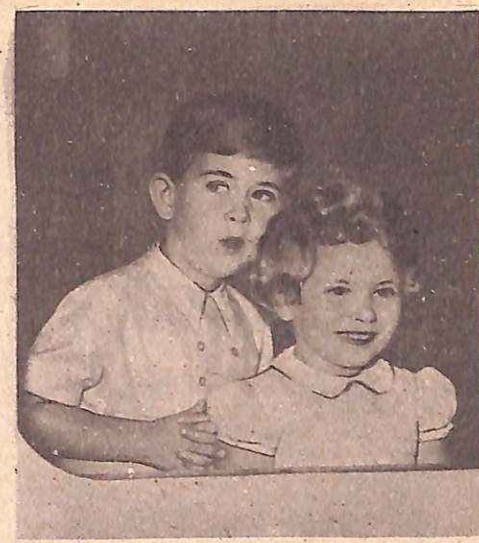
Όπως βλέπετε, «μακρις θά είναι ο δρόμος»— όπως λέει και το γνωστό άγγλικό τραγουδάκι, το «Τίπερεν»— για τον νεαρό πριγκηπα, όσπου να μάθ όλα εκείνα, που έπιβάλλονται σ' έναν μέλλοντα βασιλέα!

Φυσικά, σ' όλο αυτό το διάστημα, άρκετες φορές πρόκειται να διαφωνήσουν, για το δρόμο που θ' άκολουθήσει, η Έλισάβετ και ο Φίλιππος. Και το κυριώτερο αίτιο, καθώς λένε, που θά κάνει την βασίλισσα να άντικατασταται πάντα στις τολημής ιδέες του συζύγου της, είναι η άνησυχία, μήπως ο μικρός μοιάσει του θείου του Έδουάρδου!

Στην άγγλική βασιλική οικογένεια, η περίπτωση, του «Έντυ» προκαλεί φόβο και τρόμο! Και όλοι— εκτός από τον Φίλιππο, βέβαια— συμφωνούν πως για την μοιραία εκείνη στραδοπομπή που σημερινό δουκό του Ουίνδσορ, ο μόνος λόγος είναι η υπερβολικά έλεύθερη άνατροφή που του Έδωσε ο πατέρας του!

Η άλήθεια τώρα είναι πως ο νεαρός διάδοχος δείχνει άρκετά ζωνη ίδιοσυγκρασία, που κάνει τη μητέρα του να άνησυχ μ' όλο το δικό της! Και οι έπιθυμίες του πολύ άσπνια συμβιβάζονται με τα συγκρατημένα γούστα, που όφείλει να έχη ένας αριανός βασιλεύς!

Η προσφιλέστερη άσχοιία του είναι να χαζεύη από τα παράθυρα των άνακτόρων του Μπάκιγχαμ το θέαμα των ποικιλόχρωμων λεωφορέων, που πηγαίνειόρνονται. «Πότε θά μου πάρη κι' έμένα ο μπαμπάς ένα λεωφορείο;» ρώτησε μία μέρα την γκουβερνάντα του. Η μίς Έλεν Λάιτμπόντ, πολύ σοδάρ, του άπάντησε πως τα πριγκηπούλα δεν πάνε ποτέ με το λεωφορείο και πως, όταν μεγαλώσει, θά

Ο πριγκηπ Κάρολος με την αδελφούλα του πριγκηπίσσα Άννα.

ΠΩΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

ο πριγκηπ Κάρολος

Σε λίγο άρχίζουν τα βασάνα του διαδόχου του άγγλικού θρόνου

του άγοράσουν ένα αυτοκίνητο, σαν εκείνα που έχουν ο μπαμπάς του κι' η μαμάκα.

Η άπάντησι διασρεστήσει το μικρό Κάρολο. Και κατέφυγε, διασχευόμενος, στον πατέρα του. Μόνον όταν εκείνος του υποσέθηκε κατηγορηματικά πως θά του άγοράσει όπωσδήποτε ένα λεωφορείο, όταν θά μπορούσε να το οδηγεί, ο μικρός έδειξε πως ίκανοποιήθηκε.

Άλλά τα λεωφορεία δεν είναι το μόνο... πάθος του νεαρού πριγκηπα. Το μεγάλο του όνειρο είναι να γίνει έξαιρετητής και να κυνηγή λιοντάρια στην Άφρική.

Η έμπνευσι αυτή του ήρθε, όταν η «θεία Μαργαρίτα», γυρίζοντας από την περιοδεία της στη Νότιο Άφρική, του έφερε δυο λιοντάρια... σχεδόν πραγματικά. Δέρματα, δηλαδή, άληθινών ζώων, παραγεμισμένα έτσι, ώστε να μοιάζουν σαν ζωντανά!

Ο Κάρολος έστελλάθηκε! Τα δυο λιοντάρια έγιναν οι άγαριστοι φίλοι του. Και έπειδή η πριγκηπίσσα Μαργαρίτα δεν είχε άλλα να του χάριση, σκέφθηκε και βρήκε την μόνη λύσι: Νά γίνη ο ίδιος έξαιρετητής της ζούγκλας και να ταξιδεύη στην Μαύρη Ήπειρο, για να τα κυνηγήσει!...

Τα μαθήματα όμως δεν θά είναι οι μόνες όποικεικές άσχοιες του μικρού πριγκηπα, τώρα που μπαίνει στο πρώτο στάδιο... των έτών του. Η θητεία στα όπλο είναι μία ευέτερη άπαχρέωσι, έξ ίσου σημαντική για ένα νεαρό Άγγλοσάβωνα.

Προς το παρόν, το μόνο όπλο, στο όποιο έπιδίδεται, είναι εκείνο άκρίδες που μόνο οι Άγγλοι καταλαβαίνουν: το κριкет! Τρία άπογεύματα την έβδομάδα, ο Κάρολος παίζει κρικετ με τον πατέρα του στον κήπο των άνακτόρων. Με άρκετα άποπονημένους, βέβαια, τους πολυπλόκους κανόνες του.

Από το έρχόμενο καλοκαίρι, όποτε θά είναι πιά πεντέμισι χρόνων— σέ ηλικία, δηλαδή, άρκετά ώριμη για ένα πριγκηπα!— θ' άρχιση να μαθαίνει κολύμβηση.

Και, όταν περάσουν μερικά χρόνια ακόμη, θά έλθ η σειρά της ιππασίας.

Εκτός από αυτά, θά μάθ άκόμη και να χορεύη. Για την ώρα μαθαίνει παιδικούς χορούς. Μαζί με την αδελφή του, την πριγκηπίσσα Άννα, καθώς και άλλα παιδιά της ηλικίας του έπισκέπτεται την περιφημή σχολή χορού της Μαντά Μακκίναν, άπ' όπου έχει περάσει όλη η άρρόκρεμα του βρετανικού «άί-λάιφ». Και χτυπάει ρυθμικά τα πόδια του στο πάτωμα, στους ήχους του γνωστού γαλλικού τραγουδιού με τον πεταχτό σκοπό: «Στο γεφύρι του Άθινών».

Στην άρχη, ο χορός δεν του άρεσε καθόλου. Άλλ' ο πατέρας του, που συνεχίζεται καλύτερα από κάθε άλλον μαζί του, τον έπεισε, λέγοντάς του πως «ένος τζέντλεμαν πρέπει να έξει τη χορεύση».

Είναι ζήτημα άν ο μικρός Κάρολος ήξερε καλά-καλά τι σημαίνει «τζέντλεμαν». Άλλά έμίλησε το ένστικτό του, το ένστικτό κάθε Άγγλου, που φιλοδοεί πρώτα άπ' όλα να γίνη ένας «τέλειος τζέντλεμαν» κι' έπειτα διτιθήποτε άλλο.

Και ο νεαρός πριγκηπας έξελεχθηκε σέ θαυμάσιο χορευτή!

Αισθηματικό διήγημα

Έτσι 68 Θέλω

ΣΤΗ μέση της γιορτής η Άννα έχασε απ' τα μάτια της τον άντρα της. Τον γύρεψε στο σαλόνι, που ήταν γεμάτο από κόσμο, στη μικρή σιωπηλή βιβλιοθήκη, στη βεράντα. Δεν υπήρχε ούτε ίχνος απ' τον Πήτερ, αλλά κι' ούτε απ' την ωραία ξένη κοπέλα, που τα ξανθά μεταξένια μαλλιά της έπεφταν σε μπούκλες στο λαιμό της... Έκανε μερικά βήματα για να ξαναγυρίσει στο σαλόνι και τότε τον είδε εκεί στο βάθος ν' ακουμπάει κοντά στην πόρτα πλάι στην ωραία κοπέλα. Το πρόσωπό του είχε μιά ανυπόκριτη ζωηρή έκφραση και τα μάτια του έλαμπαν.

«Τό βλέπεις; σκέφτηκε η Άννα. Σέ βαρέθηκε. Πέρασαν 8 χρόνια από τότε». Τον πλησίασε. Ο Πήτερ υποκλίθηκε μπρος στην ξανθή κοπέλλα και πρόσφερε το μπράτσο του στη γυναίκα του.

—Τί θάλεγες, της είπε, αν φεύγαμε;...
Ήταν μιά ζεστή βραδυά του καλοκαιριού. Ένώ διέσχιζαν την πλατεία, για να πάνε στο υπόστεγο, που είχαν το αυτοκίνητό τους, η Άννα πρόσεξε την αδιαφορία του άντρα της. «Με βαρέθηκε, ξασσκεφθηκε. Έξ άλλου με είχαν προειδοποιήσει...»

Ναί, όλοι την είχαν προειδοποιήσει. Ήταν φυσικό, πώς ένας άντρας, όπως ο Πήτερ, πασίγνωστος στο Λονδίνο, που ο πόλεμος τον είχε ρίξει σ' αυτή τη μικρή βορεινή χώρα, είχε στο τέλος έρωτευθη τη μοναδική χαριτωμένη κοπέλλα, που βρισκόταν σε μιά ακτίνα είκοσι χιλιομέτρων από την πόλη. Την είχε έρωτευθη τόσο, που την παντρεύτηκε. Μα όταν ο πόλεμος τελείωσε και το αντρόγυνο γύρισε στο Λονδίνο, ο Πήτερ στο γνώριμο περιβάλλον του θα πρόσεξε ασφαλώς τη διαφορά, που υπήρχε ανάμεσα στην ήρεμη και χαριτωμένη αυτή γυναίκα και στις κοσμικές ωραίες κυρίες της αριστοκρατίας. Η Άννα όμως είχε αγαπήσει τον άντρα της με την καρδιά της και ο Πήτερ ήταν όλος ο κόσμος της. Ανησυχούσε ωστόσο, γιατί θυμόταν πάντα τα λόγια των συγγενών της και των γνωστών της, που της έλεγαν πως γρήγορα θα την βαριόταν, έπειδη εκείνος είχε συνηθίσει σε άλλη ζωή.

—Ποιά ήταν αυτή η ξανθή κοπέλλα; τον ρώτησε η Άννα μες στο αυτοκίνητο.

—Ήταν η Βαρβάρα Ρέμνικ... Σπουδαία γυναίκα, δεν νομίζεις; της άπαντησε με ήρεμη φωνή.

Άραγε την είχε γνωρίσει πριν απ' αυτήν; Κύτταξε τον άντρα της: το

πρόσωπό του ήταν κλειστό, αδιάφορο καθώς οδηγούσε.

Την άλλη μέρα το πρωί καθώς ο Πήτερ έπινε τον καφέ του, διαδάζοντας την έφημερίδα, η Άννα πρόσεξε πώς είχε την ίδια μυστηριώδη έκφραση.

—Δεν θάρθης το μεσημέρι; τον ρώτησε.

—Δεν φαντάζομαι... Έχω ένα ραντεβού για μερικές επείγουσες δουλειές μου. Θα συναντηθούμε, αν θέλεις, το βράδυ στους Φόστερ.

—Δεν θα πάμε μαζί εκεί; ρώτησε η Άννα, ενώ η φωνή της έτρεμε ελαφρά.

—Όχι, Άννα, θα σε συναντήσω εκεί...
—Θεέ μου, είχε πάντα την ίδια ήρεμη φωνή, που δεν πρόδιδε καμιά σκέψη του. Η Άννα ανατρίχιασε.

Όταν έμεινε μόνη, πήγε μπρος στο μεγάλο καθρέφτη της και κυττάχτηκε: Τό πρόσωπό της είχε πάντα την ίδια γλυκεία έκφραση, τα καστανά μαλλιά της έπεφταν λυτά στους ώμους της, πλούσια, κωματιστά, τα φωτεινά μάτια της έλαμπαν, το δέρμα της ήταν λείο και ρόδινο χωρίς ρυτίδες. Ήταν έντελώς διαφορετική από τη Βαρβάρα Ρέμνικ κι' από τις γυναίκες που γνώριζε ο Πήτερ.

«Δεν θέλω να τον χάσω» σκέφτηκε με μιάς, γεμάτη αποφασιστικότητα. Πήρε έπειτα το τηλέφωνο και τηλεφώνησε εδω κι' εκεί...

Έξη ώρες αργότερα η Άννα στεκόταν και πάλι εμπρός στον καθρέφτη της, αλλά δεν αναγνώριζε τον εαυτό της. Τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα σε μπούκλες γύρω στο κεφάλι, συγκρατημένα μ' ένα φερμουάρ από διαμάντια. Τα φώτα σχημάτιζαν ένα τέλειο τόξο, τα φωτεινά μάτια της έρχονταν με τις σκούρες βλεφαρίδες, που φαινόταν πιο μακρινές από το ριμμελ. Δεν ήταν πια η Άννα, ήταν μιά άλλη γυναίκα λίγο μυστηριώδης. Τό μεγάλο λειοώμο της και η γραμμή του στήθους της.

Μπαίνοντας το βράδυ εκείνο στο σαλόνι των Φόστερ, η Άννα αισθανόταν τον εαυτό της σε υπερδιέγερση και ήταν σίγουρη πως θάκανε εντύπωση.

—Αγαπητή μου, ποτέ δεν ήσουν τόσο ωραία! της είπε η κυρία Φόστερ, θαυμάζοντας την, καθώς την οδηγούσε κοντά στους καλεσμένους της.

—Ένας κύριος, που μόλις τον γνώριζε, τη χαιρέτησε με διαχύσεις κι' άρχισε να της κάνει χίλια-δυο κομπλιμέντα. Η κουινιάδα της η Τζούς τη φίλη-

σε, λέγοντάς της πως ήταν σωστή γόησσα! Κάποιος άλλος κύριος με γκριζά μαλλιά, αφού της είπε χίλια δυο κολακευτικά λόγια, της ζήτησε ένα ραντεβού. Η Άννα γελώντας άρνήθηκε, φυσικά...

Εκείνη τη στιγμή μπήκε ο άντρας της στο σαλόνι και βλέποντας τη γυναίκα του, απόμεινε μ' ανοιχτό στόμα! Τα μάτια του την κύτταξαν με αυστηρότητα, με μιά έχθρα, που δεν την είχε ποτέ της γνωρίσει στο διάστημα που ζούσαν μαζί.

Όταν έπειτα από δυο ώρες έφυγαν από το σπίτι των Φόστερ, ο Πήτερ έπιασε την Άννα απότομα απ' το μπράτσο και πάντα σιωπηλός, με μιά σκληρή έκφραση στο πρόσωπό του, την ωδήγησε στο αυτοκίνητό τους. Κατόπιν, όταν έφτασαν στο σπίτι τους, κρατώντας την πάντα σφιχτά απ' το μπράτσο την πήγε στην τουαλέτα της και την κάθισε απότομα στο σκαμνάκι, μπροστά στον καθρέφτη.

—Για κυττάξου καλά, της είπε με θυμό. Πήγε στο λουτρό και σε λίγο γύρισε, κρατώντας μιά βρεγμένη πετσέτα. Αμίλητος, της ξεχένισε τα μαλλιά, ενώ οι μπούκλες έπεφταν στους ώμους της και με την πετσέτα άρχισε να σκουπίζει το πρόσωπό της γυναίκας του.

—Πήτερ, θα με μουσκέψεις ολόκληρη! του είπε εκείνη.

—Όταν έκανε αυτό που ήθελε ο Πήτερ, η έκφραση του προσώπου του ήρθε.

—Νά, κυττάξου τώρα! της είπε. Αυτή είναι η γυναίκα, που παντρεύτηκε!

Και τη φίλησε με τρυφερότητα.

—Ω Πήτερ, μ' αγαπάς πάντα; ρώτησε ενώ δάκρυα χαράς έτρεχαν από τα μάτια της. Δεν μετανιώω;

—Για ποιο λόγο να μετανιώσω, ανόητη; Μα αν μου άρεσαν αυτού του είδους οι γυναίκες, θάβρισκα χίλιες δυο στο Λονδίνο!...

—Τό ξέρω, αγαπητή μου, μ'ά πέρασαν οχτώ χρόνια από το γάμο μας κι' αυτόν τον τελευταίο καιρό...

—Άκουσε Άννα, είμαι λίγο κουρασμένος, έχω ένα σωρό σκοτούρες! Σου φαίνομαι αλλαγμένος; Πίστεψες πως θα μ' άρεσαν γυναίκες σαν τη Βαρβάρα Ρέμνικ; Έγώ θέλω μιά γυναικούλα ήρεμη, δροσερή κι' όμορφη μες στην αγνότητά της! Σε θέλω όπως είσαι! Αύριο θα φύγουμε για ένα ταξιδάκι. Θα είναι σαν ένα καινούργιο ταξίδι του μέλιτος!...

—Ω Πήτερ, είπε η Άννα συγκινημένη πέφτοντας στην άγκαλιά του θα είμαι πάντα όπως με θέλεις εσύ!...

ΑΛΕΚ ΒΩΓΚ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΑ

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Οι άρχοντες της πόλεως του Στρασβούργου αποφάσισαν τα παλιά τα χρόνια να στολίσουν τη μητρόπολη, τοποθετώντας, πάνω στον ψηλό πύργο του καμπαναριού, ένα ρολόι.

Το ρολόι αυτό έπρεπε να γίνη έτσι, που καμιά άλλη πόλη να μην έχη όμοιο. Είδοποιήσαν λοιπόν πολλούς ρολογάδες, μα κανένας την εποχή εκείνη δεν τολμούσε ν' αναλάβη ένα τέτοιο έργο.

Έτσι ο καιρός περνούσε. Οι άρχοντες είχαν πιά άπελπιστή, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε ο γέρο-ρολογάς 'Ισαάκ Χάμπριχ. Έρχόταν από μακρινή χώρα. Ρώτησε, λοιπόν, τί ποσόν έδιναν για να τοτιάξη αυτός. Κι' όταν συμφώνησαν, τους έδωσε το λόγο του, ότι παρόμοιο στον κόσμο δεν θ'ε συναντούσαν ποτέ!...

Έτσι ο γέρο-τεχνίτης άρχισε την κοπιαστική δουλειά του. Έργαστηκε χρόνια δολοκλήρα κι' όταν είδαν το ρολόι ντόπιοι και ξένοι, έμειναν κατάπληκτοι για την τελειότητα του πολύπλοκου μηχανισμού του.

Το ρολόι εκείνο έδειχνε όχι μόνο τις ώρες, τις μέρες και τους μήνες, αλλά ακόμη κάθε μέρα την ώρα της ανατολής και της δύσεως του ήλιου, τις φάσεις της σελήνης και όλες τις εκλείψεις! Στη μέση της πλάκας ήταν ένα άγαλματάκι του Έρμη, που έδειχνε όλες τις αστρολογικές μεταβολές.

Το ρολόι είχε κι' άλλους πολύπλοκους συνδυασμούς. Ο πιο θαυμάσιος απ' αυτούς, ήταν ο έξης:

Δίπλα στην καμπίνα, που έσήμαινε τις ώρες, ήταν ένα όμοιωμα του Θανάτου, που ένα λεπτό πριν έρθη η στιγμή να σημάνη η ώρα, πλησίαζε για να πιάσει το ρόπτρο και να σημάνη μ' αυτό. Αλλά άμέσως παρουσιαζόταν έ-

πούσε κι' έκτιμούσε τον 'Ισαάκ Χάμπριχ για την μεγαλοφυΐα του και την αγαθότητά του. Έπρεπε, λοιπόν, να βρουν μιά άφορμή για να τον δικάσουν.

Τον κατηγορήσαν τότε ότι ήταν άνθρωπος του Σατανά, που με τη βοήθειά του έφτιαξε το θαυμάσιο αυτό άριστούργημα. Αυτή ήταν η χειρότερη κατηγορία και η μόνη που μπορούσε να γίνη πιστευτή απ' το θρησκόληπτο λαό της εποχής εκείνης.

Φυλάκισαν λοιπόν τον γέρο- 'Ισαάκ σ' ένα σκοτεινό κελλί του πύργου της πόλεως κι' εκεί ύστερ' από φρικτά βασανιστήρια, τον ανάγκασαν να υπογράψη μιά όμολογία ότι ήταν άληθινά σύντροφος του Σατανά.

Μόλις πήραν το έγγραφο αυτό, παρουσιάστηκαν στο λαό και δήλωσαν ότι ο 'Ισαάκ Χάμπριχ όχι μόνο δεν θ'ε έπαιρνε τη συμφωνημένη τιμή για τη δουλειά του, αλλά και ότι έπρεπε να τιμωρηθή αύστηρά. Και η τιμωρία του ήταν να τυφλωθή.

Ο γέρο-ρολογάς άπόρησε με την εγκληματική κι' άδικη άπόφασή τους. Κι' η ψυχή του πλημμύρισε από μαύρη άπελπισία για την ανθρώπινη άχαριστία.

Τότε ζήτησε να τους μιλήση 'Ιδιαιτέρως. Κι' όταν τον παρουσί-ασαν μπρός στους άρχοντες, τους είπε ότι το ρολόι είναι κουρντι-σμένο για να δουλέψη, μονάχα τρεις μήνες. Γι' αυτό, πρόσθεσε, έπρεπε να κάνη ακόμα μιά συμπληρωματική εργασία, για να μπορή το ρολόι να εργάζεται διαρκώς και να κουρντίζεται μόνο του. Τους παρακάλεσε, λοιπόν, να τον πάνε για τελευταία φορά στον πύργο του ρολογιού.

Οι άρχοντες δέχτηκαν. Κι' ένα πρωί με συνοδεία γύρω του ο 'Ισαάκ, ανέβηκε στον πύργο, έχοντας μαζί και τα συνεργά του.

Εκεί, στάθηκε άμίλητος, κυτάχοντας το έργο του, έκανε με-ρικές αλλαγές στις μηχανές, λιμάρησε μερικούς άξονες και τέ-λος τους δήλωσε ότι είχε τελειώσει.

Οι άρχοντες τον μεταφέραν πάλι στη φυλακή, κι' εκεί δεν δί-στασαν να πραγματοποιήσουν το σχέδιό τους: Τον τύφλωσαν!... Ο άγαθός και μεγαλοφυής γέρο-ρολογάς δεν ξαναείδε ποτέ πιά το φώς του ήλιου.

Ύστερα όμως από μερικές ώρες, οι κάτοικοι είδαν το ρολόι να σταματάει και να μη σημαίνει πιά τις ώρες...

Έτρεξαν να ρωτήσουν τον 'Ισαάκ τι συμβαίνει κι' εκείνος τότε με άγρια 'Ικανοποίησι, που τη δυνάμωνε ο πόνος για το χάσιμο των ματιών του, τους είπε:

— Σας πλήρωσα για την εγκληματική σας άχαριστία! "Οχι μόνο δεν μου πληρώσατε τον μεγάλο μου κόπο για το ρολόι που έσείς το καμαρώνετε, αλλά μου στερήσατε και το πολυτιμώτερο αγαθό της ζωής: το φώς μου! Γι' αυτό χάλασα το μηχανισμό και κανέναν τεχνίτη δεν θ'ε βρεθ' να το βάλη σε κίνησι!...

— Κι' εσύ; Δεν μπορείς να το ξαναφτιάξεις; τον ρώτησαν με άγωνία.

— Ξαναδίνετε μου τα μάτια μου, δώστε μου πίσω το φώς μου για να σας το διορθώσω! τους φώναξε καταπικραμένος ο γέρο-ρολογάς.

Ποιός όμως μπορούσε να του ξαναδώσει το φώς του;

Έτσι το ρολόι αυτό σταμάτησε για πάντα. Και σώζεται ακόμη για να μαρτυρή την άχαριστία των ανθρώπων και την εκδίκησι του μεγαλοφυούς ρολογά, που έζησε κατά τόσο τραγικό τρόπο αυτή την άχαριστία.

Και σήμερα ακόμα δείχνουν στους έπισκέπτες τον περίφημο τρούλο του Στρασβούργου με τον άκίνητο μηχανισμό του ρολογιού του 'Ισαάκ Χάμπριχ.

Οι άρχοντες του Στρασβούργου κάλεσαν πολλούς τεχνίτες, για να το διορθώσουν. Όλοι οι τεχνίτες κατέβαλαν όλες τις δυνατός προσπάθειες, αλλά κανείς δεν μπόρεσε να το κάνη να λειτουργήση.

Στο τέλος, αφού άπελπίστηκαν, κάλεσαν το ρολογά Σοβίλγα, που εργάσθηκε από το 1838 ως το 1842.

Αυτός, αφού στά χαμένα προσπάθησε να βάλη σε κίνησι το ρολόγι του 'Ισαάκ Χάμπριχ με τα εργαλεία του, έφτιαξε ύστερα ένα άλλο ρολόι, δικό του, που τα μεσάνυχτα κάθε Πρωτοχρονιάς κουρντίζεται μονάχο του...

ΒΑΝ ΝΤΑΡΕΚ

Ανάγκασαν τον 'Ισαάκ Χάμπριχ να υπογράψη μιά όμολογία ότι ήταν σύντροφος του Σατανά...

να άλλο άγαλματάκι, το όμοιωμα του Σωτήρος, που παραμερίζοντας το Θάνατο, έσήμαινε αυτό την ώρα!...

Οι κάτοικοι του Στρασβούργου είχαν μείνει κατενθουσιασμένοι με το μοναδικό αυτό ρολόι. Οι άρχοντες μάλιστα φοβήθηκαν μήπως το ζηλέμουν άλλες πόλεις.

Αυτή η σκέψη φαρμάκωσε τον ένθουσιασμό τους και τους έκανε να σκεφτούν ένα σατανικό σχέδιο. Αποφάσισαν να τυφλώσουν το γέρο-ρολογά για να μη μπορέση να φτιάξη παρόμοιο σε άλλο μέρος. Το πράγμα όμως ήταν κάπως δύσκολο, γιατί ο λαός άγα-

Η Χολή μας

ΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΙ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ κοινή αντίληψη η χολή έχει πολύ κακή φήμη. Λέμε π. χ. για έναν άνθρωπο όξύθυμο και μοχθηρό: «Είναι όλος χολή». Μιλούμε επίσης για «πικρόχολα λόγια» κτλ.

Κι' ωστόσο, η χολή δεν άξιζει αυτή την κακή μεταχείρισι εκ μέρους μας. Ας σπεύσωμε να πούμε ότι η όμαλή και κανονική έκκρισις της χολής αποτελεί έγγυση υγείας. Τα πράγματα, όμως, άρχίζουν να μπερδεύονται από τη στιγμή που η έκκρισις αυτού του ύγρου δεν γίνεται κανονικά.

Αλλά, άς δούμε, πρώτα τί είναι η χολή.

Όπως ξέρομε, η χολή είναι ένα ύγρο πηχτό και γλοιώδες. Το χρώμα της εξαρτάται από το αν βγαίνει απ' ευθείας από το ήπαρ ή από τη χοληδόχο κύστι, όπου έναποθηκεύεται. Στην πρώτη περίπτωση, έχει χρώμα κίτρινο πρὸς το χρυσάφι. Στη δεύτερη, παίρνει ένα χρώμα πρασινωπό, που γίνεται μαυρουδερό, όταν παραμείνη αρκετό διάστημα στη χοληδόχο κύστι.

Η χολή που βγαίνει από το ήπαρ είναι επίσης πιο ρευστή κι' έχει μεγαλύτερη αλκαλικότητα. Η χολή που βρίσκεται στην χοληδόχο κύστι, αντίθετα, είναι πιο πηχτή και πιο παχειά, γιατί περιέχει μικρότερη αναλογία νερού.

Η χολή περιέχει:

1ον) Χολικά άλατα, που σχηματίζονται από ένωσι να-τρίου και καλίου με χολικά όξέα.

2ον) Χρωστικές ουσίες. Οι ουσίες αυτές που της δίνουν το χα-ρακτηριστικό χρώμα της παράγονται από διάφορα όργανα: ή-παρ, σπλήνα, δστέωδη μυελό, λυμφατικά γάγγλια κλπ.

3ον) Λίπη και κυρίως χοληστερόλη. Η χοληστερόλη περνάει μαζί με τη χολή στα έντερα. Ένα μέρος της ενώνεται με τα λίπη, που βρίσκονται εκεί και άπορροφάται από τα λεπτά έντερα. Το υπόλοιπο βγαίνει μαζί με τα περιττώματα.

Η χημική σύστασις της χολής έχει λεπτομερέστερα ως έξης:

Έκκρινομένη από το ήπαρ	Έναποθηκευμένη μέσα στη χοληδόχο κύστι.
Νερό	96%
Τερερές ουσίες	2%
Χολικά άλατα	0,8%
Χρωστικές ουσίες και βλέννες	0,3%
Χοληστερόλη και άλλα λίπη	0,2%
Άλατα	0,7%

Το ήπαρ έκκρινει συνεχώς χολή. Η παραγωγή του υπο-λογίζεται σε 500—1200 κυ-βικά εκατοστόμετρα στις 24 ώρες. Αλλά η έκκρισις της δεν γίνεται με όμοιόμορφο ρυθμό: Είναι μεγαλύτερη κατά το τρί-ωρο που άκολουθεί τα γεύμα-τα και περιορίζεται σημαντι-κά τη νύχτα.

Η έκκρισις της χολής είναι άφθονώτερη στις ακόλουθες περιπτώσεις:

1) Όταν η τροφή μας είναι πλούσια σε κρέατα και λίπη.

2) Όταν εισάγωμε στον οργανισμό μας παρασκευά-σματα χολικών όξέων και 'Ιδι-ως ταυροχολικού όξέος.

3) Όρισμένα χημικά προ-ϊόντα, όπως το νικοτινικό όξύ, ή πι-ξύ, το σαλυσυλικόν όξύ, ή πι-ξύ, τα εκχυλίσματα λοκαρπίνης, τα εκχυλίσματα από λιναρόσπορο κτλ. ένισχύ-ουν επίσης την έκκρισι της χολής.

4) Η διέγερσις του πνευ-μονογαστρικού νεύρου φέρνει το ίδιο αποτέλεσμα.

Η έκκρισις της χολής, άν-τίθετα, περιορίζεται:

1) Από ώρισμένες ουσίες, όπως η άδρεναλίνη.

2) Σε περιπτώσεις διαστο-λής του παχέος έντέρου (π.χ. από αέρια).

3) Σε περιπτώσεις έγχει-ρήσεων στην κοιλιά.

Οι κυριότερες λειτουργίες της χολής είναι οι έξης:

Συντελεί στην άποβολή ά-πό τον οργανισμό των τοξι-νών και διαφόρων προϊόντων άχρήστων ή τοξικών, όπως εί-ναι η λεκιθίνη, η χοληστερόλη, και η λεκιθίνη, η χοληστερόλη, τα έλατα του χαλκού και του σιδήρου κτλ.

Όταν η έκκρισις της χολής γίνε-ται κανονικά, είμαστε χαρούμε-νοι κι' αισιόδοχοι. Στην αντίθε-τη περίπτωσι γινόμαστε δύσθυμοι και μελαγχολικοί.

Διευκολύνει την έπεξεργα-σία των λιπών και την άπορ-ρόφησι τους από τα έντερα. Διευκολύνει την άπορροφη-σι των βιταμινών D, E K και της καροτίνης.

Περιορίζει τις ζυμώσεις μέσα στον έντερικό σωλήνα. Υποβοηθεί την άποβολή των υπολειμμάτων των τρο-φών και προλαμβάνει την δυσκοιλιότητα.

Συγκρατεί μέσα στον όρ-γανισμό διάφορα άλατα που είναι άπαραίτητα στη ζωή.

Όπως είδαμε, το ήπαρ έκκρινει συνεχώς χολή, που περνάει μέσα στο χοληδόχο άγωγό. Αυτός ο άγωγός πα-ραμένει κλειστός στο κατώ-τερο άκρο του, όταν δεν ύ-πάρχουν μέσα στον έντερικό σωλήνα τροφές για έπεξερ-γασία. Η χολή συσσωρεύε-ται, λοιπόν, εκεί και πιέζει

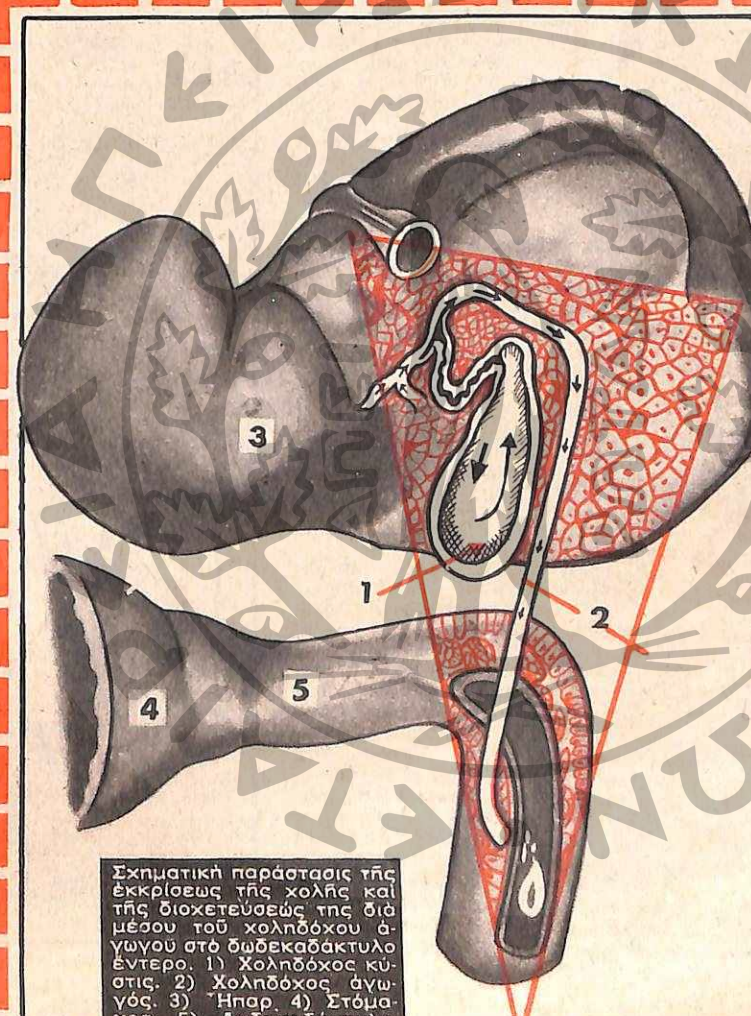
τον μικρόν μυν που φράσσει το κατώτερο άκρο του, ως που, τελικά, κατορθώνει να τον παρα-μερίση. Περνάει τότε στη χοληδόχο κύστι, όπου έναποθηκεύεται.

Όταν, όμως, εισάγωμε τροφή στον οργανισμό μας, οι συστά-σεις του στομάχου και του δωδεκαδάκτυλου, όπως και οι γαστρι-κές έκκρισεις έπενεργούν σ' όλόκληρο το πεπτικό σύστημα. Προ-καλούν τότε συστολή της χοληδόχου κύστεως και, αντίστοιχα, χαλάρωσι των σφιγκτήρων. Η χολή έκρέει τότε από την χολη-δόχο κύστι και περνάει στο δωδεκαδάκτυλο.

Η λειτουργία της χολη-δόχου κύστεως διαταράσσε-ται πολύ συχνά. Έτσι, έ-χουμε άλλοτε την καλουμέ-νη υπερτονία (υπερβολική συσπασι, με άποτέλεσμα την άφθονώτερη έκκρισι χολής) και τη υποτονία (χα-λάρωσι των συσπαστικών κινήσεων της χοληδόχου κύ-στεως, με άποτέλεσμα την περιορισμένη έκκρισι χολής). Η πρώτη περίπτωση παρατηρείται συχνά στους νευρικούς, στους καπνιστάς κλπ. Η δεύτερη στα άτομα που παρουσιάζουν διαταρα-χές της θρέψεως: παχυσαρ-κούς, δυσκοιλιούς κλπ. Στη δεύτερη αυτή κατηγορία ά-νήκουν πολλές γυναίκες.

Στην υπερτονία, τα κα-ταπραυντικά φάρμακα έπα-ναφέρουν συνήθως την ίσορ-ροπία. Η υποτονία θερα-πεύεται δυσκολότερα. Σε μερικές περιπτώσεις, μά-λιστα ο μοναδικός τρόπος θεραπείας είναι η χειρουρ-γική άφαίρεσις της χοληδό-χου κύστεως. Στην περί-πτωσι αυτή, η χολή διοχε-τεύεται απ' ευθείας στο δω-δεκαδάκτυλο.

Όπως βλέπετε, η κανο-νική έκκρισις της χολής εί-ναι προϋπόθεσις της υγείας μας. Αλλά και του κεφιού μας έπίσης. Οι άνθρωποι στους οποίους η έκκρισις της χολής γίνεται κανονι-κά, είναι πρόσχαροι, ευδιά-θετοι, εύκίνητοι και αισιό-δοχοι. Έκείνοι, τούναντίον, στους οποίους η έκκρισις της χολής δεν γίνεται κανο-νικά, είναι δύσθυμοι, μελαγ-χολικοί και νευρικοί.

Σχηματική παράστασις της έκκρσεως της χολής και της διοχετεύσεως της διά μέσου του χοληδόχου ά-γωγού στο δωδεκαδάκτυλο έντερο. 1) Χοληδόχος κύ-στις. 2) Χοληδόχος άνω-γός. 3) Ήπαρ. 4) Στόμα-χος. 5) Δωδεκαδάκτυλο.

Η Μάγδα Λουπέσκο

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ της Μάγδας Λουπέσκο

Η «σύγχρονη Πομπαντούρ» χιν-
δυνεύει να χάσει τη μισή περιου-
σία της

ΣΤΙΣ 3 Ιουνίου του 1947, ένα τηλεγράφημα από το Ρίο Ιανέι-
ρο ανέγγυε το θάνατο της Μα-
γδας Λουπέσκο! Οι εφημερίδες τότε
ξαναθύμισαν σ' όλο τον κόσμο, ένα
από τα πιο πολυκροτα βασιλικά έ-
ρωτικά ρομάντσα της εποχής μας.
Η πολυτελέστατη Βίλλα, όπου ο
πρώην βασιλεύς της Ρουμανίας Κά-
ρολος ζούσε με τη φίλη του, βρισκό-
ταν σ' ένα ενοχρό προάστειο της
Βραζιλιακής πρωτεύουσας, κι' έπολι-
ορκείτο τις ημέρες εκείνες κυριολε-
κτικά απ' τους δημοσιογράφους και
τους φωτορεπόρτερ. Τέσσερις γι-
ατροί έβγαζαν καθημερινώς δελτία
σχετικά με την πορεία της αρρώ-
στιας της κοκκινόμαλλας γοήσσας,
που ήταν γνωστή ως η «Πομπαν-
τούρ του 20ού αιώνα».

Ένα μεσημέρι, που είχε διαδοθή
πώς οι ώρες της Μάγδας Λουπέσκο
ήταν πια μετρημένες, έφτασε βιαστι-
κός στη Βίλλα και ο επίσκοπος του
Ρίο. Είχε πάει να μεταλάβει τη με-
λαβάνη, για χάρι της όποιος ο
Κάρολος εγκατέλειψε δυο φορές το
θρόνο του, καθώς και τη νόμιμη σύ-
ζυγό του.

Το μεσημέρι της ίδιας ημέρας, ο
επίσκοπος διεβίβασε στον Κάρολο
την τελευταία επιθυμία της:

— Η κυρία επιθυμεί να πεθάνη
ως σύζυγος της Μεγαλειότητός
σας... του είπε.

Κατά τους Βραζιλιανούς νόμους,
οι γάμοι σε κάτι τέτοιες περιπτώ-
σεις γίνονται γρήγορα και χωρίς δι-
ατυπώσεις. Ο Κάρολος λοιπόν προ-
θυμοποιήθηκε να ικανοποιήσει την
τελευταία επιθυμία της αγαπημένης
του κι' ο επίσκοπος τους πάντρεψε.

Μετά το γάμο όμως συνέβη κάτι
το πρωτοφανές. Δεν είχε καλά βρα-
δυάσει ακόμα η άρρωστη, μέσα
σε λίγες ώρες, είχε δυναμώσει τόσο,
που πήρε το «ουπέ» της στη βε-
ράντα της Βίλλας της!

Άραγε η χαρά της ότι νομιμοποίη-
σε επί τέλους τις σχέσεις της με τον
Κάρολο, ήταν άφορη να γίνει το
βαύμα αυτό η μήπως όλη η άρρώ-
στια της ήταν ένα τέχνασμα;

Όπως και αν έχη το πράγμα, η
«σύγχρονη Πομπαντούρ» ήταν τώρα
ή πριγκίπισσα Μάγδα των Χοεντζό-
λερν - Σίγκμαρίγκεν, με αξίωση στον
τίτλο της «Υψηλότητος».

Με το γάμο της αυτόν η Μάγδα
Λουπέσκο έγινε η τρίτη σύζυγος του
τέως βασιλέως της Ρουμανίας. Για

πρώτη φορά ο Κάρολος είχε παν-
τρευτή, ως διάδοχος, στην Όδησο
την Ιωάννα - Μαρία Λαμπρινού, την
αγαπημένη του «Ζίζη».

Το 1919 όμως ο γάμος τους αύ-
τως ακυρώθηκε, αλλά το παιδί τους
ο Κάρολος Λαμπρινός, σύμφωνα με
τους ρουμανικούς νόμους και τους
κανόνες της ορθόδοξης εκκλησίας,
θεωρήθηκε ως νόμιμος.

Ο βασιλικός οίκος της Ρουμανίας
με την ακύρωση του γάμου, δεν άφη-
σε στο δρόμο τη «Ζίζη». Της κατέ-
βασε, σε μία τράπεζα του Βουκου-
ρεστίου, δυο εκατομμύρια χρυσά
φράγκα και με τους τόκους του πο-
σού αυτού ζούσε η Λαμπρινού με
το γιο της στο Παρίσι, ως την ή-
μέρα που ο πόλεμος εξανέμιε τα
χρήματά της...

Τον περασμένο Μάρτιο η Ζίζη
Λαμπρινού πέθανε σε ηλικία 55
χρόνων και στο γιο της, ηλικίας 33
χρόνων, που παλεύει σήμερα στο
Παρίσι, για να ζήσει ως βιβλιοδέ-
της, δεν άφησε τίποτ' άλλο, παρά
ένα χαρτονένιο κουτί, γεμάτο έρω-
τικές επιστολές του Καρόλου.

Πολλές φορές, κατά τα τελευταία
χρόνια, ο γιός της Ζίζης αποτάθη-
κε στον πατέρα του, ζητώντας μια
οικονομική ενίσχυση. Η απάντησή ο-
μως που έπαιρνε κάθε τόσο, ήταν
στερεότυπη: «Είμαι τόσο φτωχός ο
ίδιος, ώστε δεν μπορώ να βοηθήσω
κανένα. Ό,τι έχω, το φορώ από
νω μου ή το έχω μέσα στην τσέπη
μου...».

Ο Κάρολος δεν έλεγε ψέματα.
Επίστευε, σ' αλήθεια, πως ήταν
φτωχός. Όλη σχεδόν την περιουσία
του την είχε μεταβιβάσει στη σύζυγό
του και η νεοφώτιστη πριγκίπισσα,
αφού την έκανε ράβδους χρυσού, κο-
σμήματα, ξένο συναλλάγμα και με-
ταχές πετρελαιοπτηγών τη φύλαγε με
φοβερή τσιγκουνιά.

Η «άπιστη Μάγδα», όπως συνη-
θίζουν να λένε τη Λουπέσκο οι βα-
σιλικοί συγγενείς της, εκτός απ' ο-
σα της μετεβίβασε ο Κάρολος, είχε
συγκεντρώσει και η ίδια με διάφο-
ρες «μπαζες», που έκανε, την εποχή
που ήταν ακόμη φίλη του, μία τερα-
στία περιουσία, που την πήρε μαζί
της, όταν τα έμμερμά της όης
Σεπτεμβρίου του 1940 εγκατέλειψε
μαζί με τον Κάρολο τη Ρουμανία.
Ζήτησαν άσυλο, στην Ξαχή, στην
Πορτογαλία, έπειτα στη Βραζιλία
και, μετά τον πόλεμο, πάλι στην
Πορτογαλία.

Στις 4 του περασμένου Απριλί-
ου, ο Κάρολος πέθανε ξαφνικά στη
Λισαβόνα και τότε η απαρνήγορη-
τη χήρα του έμαθε, για πρώτη φο-
ρά, με... αγανάκτηση, ότι με το θά-
νατο του Καρόλου, κινδύνευε να χά-
ση τη μισή περιουσία της.

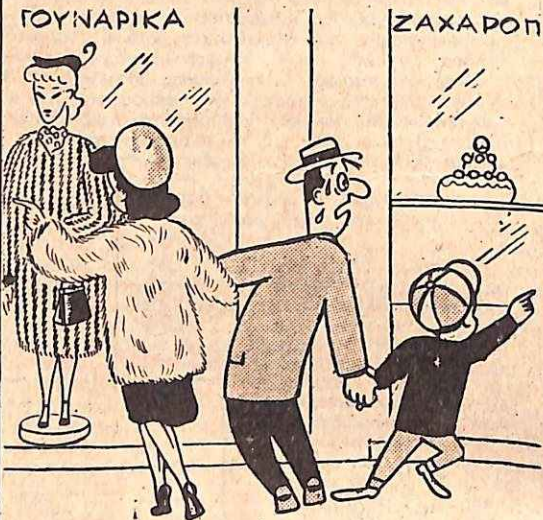
Τόσο στη Βραζιλία, όπου έγινε ο
γάμος, όσο και στην Πορτογαλία, ο-
που πέθανε ο πρώην βασιλεύς της
Ρουμανίας, ισχύει ο νόμος της συ-
ζυγικής κοινοκτημοσύνης. Έτσι, ο
Κάρολος μετά το γάμο του δεν ή-
ταν πια φτωχός, όπως νόμιζε ο ίδιος
και όπως... έπίστευε και η Λουπέ-
σκο.

Σύμφωνα λοιπόν με τον ίδιο νό-
μο, μετά το θάνατο του Καρόλου,
έχουν δικαίωμα να εγείρουν αξίω-
σεις στη μισή περιουσία της Λουπέ-
σκο όλοι οι άμεσοι κληρονόμοι του.
Το δικαίωμα αυτό δεν εδίστασαν,
φυσικά, να το ασκήσουν ούτε ο γιός
της «Ζίζης», ούτε ο τέως βασι-
λεύς της Ρουμανίας Μιχαήλ.

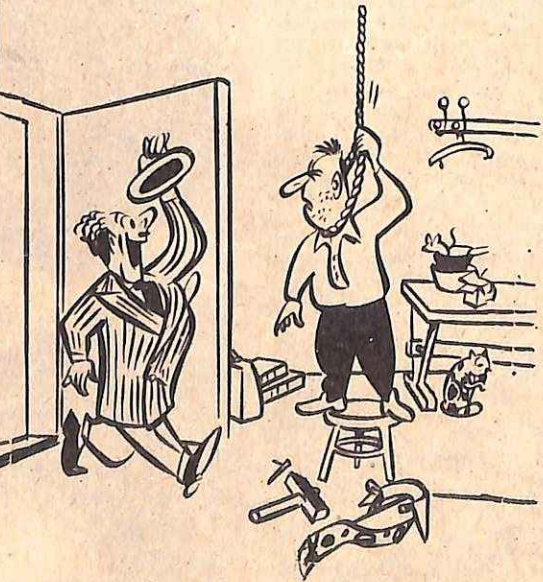
Έτσι σήμερα η πριγκίπισσα
Μάγδα - Ελένη των Χοεντζόλερν -
Σίγκμαρίγκεν, το γένος Βόλφ, γνω-
στή ως Λουπέσκο, έχει τρεις δικη-
γούς, έναν Πορτογάλο, ένα Γάλλο
και έναν Άγγλο, για να αντιμετωπί-
ση τις διατάξεις του νόμου περί συ-
ζυγικής κοινοκτημοσύνης και να
κρατήσει, για λογαριασμό της, όλο-
κληρη την περιουσία της!

— Παρακαλώ, μπορείτε να μου επισκευάσετε
αυτό το ρολόι;

Οικογενειακή τραγωδία...

— Γεια χαρά, Γιάννη! Θα πήρες, βλέπω, είδο-
ποίησι της Εφορίας!...

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΤΩΜΑ

Η μυστηριώδης εξαφάνισι της ωραίας Γκρέϊς

ΣΤΗΝ περίπτωση της ωραίας κυρίας Γκρέϊς Γιουνγκ, η αστυ-
νομία της Καλιφορνίας είχε ν' αντιμετωπίσει ένα ειδικό πρό-
βλημα.

Το μόνο θετικό στοιχείο της ήταν ότι η νέα αυτή γυναίκα
της αριστοκρατίας είχε εξαφανισθεί, συναποκομίζοντας ένα πο-
σόν 150.000 δολλαρίων σε χρυσάφια, καθώς και αρκετά κο-
σμήματα μεγάλης αξίας. Πού υπήρχε όμως το εγκλήμα, σ' άλ-
λημματα; Τα χρυσάφια και τα χρήματα ήταν δικά της. Τα είχε
από τον πρώτο σύζυγό της, τον εκατομμυριούχο Πάτρικ Γκρόν-
καν. Δικαίωμα της ήταν εξ' άλλου να φύγει, να πάει όπου της
άρεσε...

Όστόσο, οι συνθήκες της εξαφάνισής της δικαιολογούσαν
διαφορές ύπονοιες...

Ήταν κορη μιάς απ' τις καλύτερες οικογένειες της Καλι-
φορνίας. Είχε παντρευτεί τον Γκρόνκαν κι' είχε αποκτήσει μαζί
του ένα παιδί, τον Τσάρλ. Όταν όμως το αγοράκι τους ήταν
10 χρονών, οι δυο σύζυγοι χώρισαν. Ο Γκρόνκαν άφισε στη
γυναίκα το παιδί και της έδωσε 500 χιλιάδες δολάρια.
Διατήρησε εξ' άλλου φιλικές σχέσεις μαζί της. Και, όταν πέθα-
νε, έπειτα από λίγα χρόνια, κληροδότησε όλη την περιουσία
του στο γιοί του κι' έμπιστεύθηκε στη Γκρέϊς την προσωρινή
διαχείρισή της.

Ανάμεσα στους πολλούς θαυμαστάς που την πολιορ-
κούσαν η ωραία και πλούσια
χήρα διάλεξε τον οδοντοια-
τρό Τόμας Γιουνγκ, ένα νέο
με λαμπρό μέλλον και μ' εκ-
λεκτή πελατεία, τύπο ήμερο
και συμπαθητικό.

Παντρεύτηκαν στις αρχές
του 1923 κι' άρχισαν να δι-
νουν δεξιώσεις, που άπασχο-
λούσαν επί δυο χρόνια τις
σπύλες της κοσμικής κινήσε-
ως των εφημερίδων του Λος
Άντζελες.

Αλλά, στις 22 δεβρουαρί-
ου 1925, οι εφημερίδες ά-
σκολήθηκαν μαζί τους για έ-
να λόγο έντελώς διαφορετι-
κό: Ο οδοντοίατρός είχε πα-
ρουσιασθή στην αστυνομία κι'
είχε αναφέρει ότι η σύζυγός
του εξαφανισθηκε.

Είχαν πάει μαζί - είπε -
το προηγούμενο βράδυ, σ' έ-
να νυκτερινό κέντρο. Εκεί, ο
Γιουνγκ συνάντησε κάποια
γνωστή του και κουβέντισε
λίγο μαζί της, έντελως ά-
θωα. Αυτό έφτασε ωστόσο,
για να ζηλέψη η γυναίκα του,
να του δημιουργήσει σκηνή
και ν' απαιτήσει να φύγουν ά-
μέσως.

Μέσα σ' αυτοκίνητο, συμ-
φιλιώθηκαν κι' αποφάσισαν να
πάνε να χορέψουν σ' ένα άλ-
λο κέντρο. Όταν έφτασαν έ-
κει, η Γκρέϊς άφισε μόνο τον
άντρα της και τράβηξε προς
την τουαλέττα.

Από τότε, δεν την ξανα-
είδα πιά! πρόσθεσε ο οδοντο-
ίατρός, τελειώνοντας αυτή
την αφήγησή του. Κι' άννου-
την πολύ, γιατί είχε μέσα στην
χώρα, γιατί είχε μέσα στην
τάσντα της όλα τα κοσμήμα-
τά της, καθώς και χρυσάφια,
φά αξίας 150.000 δολλαρίων.
Δεν ήθελε να τ' άφισι, σ' α-
π' όποιον, γιατί φοβόταν τους
κλέφτες.

Ο ντέτεκτιβ Χάρολντ Ντέ-
βις, ένας από τους ικανώτε-
ρους αστυνομικούς του Λος
Άντζελες, ανέλαβε να δια-
φωτίση το μυστήριο αυτής
της εξαφάνισής. Στην αρχή
όμως, δεν μπόρεσε ν' ανακα-
λύψη κανένα κανένα στοιχείο. Τότε ο πατέρας της Γκρέϊς ά-
λυση κανένα κανένα στοιχείο. Τότε ο πατέρας της Γκρέϊς ά-
ποτάθηκε στο ιδιωτικό αστυνομικό πρακτορείο Μπούρνς.

Οι ντέτεκτιβ του πρακτορείου άρχισαν τις έρευνες. Κατά τα
τέλη της ανοίξεως, ανακάλυψαν κάτι ενδιαφέρον: Ότι η νέα
αυτή γυναίκα, άνακάλυψαν ότι Γιουνγκ φορούσε ένα δαχτυλίδι
και άφισα δαχτυλογράφος του Γιουνγκ που είχε η Γκρέϊς Γιουνγκ.
Με διαμάντια, όμοιο μ' ένα από εκείνα για' αυτό, η δαχτυλογρά-
φος έφτασε στην ύπαιθρο. Όταν όμως την ρώτησε η αστυνομία
πώς είπα πως το είχε βρή πάνω στο μέρος, για να κάνει το φίλο
και πως το είχε φορέσει μιά-δυο φορές κι' ότι δεν είχε πάρει διαζύγιο.
της να ζηλέψη. Ύστερα το είχε έπιστρέψει στο Γιουνγκ.

Διάφοροι μάρτυρες, που είχαν δει τη Γκρέϊς στο νυκτερινό
κέντρο, βεβαίωσαν ότι κρατούσε μόνο μία μικρή τσάντα, που
δεν μπορούσε ποτέ να χωρέσει τόσα κοσμήματα και χρυσάφια.
Τέλος, οι ντέτεκτιβ ανακάλυψαν ότι ο Γιουνγκ είχε ξανα-
παντρευτεί άλλες δυο φορές κι' ότι δεν είχε πάρει διαζύγιο. Κα-
πνιζόταν όμως με τί είχαν άποφάνει οι προηγούμενες συζυγίες του.
Έγινε τότε μία έρευνα στο σπίτι του και βρέθηκε πράγματι
το δαχτυλίδι με τα διαμάντια. Όταν τον ρώτησαν για' αυτό τα-

σουν ελεύθερο και διπλασίασαν τις προσπάθειές τους, για να
βρουν κι' άλλα στοιχεία.

Στα μέσα Ιουνίου, τον ξανακάλεσαν και του δήλωσαν ότι εί-
χαν αύξησει οι ένδείξεις εναντίον του. Μα αυτός άπάντησε ή-
συχχα ότι δεν είχε ιδέα τί είχε άποφάνει η γυναίκα του...

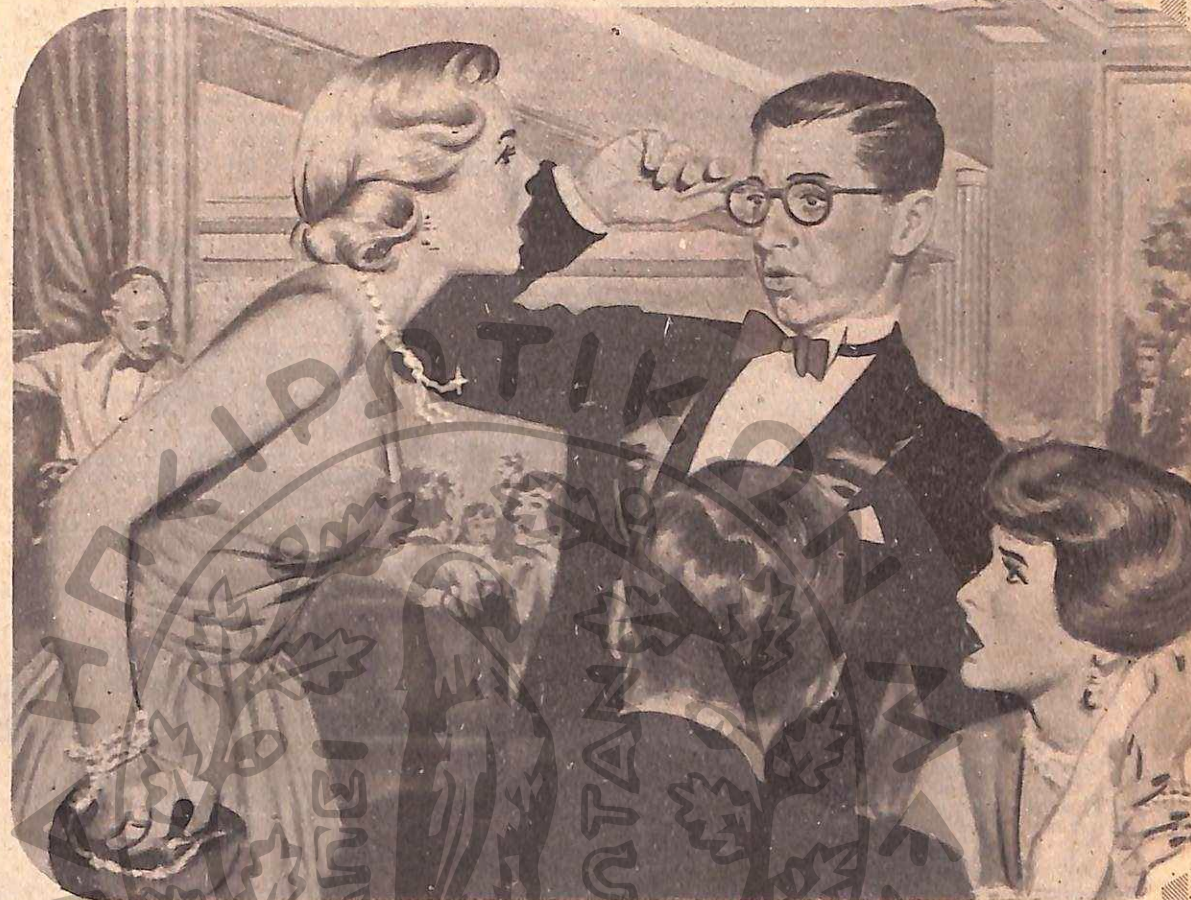
Οι αστυνομικοί όμως έπείναν και συνέχισαν τον «πόλεμο
νεύρων» για να τον κάνουν να όμολογήσει. Ο Ντέβις του πρό-
τεινε να φάνε μαζί, σ' ένα γειτονικό ρεστوران. Μετά το φα-
γητό, του είπα άπότομα:

— Έμαθα πως σκοπεύετε ν' αγοράσετε ένα σπίτι για 150.000
δολάρια. Πού βρήκατε τα λεφτά αυτά;

— Δεν άντέχω περισσότερο! Ξέσπασε ξαφνικά ο Γιουνγκ. Ναι,
θα μιλήσω! Η Γκρέϊς έπρεσε... γλύστρησε... μέσα στη στέρνα
του έξοχικού οπιού μου... Έγώ δεν σπαίω...

Οι αστυνομικοί είχαν μάθει πια ό,τι ήθελαν! Πήγαν άμέσως
στο σπίτι εκείνο, έσπασαν ένα πρόθετο στρώμα τοιμέντου, που
σκεπάσε το ρυθό της στέρνας, και βρήκαν κάτω απ' αυτό το
πτώμα της Γκρέϊς Γιουνγκ!

Ο οδοντοίατρός όμολογήσε τότε όλη την αλήθεια: Μετά τον
καυγά τους στο νυκτερινό κέντρο, είχαν γυρίσει με τη γυναι-
κα του στο σπίτι. Εκεί, τη μέθυσε με ούισκυ και την ξάπλωσε

Ο Γιουνγκ συνάντησε κάποια γνωστή του και κουβέντισε λίγο μαζί της, άλλ' αυτό έφτασε για
να ζηλέψη η γυναίκα του...

στο κρεβάτι. Ύστερα κόλλησε στο πρόσωπό της τη μάσκα του
ανααισθητικού αερίου, που χρησιμοποιούσε κάποτε για τις δύσκο-
λες εξαγωγές δοντιών...

Όταν βεβαιώθηκε ότι ήταν νεκρή, την ξάπλωσε μέσα στην
άδειαν στέρνα του κίππου και την άφισε εκεί σκεπασμένη
με εφημερίδες. Την άλλη μέρα, έδωσε τον Τσάρλ να έτοιμάσει
κάμποσο τοιμέντο, με το όποιο σκέπασε το πτώμα της μητέρας
του. Ο μικρός τον βοήθησε πρόθυμα κι' άνυπόπτα στο μακά-
θριο αυτό έργο του!

Όσο για τους λόγους του εγκλήματός του, ο Γιουνγκ εξήγη-
σε ότι η γυναίκα του τον ταπεινωνε συχνά με τα πλούτη της
κι' ότι του είχε κάψει τη ζωή άφώρτη. Το έπεισόδιο του νυ-
κτερινού κέντρου ήταν η τελευταία σταγόνα, που έκανε να ξε-
χειλίσει πια το ποτήρι...

Η δική του όρισθηκε για τα τέλη Αύγουστου του ίδιου χρό-
νου. Δέκα μέρες όμως ενωρίτερα, αυτοκτόνησε μέσα στο κελ-
λί του, σφίγγοντας το λαιμό του μ' ένα σύρμα.

Voxla

Ηταν μιὰ φοβερή νύχτα. Ἡ βροχή ἔπεφτε μέ ὀρμή κ' ὁ ἀέρας οὐρλιάζε, περνώντας ἀνάμεσα στοὺς δέντρα. Χωρίς νὰ ξέρει τὸ γιατί, ἡ κურία "Ινγκριντ Λιδβά, ἦταν πολὺ ἀνήσυχη ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τοῦ κάκου ἀναζητοῦσε κτῖ-ποια ἀπασχόλησι, γιὰ νὰ μπορέσει ν' ἀπομακρύνῃ τὴς κακὲς σκέψεις, ποὺ στριφογυρίζαν στὸ μυαλό της. Ἀλλὰ δὲν εὗρισκε νὰ κάμῃ τίποτα. "Όλα στὸ σπίτι ἦ-ταν ταχτοποιημένα, ὥπως πάντα. Κι' ὁ μικρὸς Ἰγκόρ, τὸ ἀγοράκι της, κοιμόταν ἀπὸ κάμψοση ὥρα στὸ κρεβάτακι του.

Τὰ ματία της ξανάπεσαν τότε στην τρομερή εἰδοσι, πού της εἶχε διαβάσει τόσες φορές ἀπὸ τὸ πρῶτ'. Τὴ τελευταίαις μέρες, εἰς-
αὐτὴν γίνε τρεῖς μυστηριώδεις ἐξα-
φανίσεις μικρῶν παιδιῶν. Ἡ ἐ-
φημερίδα περιέγραφε τὴν τελευ-
τῶν ἀπ' αὐτές. Τὸ παιδίκι πού
εἶχε ἐξαφανισθῇ, ἦταν ἕνας μι-
κρὸς ἐκθροῦ ἀγγελοῦ, ὅπως κι ὁ
'Υγκόρ. τὸ ἀγοράκι τῆς.

Ἡ νεαρή γυναίκα ἔρριξε μιὰ τρομαγμένη ματιά πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ κρεβατιοῦ. Ὁ ἱγκὼρ χαμογελούσε στὸν ὕπνο του...

Ἄλλ' ὄχι, τὸ μικρὸ τῆς ἱλικὸς δὲν θὰ τῆς τὸν ἔπαιρνε κανεὶς!

χρήματα που κατεκράτησα από
σ' αυτό, γιατί, όπως είναι γνωστό
τά είδη πολυτελείας, φορολογούν

‘Η πόρτα άνοιξε μ’ ένα ελαφρό
τρίξιμο και μία σιλουέττα πρό-
βαλε δειλά στο άνοιγμα.

«... χρήματα που κατακράτησα από το κράτος, ξανέ-
σ' αυτό, γιατί, όπως είναι γνωστό, τα κέντρα δια-
τάξεις και τα είδη πολυτελείας, φορολογούνται βαρύτερα».

πέταλου που διατηρεί τη σφαιρικότητά του. 'Αλλά είναι τάχα ανάγκη να ξέρετε, ότι έβρισκασθε κοντά σ' ήφαιστειο για να έπηρεασθήτε από τη σκηνογραφία; 'Επηρεάζεσθε και όταν δεν ξέρετε σε ποιό σπ-

Ἀντίκρυ σ' ἓνα ἠφαίστειο

Χρειάζεται κάποιο χρονικό διάστημα για να εξοικειωθείτε με το περιβάλλον. Τόσο νύχτα, τόσο απροσδόκητα όλα όσα βλέπετε... Δεξιά, καθώς εισπλάεστε, το νησί, με τα ηφαίστεια και τὸν κρατήρα στὴ μέση. Ἀριστερὰ καὶ σὲ ἐλάχιστη ἀπόσταση, ἡ Σαντορίνη. Ἕνας πανύψηλος σκούρος βράχος.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

Μόνο που τὰ προϊόντα αὐτὰ δὲν εἶ-

πενιχρὸ τὸ διάκοσμο τῆς ράχης. Πάντ

Πρώτης τάξεως δικαιολογία

ΣΒΕΝ ΡΟΥΡΥ

Πραγματικά, με τη βοήθεια του Ζερόμ,

Ὁ ἴταλὸς καθηγητὴς Πιέτρο Γκαττίνι κατασκεύασε τὴν πολυπλοκὴ αὐτὴν συσκευὴ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, χάρις στὴν ὁποία, ὅπως ἰσχυρίζεται, ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορῇ νὰ πετᾷ ἐκμεταλλευόμενος ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὴν μυικὴ τὸν δύναμη. Ἡ συσκευὴ ἔχει τέσσερα μεγάλα φτερά καὶ ὀνομάστηκε ἀπὸ τὸν εφευρέτη της «Πτάμενο ποδήλατο».

τίλαλος τῆς ζωῆς δὲν ἔφτανε ὡς τὰ παιδι

Ο νέος δὲν ἀπάντησε. Ἡ συγκίνησί του

Ὁ Ζεράμ πῆγε ὡς τὸ κρε

δάτι, πατώντας στα νύχια...

‘Ο Ζεράμ πήγε ως τὸ κρεβάτι, πατώντας στὰ νύχια...

στασε μια στιγμή. "Όλο το μίσος του ε-
ναντίον του ανθρώπου αυτού, γέμισε από-
τομα την καρδιά του. Κυριεύθηκε απ' τον
πόθο να φύγει, να γυρίσει στο σπίτι του.
"Ο καιρός που είχε περάσει, η άρρω-
στια της Μαρίας, τόσα δραματικά περι-
στατικά, που είχαν μεσολαβήσει, δεν είχαν
σταθεί ικανά να λιγοστύνουν την άποστο-
ρή που του προκαλούσε ο φονιάς της μη-
τέρας του!

Μα το μίσος του διαλύθηκε, υποχώρη-
σε, όταν η ματιά του έπεσε πάλι στη λι-
ποθυμία Μαρίας. "Ο έρωτας υπέρσχυσε. Κι
έμεινε...

"Αποτραβήχτηκε σε μια γωνιά της κά-
μαρας, για ν' αποφύγει όσο το δυνατόν
να συναντήσει τη ματιά του Μαντελέρ, και
περίμενε εκεί.

"Ο γιαιτός κι' η Σιμόν περιπολούντου-
σαν τη Μαρία, που δεν μπορούσε να συν-
έλθω. "Η λιποθυμία της κράτησε πολύ, πά-
ρα πολύ. "Ο Μαντελέρ, με το μέτωπο ζα-
ρωμένο και τα χείλια του σφιγμένα, έδινε
όδηγίες στη Σιμόν...

Μετά τη λιποθυμία, η Μαρία άρχισε να
παραμιλά. Δυνατός πυρετός κοκκίνιζε τα
μάτια και τα μάγουλά της.

— Περνάει μια κρίση, ψιθύρισε ο πα-
τέρας της, μια κρίση που θα οδηγήσει εί-
τε στην ανάρρωση, είτε στο θάνατό της!

Τρία δόκλιτρα μερόνυχτα, η Μαρία βρι-
σκόταν στο χέλινο του τάφου. "Ο Ζερόμ
δεν είχε φύγει καθόλου απ' το σπίτι του
γιατρού. Πρόσχε και τις ελάχιστες κινή-
σεις της κοπέλλας που αγαπούσε μ' όλη
τη δύναμη της ψυχής του και που την εί-
χε κάνει δυστυχισμένη δίχως να θέλη...

"Υστερα έπαψε το παραλήρημα. "Η Μα-
ρία άνοιξε τα μάτια της, που είχαν τώρα
τη λάμψη της λογικής.

Δεν είδε το Ζερόμ, είδε όμως το Σι-
μόν και το Μαντελέρ, που την κούταζαν
με λαχτάρα.

— Νομίζω πως είμαι καλύτερα...ψιθύ-
ρισε.

"Υστερα αποκοιμήθηκε, βαθεία και ή-
ρεμα.

"Η ματιά του Μαντελέρ πήρε τότε μια
έκφραση χαράς ανέκφραστης.

— Σώθηκε!... Σώθηκε! ψιθύρισε.

"Ο ύπνος της Μαρίας κράτησε πολύ.
Μα ήταν όλοι ευχαριστημένοι γι' αυτόν,
γιατί ευνόησε την κοπέλλα στη ζωή.

"Ο Ζερόμ έμεινε εκεί, μη θέλοντας να
την αφήσει ούτε στιγμή και περιμένοντας
το ξύπνημά της, για να δεχθεί την πρώτη
ματιά της, το πρώτο της χαμόγελο.

"Εκτός απ' αυτόν, βρισκόταν στο δω-
μάτιο μόνο η Σιμόν. "Ο Μαντελέρ είχε
φύγει, για να μη συναντηθεί πάλι με το

γιοι της "Ανας Κομπρεντέλ.
Πόση ταραχή ένοιωσε η Σιμόν!... Κα-
τάλαβε άρα γε ο νέος την ψυχική της κα-
τάσταση; Τό βέβαιο είναι πως την πλη-
σίασε, έπιασε το χέρι της που έτρεμε και
της είπε γλυκά:

— Χωριστήκαμε σε περιστάσεις οδυνη-
ρές και για σάς και για μένα. "Απ' την
αφοσίωσή και την ανησυχία σας, βλέπω
όμως, ότι δεν πάωτε ν' αγαπάτε τη Μα-
ρία. Θέλετε να μου διηγηθείτε τί έγινε!...

"Η Σιμόν άρνήθηκε στην αρχή. "Υστερα
 όμως, έπειδή έπρεπε ο Ζερόμ, αναγκά-
στηκε να του τα πη όλα. "Αφού τελείωσε,
πρόσθεσε:

— Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε Ζερόμ,
γιατί τόλμησα σε μια στιγμή τρέλλας να
ρίξω τα μάτια μου πάνω σας, ενώ ήξερα
πως σάς αγαπούσε η Μαρία. Καλά κάνα-
τε να μου ζητήσετε αυτή την εξήγηση. Σας
την έδωσα αδιάτακτα και με ειλικρίνεια,
γιατί ήταν απαραίτητη.

"Ο κ. Ζοζιλέ ζήτησε το χέρι μου. Είχα
αναβάλει να του δώσω απάντησι ως την
επιστροφή σας. Τού είχα αναφέρει όλα
όσα συνέβησαν, επιθυμώ όμως να του έ-
παναλάβετε και σεις τη σημερινή συνομι-
λία μας. Δεν θέλω να του μείνη καμμία
αμφιβολία.

— Καί ποιά απάντησι να του δώσω
έκ μέρους σας;

"Η Σιμόν χαμογέλασε βεδισμένα.

— Να του πητε πως θεωρώ τιμή μου...
μεγάλη μάλιστα τιμή μου να γίνω σύζυ-
γός του.

*

"Η ύγεια της Μαρίας καλύτερε ημέρα
με την ημέρα. Το πρόσωπό της ξανάβρι-
σκε τα χρώματά του. Σηκώθηκε απ' το
κρεβάτι κι' άρχισε να πηγαίνει ταχτικά
περίπατο και να συναντιέται με το Ζερόμ.

Μια μέρα, ο Μαντελέρ πήγε να βρη το
Ζερόμ. "Ο νέος τον δέχτηκε ευγενικά, αλλά
συγκρατημένα. Γι' αρκετή ώρα, οι δυο άν-
τρες μείνανε σιωπηλοί, ταραγμένοι. "Υστε-
ρα, ο νέος μίλησε πρώτος, κάνοντας με-
γάλη προσπάθεια:

— Ξέρω ότι με βλέπετε σαν έχθρό σας
πάντα... Και δεν έχετε δίκιο, γιατί, μάρ-
τυς μου ο Θεός, δε νοιώθω για σάς άλλο
από συμπάθεια... "Όμως, η σκιά του φοβε-
ρου παρελθόντος βαρύνει πάντα πάνω
μας... Δε θα ξεχάσετε, δε μπορείτε κι' ού-
τε είναι φυσικό να ξεχάσετε ποιάς είμαι
και ποιά ρόλο έπαιξα στη ζωή σας...

Ψυχρός, ο Ζερόμ του απάντησε χωρίς
να τον κιντήσει:

— Δε θέλω να θυμάμαι παρά ότι είσα-
στε ο πατέρας της αγαπημένης μου Μα-
ρίας...

— "Όχι! είπε ο Μαντελέρ υπόκωφα.
Είμαι και μένω ο δολοφόνος της μητέρας
σας!...

"Ενα δυνατό ρίγος πέρασε το κορμί του
Ζερόμ... Χλωμάισε φρικτά, κι' έκανε άθελά
του ένα βήμα πίσω, θέλοντας να βάλη κά-
ποια απόσταση ανάμεσα σ' αυτόν και στον
άνθρωπο που, έστω κι' αθελά του, είχε
προκαλέσει το θάνατο της μητέρας του...

"Ο Μαντελέρ έκανε μια χειρονομία απο-
φασιστική:

— "Ακούστε! του είπε. "Αποφάσισα ο-
ριστικά να σάς απαλλάξω όλους από την
παρουσία μου...

— Με ποιόν τρόπο;... ρώτησε ο Ζερόμ.

— Θα φύγω... "Η παρουσία μου σάς
προκαλεί ένα σωρό φοβερές αναμνήσεις...
Δεν είναι σωστό, νομίζω, να σάς στερώ
την ευτυχία...

Σταμάτησε ο Μαντελέρ ταραγμένος, με
τη φωνή του που κοδόνιζε από τη συγκί-
νησι. "Ο Ζερόμ τον κούταζε με κάποια
συμπάθεια.

— "Η Μαρία σάς λατρεύει... συνέχισε ύ-
στερα από λίγο ο γιατρός. Είσατε κάτι
πιο πολύ από τη ζωή της... "Η ένωση της
μαζί σας μπορεί να της δώσει την οριστική,
την αδιάτακχη χαρά... Θα φύγω, Ζερόμ,
για να σάς κάνω ευτυχισμένους!...

Γεμάτος συγκίνηση, ο Ζερόμ προχώρησε
προς το μέρος του γιατρού με ανοιχτά τα
χέρια του. "Όσο τον έβλεπε να προχωρή
ο Μαντελέρ υποχωρούσε...

— Μα, σάς βεβαιώνω, του είπε ο νέος,
ότι δεν υπάρχει λόγος να φύγετε... Που
θα πάτε; "Η θέσι σας είναι στο πλευρό
της κόρης σας, του μόνου προσώπου που
σας μένει στον κόσμο... Πώς θα τη στε-
ρηθείτε;...

"Ακράτητα, τα δάκρυα αλσάκωναν τα
μάγουλά του Μαντελέρ...

— Θα φύγω!... είπε. Δεν είναι δυνατό να
μείνω... "Η απόφασί μου είναι ακλόνητη...

Για την ευτυχία του παιδιού μου, θα το
στερηθώ για πάντα... "Εσείς όμως, μου ύ-
ποσχόσαστε ότι θα κάνετε τη Μαρία μου
ευτυχισμένη!...

Δεν θάχω άλλο όνειρο από την ευτυ-
χία της!... υποσχέθηκε ο Ζερόμ. Θα την
κάνω να ξεχάσει όλες τις δυστυχίες που
έστρωσε με τόση κακία στο νεανικό δρόμο
της η ζωή...

"Ο Μαντελέρ προχώρησε προς το μέρος
του Ζερόμ:

— Μου επιτρέπετε, τότε, να σφίξω για
μια φορά το χέρι σας;...

"Ο νέος έπιασε με συγκίνηση τα χέρια
του δυστυχισμένου γέροντα και τσάφισε ζε-
στά μέσα στα δικά του...

— Σας ευχαριστώ!... ψέλλισε ο Μαντε-
λέρ. Με συγκρόσατε... Θα φύγω ήσυχος...

— Δε θα φύγετε!

— Θα φύγω... Καί σεις όμως, υποσχε-
θείτε μου ότι θα παντρευτείτε το ταχύτε-
ρο τη Μαρία...

— Σας το υπόσχομαι... "Αλλωστε, η ύ-
ποσχεσί μου αυτή ολοκληρώνει το πιο με-
γάλο όνειρο της ζωής μου!...

— Σας ευχαριστώ άλλη μια φορά...
Καί... σάς χαιρετώ!...

Πριν ο Ζερόμ προφτάσει να τον στα-
ματήσει, ο Μαντελέρ γύρισε κι' έφυγε σαν
τρέλλος...

*

Την άλλη μέρα, ο Ζερόμ δέχτηκε πρωί-
πρωί την επίσκεψη της Μαρίας. "Ηταν
χλωμή και ταραγμένη και βαστούσε στα
χέρια της ένα χαρτί.

— Τί συμβαίνει;... τη ρώτησε ο Ζε-
ρόμ.

— Διάβασε... του είπε, δίνοντάς του το
χαρτί.

Μηχανικά, ο νέος το πήρε και διάβα-
σε:

«Αγαπημένη μου Μαρία,

"Όταν θα διαβάσεις αυτές τις γραμ-
μές μου, εγώ θα βρίσκουμαι μακριά...
Πάω να πνίξω στην απόσταση και στην ά-
νωμυμία τις φοβερές αναμνήσεις του πα-
ρελθόντος, που με κάνουν τόσο δικαιολο-
γημένα αποκρουστικό στο νέο που αγα-
πάς...

»Εκεί που θα πάω, κανείς δε θα με
ξέρη... Θα ζήσω άγνωστος μέσα στους ά-
γνωστους, με μόνη μου έλπίδα να ξεχα-
στώ... Δε δίνω βεληνικά το θάνατο στον

οίκτρο έαυτό μου, γιατί πρόθεσί μου δεν
είναι να σέ χωρίσω από τόν άντρα που
αγαπάς, αλλά να σε ενώσω!...

»Ο Ζερόμ μου υποσχέθηκε ότι θα σου
χαρίσει την παντοεινή ευτυχία με το σύν-
τομο γάμο σας... Την ώρα που θα σμίγε-
τε για πάντα τις δυο υπάρξεις σας, αθέ-
ατος, σε μια γωνιά, θα παρευρίσκουμαι
κι' εγώ για να παρακολουθήσω την ένωσί-
σας, με συγκίνηση, με δάκρυα χαράς!...

Καί θα σάς εύχηθώ μ' όλη την καρδιά μου
να ζήσετε ευτυχισμένα, λατρευτά μου παι-
διά!...

Μαντελέρ

"Ο Ζερόμ, διαβάζοντας αυτό το γράμ-
μα, έκλαιγε με ακράτητα δάκρυα...

— Καί... έφυγε... ρώτησε τη Μαρία.

— Ναί... Φαίνεται έφυγε χτες τη νύ-
χτα... Σήμερα το πρωί, μπαίνοντας στο
δωμάτιό του για να του πω καλημέρα, δεν
τον βρήκα!... "Αντί γι' αυτόν, βρήκα αυ-
τό το γράμμα πάνω στο τραπέζι...

— Πρέπει να ψάξουμε!... Να τον βρού-
με... έλεγε ένεργητικά ο Ζερόμ.

Κούνησε το κεφάλι της μελαγχολικά η
Μαρία:

— Δε θα τον βρούμε... ψιθύρισε. Για να
φύγει, θα πη ότι θέλει πραγματικά να ξε-
αφανιστεί...

Μείνανε σιωπηλοί γι' αρκετή ώρα και
οι δυο τους. "Υστερα, ο Ζερόμ πήρε στα
χέρια του το παγωμένο χεράκι της Μαρίας
και τσάφισε τρυφερά:

— Αγαπημένη μου... της ψιθύρισε. Μέ-
νει τώρα να εκπληρώσουμε την υπόσχεσί
μας σ' αυτόν που φύγε...

Τον κούταζε ερωτηματικά στα μάτια:

— Την υπόσχεσί μας;...

— Ναί μένει να παντρευτούμε!...

Κλαίγοντας με άσυγκρατους λυγμούς,
η Μαρία έπεσε στην ανοιγμένη αγκαλιά
του...

"Ο γάμος τους έγινε ύστερα από μια
βδομάδα. Χωρίς προσκεκλημένους, χωρίς
θόρυβο. Σ' ένα μικρό έρημοκλήσι, πνιγμέ-
νο μέσα στην απεραντοσύνη της εξοχής.
"Η Μαρία ήταν απλά ντυμένη, και κρα-
τούσε στα χέρια της ένα μπουκέτο με ό-
λφρεσκα κυκλάμινα πουχε κόψει γι' αυτή
η Σιμόν, σκαρφαλώνοντας στις απόκρη-
νες πλαγιές των βουνών, σά νάθελε με
τόν τρόπο αυτό να εξαγνίσει την παλιά
της εγκληματική ζήλεια...

"Όταν τελείωσε το μυστήριο, οι δυο
σύζυγοι γυρίσανε στο κτήμα του γαμπρού.
"Η Μαρία δέχτηκε τα πρώτα επίσημα φι-
λία του Ζερόμ καθώς αψηρήμένη... "Ο έ-
λπιό της δηλητηριάζονταν από την άπου-
σία του λατρευτού της πατέρα... Πριν
την ώρα του μυστηρίου, η Μαρία είχε ψά-
ξει στην πιο σκοτεινή γωνιά της εκκλησού-
λας, κι' εκεί είχε διακρίνει τη σκιά του, σά
λατρευό φάντασμα, να της χαμογελά με
συγκίνηση... Στη θύμησί της ήσθανε τα
λόγια από το αποχαιρετιστήριο γράμμα
του: «Την ώρα που θα σμίγετε για πάν-
τα τις δυο υπάρξεις σας, αθέατος, σε μια
γωνιά, θα παρευρίσκουμαι κι' εγώ για να
παρακολουθήσω την ένωσί σας με συγκί-
νησι, με δάκρυα χαράς...». Καί τώρα, η
Μαρία βρισκότανε στην αγκαλιά του άν-
τρα που λατρευε, που περίμενε τόσο και-
ρό την ένωσί της μαζί του, κι' όμως ένοι-
ωσε τη χαρά της να σκιάζεται από την ά-
πουσία του πατέρα της...

*

Πέρασε λίγος καιρός. "Η Μαρία είχε
πάντα την αγωνία του πατέρα της. "Εκεί-
νος όμως δεν είχε δώσει πιά σημεία ζωής.
Ποιάς έφερε σε ποιά μακρινό σημείο ζούσε,
άγνωστος, άνωμυτος...

Μια μέρα, έφτασε ένα γράμμα στο σπίτι
του Ζερόμ. "Ηταν άνορθόγραφο, κακο-
γραμμένο γεμάτο μουντζούρες. Το άνοιξε
ο Ζερόμ και το διάβασε, ενώ, σκυμμένη
πάνω από τον όμο του, μ' ένα έντονο προ-
αίσθημα παρακολουθούσε τις ακατάστατες
γραμμές και τα αλλόκοτα γράμματα κι' η
Μαρία...

«Κύριε,

»Σας γράφω για να σάς άναγγείλω ότι
ο πεθερός σας, είναι άρρωστος βαρεια, σχε-
δόν έτοιμοθάνατος... "Εργάζουμαι στο νοσο-
κομείο όπου τον έχουνε φέρι, και παρακο-
μειώ την αγωνία του, τα άργά του μά τό-
λουθώ την άγωνία του, τα άργά του μά τό-
σο σίγουρα βήματα προς τον τάφο... Προ-
σέχτες τη νύχτα, ο άρρωστος στο παραμιλη-

τό του πρόφερε το όνομά σας, το άληθινό
δικό του όνομα, και το όνομα του χωριού
σας. Σκέφτηκε πολύ, κι' αποφάσισα να σάς
γράψω για να σάς άναγγείλω αυτά τα δυ-
σάρεστα. Τρέξτε άμέσως μόλις πάρετε το
γράμμα μου! Τρέξτε για να προλάβετε —
αν μπορείτε... — ζωντανό το γιατρό Μαν-
τελέρ...

Λουίζα Μπονέ

»Υ. Γ.: "Ο έτοιμοθάνατος φωνάζει συ-
χνά και κάποια Μαρία. "Αν την ξέρετε, ει-
δοποιήστε την κι' αυτήν...

"Η ίδια»

Το γράμμα αυτό έρριξε σε άπόγνωσι τη
Μαρία:

— Πατέρα μου!... φώναξε σε μια κρίσι
νευρική, κλαίγοντας άσυγκράτητα. Πατέρα
μου!... Δε θα σε ξαναδώ ζωντανό!...

— Μην κάνης έτσι, την καθησύχασε ο
Ζερόμ. Θα πάμε να τον βρούμε...

— Ναί, Ζερόμ... Σ' ευχαριστώ... Πρέπει
να φύγουμε άμέσως για το νοσοκομείο αυ-
τό...

Ποιό νοσοκομείο όμως; Ποιάς πόλης;
Τότε μόλις οι δυο νέοι σύζυγοι διαπιστώ-
σανε με φρίκη ότι η νοσοκόμα είχε ξεχα-
σει να γράψη το όνομα της πόλης από
όπου τους είχε γράψει!... Πώς θα βρι-
σκανε το νοσοκομείο;...

Νευρικός, ο Ζερόμ έψαξε το φάκελλο.
"Άλλη άτυχία! "Απάνω στο γραμματόση-
μο, η σφραγίδα είχε μπη τόσο άχνά, που
δε διακρινότανε καθόλου το όνομα της πό-
λης η του νομού από όπου προερχότανε το
γράμμα...

— Πατέρα μου!... Δυστυχισμένο μου

Δε χωρούσε αμφιβολία: "Ο Ροσκώφ εί-
χε ξαναπιάσει τη μικρή Ρόζα, την είχε
γαντζώσει πάλι με τα φοβερά του νύ-
χια!...

Καί, να πως είχε γίνει αυτό:

"Ενα άπογευμα, η Ρόζα βρισκότανε μό-
νη της στο σπίτι. "Εκανε ζέστη, το πα-
ράθυρο προς τον κήπο ήταν άνοιχτό. Ξα-
φνικά, μια σκιά έκλεισε το φός του πα-
ράθυρου... "Όσπου να γυρίση να κιντήσει,
ώσπου ν' αναγνωρίση το φοιχτό πρόσωπο
του άπρόοπτου επισκέπτη, ο Ροσκώφ —
γιατί αυτός ήταν... — πήδηξε από το
χαμηλό παράθυρο στο ίσογειο, έτρεξε και
βούλωσε με το σιδερένιο του χέρι το στο-
ματάκι της μικρής, που είχε παραλύσει
από το φόβο της...

— Μη βγάλης άχνα, της μωρουούρισε
στο αυτί απειλητικά, γιατί θα πεθάνης!

Πού να μίλησε η φτωχιά μικρούλα... Καί
νάθελε, δε θα μπορούσε...

— Έλα μαζί μου... της ξανάπε έπιτα-
χτικά ο φοβερός άνθρωπος.

Το ένα του χέρι εξακολουθούσε να το
σφίγγη άπανω στο στόμα της, ενώ με το
άλλο την τραβούσε προς το άνοιχτό πα-
ράθυρο. Τη σήκωσε σαν πούπουλο, και
την ακούμπησε από την άλλη μεριά, ά-
πάνω στα χαλίκια του κήπου.

— Εύτυχώς που λείπουνε τα άφεντι-
κά!... ψιθύρισε μ' ένα άγριο χαμόγελο.
"Άλλοιώς, μπορεί νάχαμε μπλεξίματα...

Μηχανικά, σαν αυτόματο, η μικρούλα
τρομοκρατημένη Ρόζα τον ακολούθησε έξω
από τον κήπο. "Όταν βρεθήκανε στο δρό-
μο, ο Ροσκώφ άρχισε να τρέχει, τραβών-
τας τη Ρόζα που δε διαμαρτυρότανε, δεν
κιμνιότανε... Είχαν άρχισει να πέφτουν οι
σκίες του δειλινού. Μέσα από τα έρημα
δρομάκια του χωριού, ο κακοποιός δεν έ-
κανε τη δυσάρεστη συνάντησι κανενός χω-
ροφύλακα... Κι' όταν βγήκε από το χωριό,
άρχισε να τρέχει πιο γοργά άπ' ό,τι πριν,
λαχωνισμένος, σταμάτησε κι' έπεσε άποκα-
μένος άπάνω σε μια μεγάλη πέτρα δε-
ξιά στο δρόμο. Δίπλα του, η Ρόζα, λαχα-
νισμένη κι' αυτή, με την ανάσα της κομ-
μένη από την τρεχάλα κι' από το φόβο,
έμεινε όρθή...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια»

2

SAVON CHLOROPHYLLE

CHLOROPHYLLE

MEΓΑΛΕΣ ΦΙΡΜΕΣ

προσφέρουν εις την
κατανάλωσιν το πλέον έκα-
ρετικον σαπούνι τουαλέτας
με βάσιν τιν
ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ
κατάλληλον και διά την πλέον λεπτίν
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Ζητήσατέ το από όλα τα Φαρμακεία, Μυροπωλεία και λοιπά καταστήματα

Παρακαταθήκη: Φαρμακείον **I. ΒΑΓΕΝΑ** Αιγάλεω 7 - Τηλέφ. 30.413

ΔΔ

FROÏKA

το άποδοτικώτερο
και οικονομικώτερο
Σαμπούαν

FROÏKA

πρόιον της "CAMPET.

Μεγάλο σαμπάνιριο
για 13-14 χρήσεις 4.14.00

Μικρό σαμπάνιριο
για 4-5 χρήσεις 4.6.00

ΠΟΛΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ
ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΣΑΡΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Π. ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΚΑΝΙΤΟΣ 2 ΑΘΗΝΑΙ

Όταν οι θόρυβοι είναι συνεχείς μπορούν να προκαλέσουν κώφωσι στον άνθρωπο...

ΣΕ 1000 ΧΡΟΝΙΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΥΦΟΣ;

Οι θόρυβοι κακαστρέφουν σιγά-σιγά τα ακουστικά όργανα!

Βρισκόμαστε στο 2953 μ. Χ. Πενήντα περίπου αρχαιολόγοι με σοβαρά πρόσωπα, είναι καθισμένοι στην αίθουσα κινηματογραφικών προβολών ενός Πανεπιστημίου. Ένας γενειοφόρος επιστήμων αγγίζει με τα δάχτυλά του τα πλήκτρα μιας συσκευής, που είναι κρεμασμένη από το λαμύ του, και σε μία μικρή οθόνη στο στήθος του, αρχίζουν να φαίνονται φωτεινά γράμματα κι ύστερα λέξεις και φράσεις.

Οι άλλοι διαβάζουν: «Σε λίγα λεπτά, θα δούμε ένα από τα όμιλουντα φιλμ που βρήκαμε στα θησαυροφυλάκια του Χόλλυγουντ!...» Ένας από τους άλλους επιστήμονες, αγγίζει με τα δάχτυλά του τα πλήκτρα της δικής του συσκευής: «Έχω μια ιδέα. Στη Νέα Γουινέα βρήκαμε μερικούς ανήλικους, που δεν σκοτώθηκαν από τον Τρίτο Πόλεμο της Βόμβας 'Υδρογόνου. Οι άνθρωποι αυτοί ακούνε. Έπομένως, θα μπορούσαν ίσως να μάς βοηθήσουν να καταλάβουμε τι λένε οι ήθοιοι των φιλμ!...»

Ο πρώτος, με τη βοήθεια πάντα της συσκευής του, απαντάει: «Μπορούν να ακούσουν τις λέξεις, μα δεν μιλούν την ίδια γλώσσα! Είναι τρομερό να έχουμε τόσο υλικό στα χέρια μας και να μην μπορούμε να μάθουμε σχεδόν τίποτα για το παρελθόν! Οι άνθρωποι της εποχής εκείνης, βασιζόνταν κυρίως στην ομιλία και στην άκοή! Τι κρίμα!...» Καί αναστενάζει. Μα κανένας δεν ακούει τον στεναγμό του. Γιατί οι άνθρωποι του 2953 μ. Χ., είναι όλοι κωφοί! Η αίσθησις της άκοης είναι νεκρή από πολλούς αιώνες γι' αυτούς!

Αυτό είναι, βέβαια, μία φανταστική εικόνα του μέλλοντος, 1.000 χρόνια από σήμερα. Δεν είναι όμως γέννημα της φαντασίας ενός δημοσιογράφου. Είναι προφητεία ενός διασημού επιστήμονος, του μεγαλύτερου ίσως εφευρέτη που γνώρισε ο κόσμος, του Θωμά 'Εδισον. Λίγο πριν από το θάνατό του, ο 'Εδισον είχε πη:

«Ο άνθρωπος του μέλλοντος θα αναγκαστεί να επικοινωνήσει με τη βοήθεια μικρών ηλεκτρικών συσκευών. Οι θόρυβοι του νεωτέρου πολιτισμού θα τον κουφάνουν εντελώς με το πέρασμα των αιώνων!...»

Η σημερινή επιστήμη συμφωνεί με τον 'Εδισον, ως ένα σημείο τουλάχιστον: ο θόρυβος των πόλεων είναι τρομακτικά επιβλαβής στην υ-

γεία και μειώνει την απόδοσι του ανθρώπου.

Για το ότι ο θόρυβος, όταν είναι συνεχής, μπορεί να προκαλέσει κώφωσι, δεν χωρεί πια καμμία αμφιβολία. Οι 'Αμερικανοί γιατροί διαπίστωσαν, π. χ. ότι οι δδηνγοί αυτοκινήτων της Νέας 'Υόρκης γίνονται με το πέρασμα του καιρού σχεδόν όλοι βαρήκοοι.

Στην πιο κομμοδορίθη, εξ άλλου, γωνία της ύφης, στη διασταύρωσι της 'Εκτης Λεωφόρου και της 34ης 'Οδού της Νέας 'Υόρκης, ο θόρυβος είναι τόσο έντονος, ώστε οι άνθρωποι γίνονται κατά τα δύο τρίτα κωφοί, στο διάστημα που βρίσκονται εκεί! Το Πικαντίλλυ επίσης έχει αρκετό θόρυβο, που μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο κατά το ένα τρίτο κωφό.

Μερικοί ισχυρίζονται, ότι, με τον καιρό, ο άνθρωπος συνηθίζει στο θόρυβο και ότι, απεναντίας, αντί να κουραστεί με το πέρασμα των αιώνων, θα διατηρήσει την άκοή του, βελτιωμένη ίσως.

Η σκληρή αλήθεια όμως είναι, ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να συνηθίσει στο θόρυβο. Το μόνο που καταρθώνεται είναι, ότι παύει ν' ακούει το θόρυβο ένσυνείδητα, χωρίς όμως μ' αυτό να εμποδίζει τη βαθμιαία καταστροφή των οργάνων της άκοης του και τον πόλεμο του θορύβου έναντι του νευρικού του συστήματος. Ο θόρυβος δυσχεραίνει πολύ τη συγκέντρωσι της προσοχής και αυξάνει τη νευρική κόπωση, με αποτέλεσμα τη δημιουργία νέων τύπων νευρασθενείας, που προέρχονται αποκλειστικά από το θόρυβο.

Την εποχή που ο άνθρωπος ήταν πρωτόγονος, οι ξαφνικοί και δυνατοί κρότοι αναστάτωναν και έθεταν σε επιφυλακή ολόκληρο το νευρικό του σύστημα και προετοίμαζαν τον οργανισμό του για μάχη ή για φυγή, γιατί τότε οι κρότοι εσήμαιναν την προσέγγισι κινδύνου. Η αναστάτωση αυτή, το νευρικό του συστήματος και των διαφόρων αδένων, δεν έδωκε τον οργανισμό, γιατί εύρισκε διέξοδο στη συγκρούσι με τον έχθρο ή στο τρέξιμο.

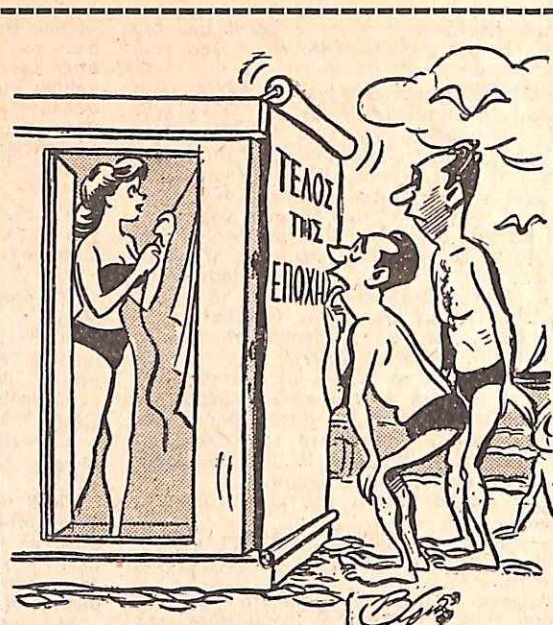
Σήμερα, το νευρικό μας σύστημα εξακολουθεί πάντα να αναστατώνεται από τους θορύβους, χωρίς όμως να βρίσκει καμμία διέξοδο, προκαλώντας έτσι σοβαρές βλάβες στον οργανισμό μας.

Σύμφωνα με τα νεώτερα πορίσματα της επιστήμης, κάθε ήχος που καταγράφεται από τον εγκέφαλό μας, έχει μία επίδρασι στο σώμα μας. Πειράματα απέδειξαν, ότι το πέρασμα ενός ταξι προκαλεί αύξησι της πίεσως σ' έναν άνθρωπο που κοιμάται. Ο σιγανός, εξ άλλου, ήχος ενός απαλού βαδίσματος, αυξάνει τη μυϊκή τάσι του κοιμημένου σε σημείο ώστε να τον ξυπνήσει.

Το αποτέλεσμα που έχει πάνω στον άνθρωπο ο αδιάκοπος θόρυβος, θυμίζει το βάτραχο, που μπορεί κανείς να βράσει ζωντανό, αν η θερμοκρασία του νερού αυξηθεί σιγά-σιγά ως το σημείο του βρασμού. Τα ευαίσθητα άκρα των ακουστικών νεύρων αμβλύνονται και δεν αισθάνονται τον ήχο που μάς καταστρέφει σιγά-σιγά, όπως ακριβώς ο βάτραχος δεν αισθάνεται τη θερμότητα που τον βράζει!

Ο θόρυβος — γράφει ένας μελετητής — προκαλεί ανησυχία στον οργανισμό, τον στρώχνει στη δράσι και ίσως βοηθεί τον σύγχρονο άνθρωπο στην επίτευξι μεγάλων έργων. Το κόστος όμως αυτής της προόδου, είναι δυσανάλογα βαρύ και οι καταστρεπτικές συνέπειες των υπερβολικών θορύβων θα φανούν σε λίγες γενεές!...

Σε όλες τις χώρες του κόσμου, επιτροπές σοφών έχουν αρχίσει να απεινώνουν αγάνας έναντι του θορύβου, για να σώσουν την ανθρωπότητα από μελλοντικές συμφορές.

Αυλαία.

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο διαρρηκτης: Τώρα...κάηκα!...

— "Ηθελα μια μοντέρνα γραβάτα. Αυτή που φορώ πάλησε για μένα!..."

ΔΙΟΡΡΥΘΜΟΙ ΚΑΙ ΚΩΜΙΚΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΕΣ ΜΝΗΜΗΣ

Από το χιμικό Ρέμπινσον ως το χωρικό Γουίδερσον

Η μνήμη είναι ένα από τα πιο περιεργά φαινόμενα της πνευματικής ζωής του ανθρώπου. Είναι ιδιότροπη και γεμάτη καπρίτσια. Υπάρχουν άνθρωποι, που θυμούνται δεκάδες νούμερα του τηλεφώνου, ενώ ξεχνούν το όνομα του πιο στενού φίλου τους. Υπάρχουν επίσης άνθρωποι — γυναίκες, κυρίως — που, όταν τελειώσει μία διάλεξι, ενώ δεν θυμούνται ούτε λέξι απ' όσα είπε ο ομιλητής, μπορούν να σας πούν με κάθε λεπτομέρεια τί φορούσε κάθε ακροατής!

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του 'Αγγλου καθηγητού Ρέμπινσον, που ήξερε από μνήμης τους πιο πολυπλεκούς χιμικούς τύπους και που μία μέρα, όταν τον σταμάτησε κάποιος στο δρόμο, του είπε:

— Λυπούμαι πολύ, κύριε, μα δεν μπορώ να θυμηθώ πού σας έχω γνωρίσει!

Ο 'αγνωστος' αυτός, ήταν ο...άδελφος του Ρέμπινσον, που ο καθηγητής είχε ξεχάσει μόνο μνηνές να τον δη!...

Η ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα ανθρώπων με ι-διόρρυθμη μνήμη. Ο Καίσαρ, π. χ., και ο Κύρος γνώριζαν έναν προς έναν, προσωπικώς, όλους τους άνδρες των στρατών τους.

Ο Θεμιστοκλής καυχιόταν, ότι μπορούσε να φωνάξει με το όνομα του όποιον ήθελε από τους 21.000 πολίτες των 'Αθηνών.

Σε νεώτερους χρόνους, ο βασιλεύς Νικόλαος του Μαυροβουνίου, που πέθανε το 1921, ήταν ένα αληθινό φαινόμενο φυσιογνωμικής μνήμης. Ήξερε το όνομα, το επώνυμο, την ηλικία και το επάγγελμα των 150.000 άρρενων υπηκόων του!...

Όλοι επίσης οι σπουδασταί ξέρουν πόσο δύσκολο είναι να θυμηθεί κανείς αργότερα αυτά που είπε ο καθηγητής στην τάξι ή αυτά που διάβασε σ' ένα βιβλίο. Κι' όμως η ιστορία αναφέρει και στον τομέα αυτό, εκπληκτικές περιπτώσεις.

Ο διάσημος Γερμανός φιλόσοφος Φίχτε κατόρθωσε, σε ηλικία 8 ετών, να επαναλαμβάνει από μνήμης όλα τα κηρύγματα που άκουγε στην εκκλησία. Ο Τούρκος φιλόλογος Γιασίν μπορούσε, οποιαδήποτε στιγμή, να απαγγείλει ολόκληρο το Κοράνιο, που περιέχει 2.400.000 λέξεις! Ο 'Ερασμος, όταν ήταν ακόμα έφηβος, είχε αποστηθίσει όλα τα έργα του Ορατίου και του Τερεντίου. Ο Ρακίνας μπορούσε να απαγγείλει ολόκληρες τραγωδίες νέων και αρχαίων συγγραφέων!...

Ο Φρειδερίκος Βόλντ, ιδρυτής της κλασικής φιλολογίας, ήξερε απ' έξω ολόκληρο τον Τάσσο, σε ηλικία 12 ετών. Στην ίδια ηλικία, αποφάσισε να μάθει αγγλικά και δανειστική ένα λεξικό για ένα μόνο μήνα. Στο διάστημα αυτό αποστήθισε ολόκληρο το λεξικό! Το εκπληκτικό είναι, ότι είχε ήδη αποστηθίσει επίσης ένα λε-

ξικό της αρχαίας ελληνικής γλώσσας!...

Ο Μότσαρτ, αφού άκουσε μόνο μία φορά το «Μιζέρε» του 'Αλλέγκρι, καθίσε και το ξανάγραψε χωρίς λάθος.

Οι περιπτώσεις, εξ άλλου, των λεγομένων «μαθηματικών φαινομένων» της μνήμης, είναι πολλές. Ωστόσο τα τέρατα αυτά της μνήμης, είναι συνήθως πολύ πτωχά στο πνεύμα.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του Μπάξτον, ενός τρομερού 'Αγγλου αριθμομνήμονος, που έζησε τον 18ο αιώνα. Μία μέρα, οι φίλοι του τον πήγαν να δη μία παράστασι του «Ριχάρδου Γ'» στο Λονδίνο. Στο διάστημα της παραστάσεως, αντί να παρακολουθήσει τις εξελίξεις της σαιξπηρικής τραγωδίας, ο Μπάξτον βάλλθηκε να... μετρά τα βήματα που έκανε ο πρωταγωνιστής και να υπολογίζει τον αριθμό των λέξεων που πρόφερε σε κάθε βήμα του!

Όταν τελείωσε η παράστασι και οι φίλοι του ζήτησαν να μάθουν αν του άρεσε το έργο, ο Μπάξτον δεν μπόρεσε να τους πη τίποτ' άλλο από τα νούμερα των λέξεων και των βημάτων, που είχε μετρήσει!...

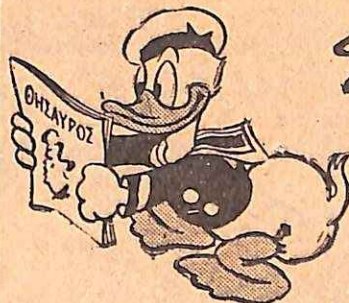
Κάποιος Χέραλντ Λούντβιχ Σούτς, από τη Φραγκφούρτη, γνώριζε και μιλούσε σωστά 200 γλώσσες και ιδιώματα! Χάρις σ' αυτή τη φοβερή μνήμη του, κατόρθωσε μία μέρα να ανακαλύψει την απάτη δύο ερυθροδέρμων, που παρουσιάστηκαν κάποτε σ' ένα ταϊρκό στην καρπία των Σιού. Ως μέλη της φυλής των Σιού, δέν είστε Σιού! φώναξε ο Σούτς, όταν τους άκουσε να μιλούν. Είστε της φυλής των Πώνη, που η γλώσσα τους διαφέρει από τη γλώσσα των Σιού στα ούρανοσκοφώνα!

Και άρχισε να μιλάει στη διάλεκτο των Πώνη. Οι περίτρομοι ερυθροδέρμοι, που δέν είχαν ιδέα τι πράγμα ήταν αυτά τα «ούρανοσκοφώνα», ωμολόγησαν πως ήταν Πώνη κι' όχι Σιού!...

Έξ' ίσου εκπληκτικός ήταν ο 'Ισπανός Χουάν 'Εστράντας, ένας καθηγητής της θεολογίας και των λατινικών, που μιλούσε και των εντέλεια όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες με τα ιδιώματά τους, καθώς και πολλές ασιατικές και αφρικανικές.

Μα ο πρωταθλητής των γλωσσισμαθών, ήταν ο καρδινάλιος Μετςφάντι. Είχε μάθει, ως την παραμικρή τους λέξι, ως 114 γλώσσες και 80 διαλέκτους. Και τις μιλούσε με τη φυσική ευκολία και προφορά των ανθρώπων που είχαν τις γλώσσες αυτές, ως μητρικές. Το περίεργο είναι, ότι ο Μετςφάντι δέν είχε ποτέ βγη από την 'Ιταλία και δέν είχε ποτέ επισκεφθεί καμμία από τις χώρες, που τόσο τέλεια γνώριζε τη γλώσσα τους!

Τέλος, ο πιο κωμικός από τους πρωταθλητές της μνήμης, ήταν ο Τζων Γουίδερσον, ένας χωρικός, που έζησε κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα, στην Καλιφόρνια. Κάθε βράδυ, στις ημέρας, είχαν... καθιρίσει οι πεντακάσιες κότες από και ξεχώριζε το καθένα από τα χίλια βώδια του με τ' όνομά του, χωρίς καν να τα έχη σημαδέψει!...

Κλέφτες μέσα' τη νύχτο

«Είμαι μία σπουδαία γυναίκα, σκεφτόταν η Ρόζα, αλλά η ζωή μου χάθηκε, θυσιάστηκε δίπλα σ' ένα άντρα δίχως φαντασία και χωρίς καμμία ευαισθησία.

«Τέτοιοι ήταν απ' τα πρώτα χρόνια του γάμου μας και η ζωή μου θα εξακολουθούσε να κυλάει άχρωμη και μονότονη, αν δέν είχα δυο πάθη: την αγάπη μου για την κόρη μου, τη Νινέττα, και για τα περιπετειώδη μυθιστορήματα.

Η Νινέττα είναι είκοσι χρόνων και εδώ και δυο μέρες, ο ιδιοκτήτης της βίλλας, που είναι απέναντι στη δική μας, ένας νεαρός χτηματίας, λίγο χωριάτης, ήρθε να μου τη ζητήσει για γυναίκα του. Φυσικά, απάντησα όχι, γιατί η κόρη μου μοιάζει με μένα. Της αρέσουν οι τολμηροί άντρες, με φαντασία, με αίσθημα, και δέν θα ήθελα να περάσει η Νινέττα μία ζωή μονότονη σαν τη δική μου, πλάι σ' έναν άντρα αδιάφορο και ψυχρό, όπως είναι ο πατέρας της.

Η Ρόζα αναστέναζε και κίτταζε απ' το ανοιχτό παράθυρο την εξοχή. Γύρω στα μακρινά βουνά, η νύχτα είχε άρ-

— Εύπνια, εύπνια! Κλέφτες! 'Ηρθαν κλέφτες στο σπίτι!...

Κι' εξακολουθούσε να τον κοιτάει μ' αγωνία για να ξυπνήσει. Τέλος, ο άντρας της άνοιξε τα μάτια του και χασμουρήθηκε δυνατά.

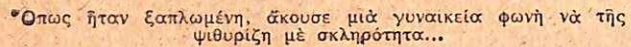
— Παντού βλέπεις κλέφτες! της είπε, γκρινιάζοντας. 'Ας ό-

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ — ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ

Κοντά στο Μπερχτεγκάιντεν της Βαυαρίας, ιδρύθηκε τελευταία ένα εργοστάσιο γυναικείων καλτσών νάυλον και περλόν που είνε όχι μόνο από τα μεγαλύτερα της Εσθρίας, αλλά και το πιο μοντέρνο. Όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας, το νέο εργοστάσιο μοιάζει με σανατόριο. Και πράγματι χρησιμοποιεί για σανατόριο, γιατί οι εκατοντάδες των εργατών που εργάζονται σ' αυτό είνε οι περισσότεροι κουρασμένοι εργάτες των πόλεων, που έχουν ανάγκη από καθαρό αέρα. Στο πρώτο επίπεδο μία εργάτρια επιδεικνύει ένα ζευγάρι καλτσες του εργοστασίου αυτού.

59

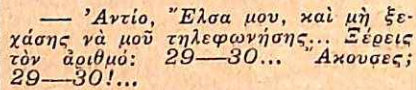

Ἡ τραγικὴ τύχη δύο γυναικῶν

Τὸ περίεργον ἦταν, ὅ-
τι ἡ ἀδιαθεσίς της αὐτῇ
μεγάλωνε κι' ἀδίκᾳ ἀντι-

Ἐπειτα, δὲν εἶχε μόνο
τὸν καὶ τὴν μόνιμης χα-
σοῦρας, ἀλλὰ καὶ τοὺς συ-

ἔπεσε καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί
ἧς ἔπεσε σὺ ποτάμι καὶ
πνίγηκε!...

☆ ☆

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Ἡ μεσημερινὴ ἀνάπαυσι τοῦ ἀστρο-
λόγου...

Ἡ («νεαρή») κυρία τῶν ὀγδόντα χρόνων

Ἡ Σοεὶλ Σορέλ, σὲ μιὰ ἐμφάνισί της στὴν «Κομεντί Φρανσέζ», τὸ 1910, θόρεψε μιὰ ἀπὸ τίς πρὶν πολυτέλειες τοιαύτης, πού ἔχουν παρουσιασθῇ στὴ σκηνή.

Σὲ ἡλικία ὀγδόντα χρόνων μιὰ γυναίκα εἶναι ἕνα ἐρείσιο ἔτσι μοι νὰ καταρρέουσιν. Ποῖος ὁμως θὰ ἔδινε ὀγδόντα χρόνια στὴ γυναίκα αὐτή; Ἡ Σοσίλ Σορέλ ἀπὸ χορὸ ντὲ Κουέβας, εἶναι ἀκόμα νέα, γεμάτη ζωτικότητα καὶ γοητεία. Εἶναι μιὰ «νεαρή ὀγδοντάρα»!...

Εικοσιεπτά χρόνια αργότερα, το 1926, σε ηλικία 53 ετών, η Σελίλ υποχώρησε επίτελους στο έπιμονο φλέρτ του, που είχε κρατήσει περισσότερο από τριάντα χρόνια, και έγινε κόμηση από Σεγκύρ.

Μετά τὸ γάμο της, ἡ Σεσίλ ἐγκατέλειψε τὸ θέατρο. "Οχι γιὰ πάντα ὁμως. Σὲ ἡλικία 61 ἐτῶν, ἡ «συζυγόραχος», ποὺ διατηροῦσε ἀκόμα μιὰ ἐκπληκτικὴ ζωτικότητα, ἔκανε ἕνα δεύτερο ντεμποῦτο στοῦ θεάτρου. Ἐπαίξε μὲ τὸν Φρέντ Ρόμπερτς ὡς πρωταγωνίστρια σὲ μιὰ ἐπιθεώρηση, στὸ «Καζινὸ» τοῦ Παρισιοῦ. Στους ἐμβρόντιους φίλους της, ἡ Σεσίλ δήλωσε, χαμογελώντας: «Ξαναρχίζω τὴ ζωὴ μου!...».

«Η πρεσβεία ήταν θριαμβευτική. Η Σεσίλ έκανε την εμφάνισή της, στο ύψος μιάς μαρμαρίνης σκάλας, ανάμεσα σε μιά σειρά από ακίνητες Άφροδίτες και κατέβηκε με αρμονικά βήματα, χαμογελαστή και γοητευτική, με το κορμί της σφιγμένο σ' ένα ασπασμό που φορέα. Μολονότι την τριγύριζαν κορίτσια, που είχαν το ένα τρίτο της ηλικίας της, η άγερση της Σεσίλ των 61 ετών, μάγεψε κυριολεκτικά τους θεατές από δολοφονικές υψέλες!...

Λίγα χρόνια μετά την εμφάνισή της στο «Καζινό», η Σοσίλ γευματίζει μία μέρα με τους συγγραφείς Φοραίν, Μαρορέλ Πρεβώ, Λουί Μπερτράν και άλλους. Η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από το πρόβλημα σε ποιά ηλικία πρέπει μια ήθοποιος να εγκαταλείπει το θέατρο.

— Μία μεγάλη ηθιοπία, είπε ο Μαρ-
σέλ Πρεβώ, μπορεί να παραμείνει στη
σκηνή ως τα βαθειά γεράματα της. Δεν
είναι έτσι Σερσίλ:

— «Όχι! είπτε εκείνη άπροσδόκητα. Όταν γεννάη η ήθοποιός πρέπει να άπισσύρεται! Γι' αυτόν ακριβώς τὸ λόγο, ἐγώ εἰμαι άποφασισμένη να μὴ γεράσω ποτέ!

Ο Χουσεϊν διέτρεξε όλη την απόσταση με τρία μεγάλα βήματα...

ΠΩΣ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ τό πυροβάδισμα;

Οι παλαιότερες θεωρίες και τα τελευταία πειράματα

Κανείς δεν ξέρει ακριβώς πότε και πού πρωτοεμφανίσθηκε το «πυροβάδισμα». Πιστεύεται όμως πως άρχισε μάλλον στις 'Ινδίες, πριν από 4.000 χρόνια. Πάντως, συναντάται ακόμη και σήμερα σε πολλές χώρες, είτε σαν ένα μέσον άμυνας κατά των πονηρών πνευμάτων, είτε σαν έπίδειξη υπερφυσικών δυνάμεων, ή απλώς σαν συνήχισις ενός παλιού έθιμου. Στη Βόρεια 'Ελλάδα, έχουμε τους «άναστενάρηδες», που περνούν πάνω απ' τη φωτιά σε κατάστασι θρησκευτικής έκστασης.

Υπάρχουν γενικά δύο είδη πυροβάδισματος: πάνω σε πυρωμένες πέτρες ή σε ανάμεικτα κάρβουνα. Το πρώτο συνήχίζεται σε διάφορα νησιά του Ειρηνικού, και το δεύτερο στις 'Ινδίες, στο Τρινιντάντ, στο Νατάλ, στην 'Ιαπωνία και στην 'Ελλάδα.

Οι λεπτομέρειες διαφέρουν από μια σε άλλη χώρα και φυλή. Στις γενικές του γραμμές όμως, το πυροβάδισμα είναι παντού το ίδιο: Αύτο που λαβαίνουν μέρος, διατρέχουν εμπόλητοι μια απόστασι 4—15 μέτρων προκειμένου για ανάμεικτα κάρβουνα και 4—5 μέτρων όταν πρόκειται για διάτρες πέτρες. Κι' όμως τα πόδια τους δεν παρουσιάζουν κατόπιν το παραμικρό έγκαυμα.

Πολλοί δυσπιστούν φρονούν ότι το πυροβάδισμα δεν είναι παρά ένα τέχνασμα. Δίνουν π.χ. την εξήγησι ότι η φωτιά ανάβεται πρώτα στην κεντρική σειρά των κάρβουνων, κι' έτσι, ως ότου ανέλθουν καλά τα άκρανά, τα μεσαία έχουν άρχισι να κρύνουν. Πάνω σ' αυτά λοιπόν γίνεται το πυροβάδισμα.

Άλλοι υποστηρίζουν ότι τα πέλματα των ποδιών έχουν γίνει άνεκτικα στη θερμότητα με ώριμένη χημική κατεργασία. Κι' άλλοι ζητούν μια εξήγησι στον υπνωτισμό ή στη χρησιμοποίησι φαρμάκων που εκμηδενίζουν τον πόνο.

Μια απ' τις παλαιότερες έπιστημονικές εξηγήσεις βασίζονται στο γεγονός οφινόμενο της «σφαιροειδούς καπνοστάσεως» των υγρών. Θάχετε παρατηρήσει ίσως ότι, αν πέσουν

σταγόνες νερού σε μια διάτρη επιφάνεια, δεν εξατμίζονται άμέσως, αλλά «χορεύουν» επί πολλή ώρα πάνω σ' αυτήν, παίρνοντας μια μορφή σφαιρική. Γιατί ο άτμος που σχηματίζεται συνεχώς, άποτελει ένα λεπτό ένδιάμεσο στρώμα και δεν άφίνει το νερό νάρθη σε άμεση έπαση με τη θερμή επιφάνεια. Το ίδιο συμβαίνει όταν μια γυναίκα δοκιμάζη τη θερμocrasia του σιδερου του σιδερώματος με το βρεγμένο δάχτυλό της. Ο άτμος που σχηματίζεται ανάμεσα στο δέρμα της και το σίδερο, δεν την άφίνει να καη.

Στο Τμήμα Ψυχικών Έρευνών του Πανεπιστημίου του Λονδίνου έγιναν τελευταίως έπίδειξεις πυροβάδισματος απ' τών 'Ινδών φακίρη 'Αχμέτ Χουσεϊν. Μέσα σε μια τάφο, μήκους 3½ μέτρων, πλάτους 1,20 και βάθους 40 πόντων, στρώθηκαν όχτώ τόννοι εύλα κι' ένα φορτίο κάρβουνα. 'Υστερα τούς έβδalan φωτιά. Μετά 7 ώρες, ή τάφος ήταν σκεπασμένη από ένα παχύ στρώμα έρυθροπυρρώνων κάρβουνων. Η θερμότης που σκόρπιζαν γύρω, γίνονταν αίσθητή σε απόστασι 20 μέτρων.

Οι έπιστήμονες που παρακολούθουν το πείραμα, μέτρησαν τη θερμocrasia και τη βρήκαν 575 βαθμούς στην επιφάνεια της πυράς και 700 βαθμούς στο έσωτερικό της.

Ο Χουσεϊν άφού άπήγγειλε διάφορες προσευχές απ' το Κοράνιο, μπήκε στην τάφο και τη διέτρεξε όλόκληρη με τρία μεγάλα βήματα, που διήρκεσαν ακριβώς 1,3 δευτερόλεπτα. Τα γυμνά πόδια του βυθίζονταν περι τούς 10 πόντους στα κάρβουνα. Κι' όμως, όταν τα εξέτασαν κατόπιν οι έπιστήμονες, δεν παρουσίαζαν το παραμικρό έγκαυμα.

Ο 'Ινδός δήλωσε ύστερα ότι μπορούσε να διατρέξη με τόν ίδιο τρόπο οποιαδήποτε απόστασι πάνω σ' άνάμεικτα κάρβουνα, αλλά μόνο κατ' εύθειαν γραμμή, κι' όχι να κάνη τόν κύκλο της φωτιάς. Πραγματικά, το πείραμα επανέληθη σε μια τάφο μήκους 6 μέτρων. Η θερμocrasia της επιφανείας των κάρβουνων μετρήθηκε και βρέθηκε 740 βαθμούς. Ο Χουσεϊν έκαμε 6 βήματα, σε 2, 3 δευτερόλεπτα.

Αυτή τη φορά, τα πόδια του δεν έμειναν άνεπαφα: Το άριστερό κατακόκκινισε και το δεξιό σγηνάτισε πέντε φουσκάλες. Ο 'Ινδός άρνήθηκε να ξαναπερπατήσει στη φωτιά κι' απέδωσε την μερική άποτυχία του στο ότι έχασε την πίστι του.

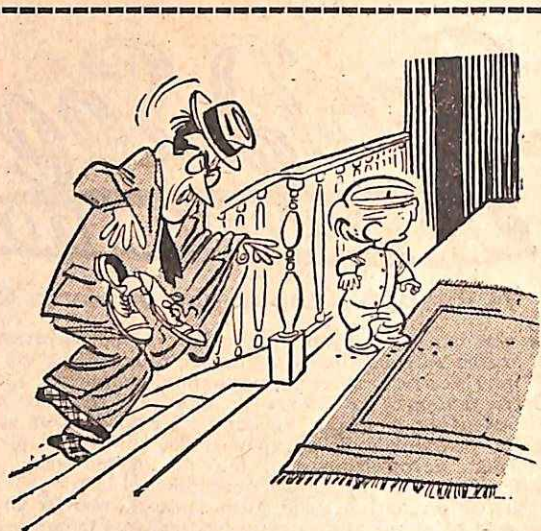
Ένας τολμηρός έπιστήμων έβγαλε τότε τα παπούτσια του, πλησίασε στην τάφο, πάτησε άποφασιστικά στα άνάμεικτα κάρβουνα και διέτρεξε όλη την απόστασι με τέσσερα γρήγορα βήματα. Τα πόδια του βρέθηκαν κατόπιν λίγο κοκκινισμένα, αλλά χωρίς φουσκάλες.

Παίρνοντας θάρρος απ' την έπιτυχία του συναδέλφου των, δύο άλλοι έπιστήμονες πέρασαν την τάφο. Κι' οί δύο έπαθαν έλαφρά έγκαύματα, αλλά δίχως να πονέσουν πολύ.

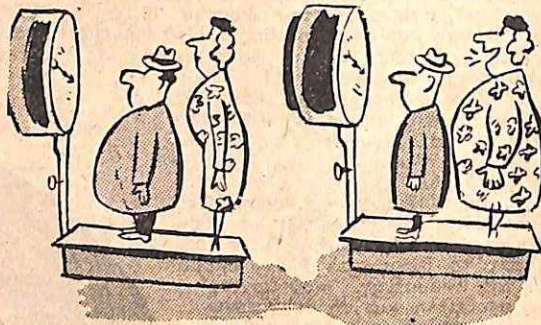
Σε ποιά συμπεράσματα κατέληξαν αυτοί οι πειραματιστάι;

Συμφώνησαν ότι το συνήθισμένο πυροβάδισμα δεν μπορεί να θεωρηθ' «τρυκ», εφόσον γίνεται με κανονικό τρόπο, με πόδια γυμνά και δίχως χημική προετοιμασία. Φαίνεται ότι ή πολύ χαμηλή θερμική άγωγιμότης των κάρβουνων προλαμβάνει τη βλάβη του δέρματος, αν ή έπαφή διαρκέζη λιγώτερο από μισό δευτερόλεπτο κι' αν ο αριθμός των βημάτων δεν είναι πολύ μεγάλος.

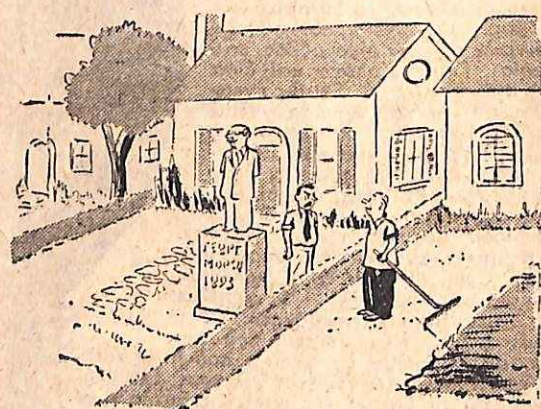
Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι ή ικανότης του πυροβαδιστή είναι μάλλον «άθλητική», παρά ψυχικής φύσεως: Το έπιτυχόν του δηλαδή όσοι μπορούν να βαδίσουν έλαφρά και γρήγορα πάνω στα κάρβουνα ή στις διάτρες πέτρες.

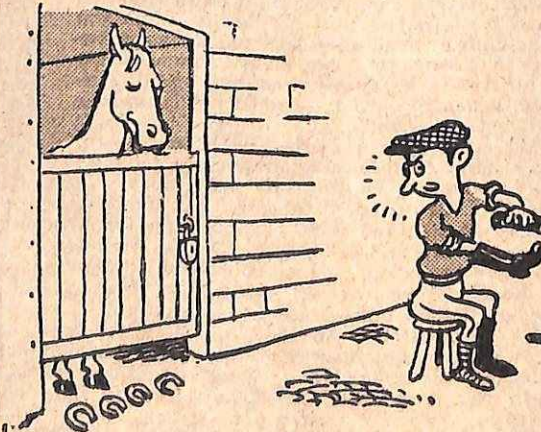
Μαμά, έλα γρήγορα. Έρχεται.

ΠΡΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟ
— Είδες, Κωστάκη, διατηρήσαμε το βάρος μας!...

Ειν' ο θεός της γυναίκας μου. Αυτός που έδωσε τα λεφτά και αγοράσαμε το σπίτι!...

Χωρίς λόγια.

Αστατη καρδιά

Είχα σχέσεις μ' ένα νέο, — μου γράφει ή «Ωραία Θεσσαλονίκη» — που άνταπεκρινόταν στα αισθήματά μου. Ξαφνικά, όμως, διέκοψα τις σχέσεις μου μ' αυτόν, γιατί έδειξε τη φωτογραφία μου στους φίλους του. 'Ετσι, όσοι είδαν τη φωτογραφία μου, έμαθαν το ειδικό μου όνομα, και εγώ για πολλούς λόγους ήθελα να μείνι άκόμα μυστικό. Από τότε δεν ξαναείδα αυτόν το νέο, αλλά γνώρισα κάποιον άλλον. Δυστυχώς, όμως, άγατώ τόν πρώτο, ακόμη, πιο πολύ!

Της άπάντω, λοιπόν: Είστε διαστακτική και άνησυχ. Δεν μπορείτε να ήθε καθαρά μέσα στην καρδιά σας. Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι αγαπάτε τόν πρώτο, ή άξιοπρέπεια σας, όμως, σας άπομακρύνει απ' αυτόν κι' επειδή έστε ένα καλό κορίτσι, δεν θέλετε να λυπησέτε το δεύτερο. Πάντως πρέπει να καταλήξετε σε μια άπόφασι. Πρέπει να κάνετε τελικά την εκλογή σας. 'Εκείνο που σας συμβουλεύω είναι να πάψετε για λίγον καιρό να βλέπετε και το δεύτερο, για να μπορέσετε, άνεπηρέαστη, να σκεφθίτε και να ρωτήσετε την καρδιά σας.

Α. Α. Μ. μ. η: Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας, προσπαθώντας ν' ανακαλύψω καμιά άλλη αίτια ψυχολογική που να σας προδιαθέτει να πάρετε την άπόφασι, που μου γράφετε. Δεν βρήκα. Βρήκα, όμως, το φόβο. Το φόβο ν' αντιμετώπισετε την κοινωνία και τούς γονείς σας. Φοβάστε λοιπόν, τόν κόσμο, και δεν φοβάστε τόν Θεό: 'Οχι, αγαπητή μου! 'Ο Θεός δεν θα σας δεχθή με τη σκέψι που πάτε, άσχετάς αν σας υποδεχθούν άλλες... Σας συμβουλεύω, ν' αντιμετώπισετε τη ζωή με όλες της τις πίκρες και τα άπρόοπτα που θα σας παρουσιάση. Δοκιμάστε, βασανίστε τόν εαυτό σας. Γονατίστε μπρός στους γονείς σας, όμολογήστε τα όλα και ζητήστε την προστασία τους. Μόνον έτσι θα εξαγισθίτε με τη δοκιμασία και δίχι με την πονηρία της άποκρύψεως.

Αγάπησα παράφορα: Δεν είναι δυνατόν ν' αγαπάτε ένα άνθρωπο, που δεν σας αγαά, — πώς ποτέ και πού φέρθηκε τόσο άπρεπα άπέναντί σας: Έναν άνθρωπο που δεν σεβάσθηκε την αξιοπρέπεια σας. Είναι το πείσμα, ή ζήλεια, το παράπονο, επειδή ηγναινε με άλλες γυναίκες, που σας κάνει να χέτε την ιδέα, να τόν ξανακρίνετε. Δεν καταλαβαίνετε ότι μ' έναν τέτοιο άνθρωπο πρέπει να περιμένετε και χειρότερα; Περιφρονήστε τον και συνέλθετε, γιατί αξίζετε περισσότερο σεβασμό και τρυφερότητα.

Μικρή Νησιωτοπούλα Α. Β. Ν. Α.: Βρίσκειτε σε δίλημμα ποιόν από τούς δύο να διαλέξετε. 'Αλλά τι να τόν κάνετε, άφίλο; Μην παυθείτε, λοιπόν, να αγαφού κανένα από τούς δύο, δεν αγαπάτε: Μην παυθείτε, λοιπόν, να διαλέξετε. Περιμένετε εκείνον που θα έρθη να σας πη: Σας αγαπά και θέλω να σας κάνω σύντροφο.

Αγάπησα με πάθος Θ. Κ. Τ. Π.: Στην ηλικία που είστε, και στην ηλικία που είναι κι' εκείνος δεν μπορείτε ακόμα να έχετε γνώμη. Ούτε να αισθανέστε χεστή αγάπη. Πάντως, αν έχετε την ιδέα ότι ο νέος αυτός σ' αγαά, μην παύετε να γίνη ό καλός σύντροφος της ζωής σας, μη διατάραξε, άφού τ' αγαά, την ή ζωή σας. Να τού πητε ότι ή ζωή σας, δεν είναι μόνο αγάπη και όνειρα, αλλά και πολλά άλλα σοβαρά πράγματα. Κι' άφού έσείς δεν έχετε να τού προσφέρετε τίποτα, έχετε να τού πητε, καλά θ' έκανε, επειδή είστε φτωχή, να πείση — άφού σας αγαπάει — να πείση πρώτα τούς γονείς του, το μέλλον, να κάνη σχέδια για το μέλλον.

Αγάπησα σε δύο καριέρες. 'Οι γονείς σας, όμως, τούς μεγάλωσαν, τούς έφροντίσαν, τούς έδωσαν στενοχωρίες, θέλουν να σας δούν με μέρα άποκοστατημένη κι' εύτυχισμένη μ' ένα καλό σύζυγο.

ΑΓΑΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ίατρος
Δερματολόγος - Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκερη 4,4 όροφος, Πάροδος Κανάρη Τηλ. 612-450.

γο. 'Αφού, λοιπόν, φροντίσαν για τη ζωή σας, τώρα φροντίσουν να σας δώσουν κι' αυτόν το σύζυγο. Για να τόν θέλουν αυτοί, σημαίνει ότι τόν έγκρίνουν ως άνθρωπο, που θα φέρη την εύτυχία στην κόρη τους. 'Εσείς, όμως, αγαπάτε κάποιον άλλο. Αυτός ο άλλος είναι καλύτερος: 'Αν είναι καλύτερος, δεν θα σας τόν έδιναν; Δεχθήτε, λοιπόν, την άπόφασι των γονέων σας, γιατί αυτοί έχουν περισσότερη πείρα της ζωής και ποτέ δεν θα ήθελαν να δούν την κόρη τους δυστυχισμένη από ένα καπιτάσιο της.

Ατυχό Κ. Π., Σάμη: 'Αφού είστε τόσο πολύ στενοχωρημένος, που ή νέα αυτή είναι άρρωστη κι' άφού την αγαπάτε τόσο πολύ, γιατί δεν προχωρείτε στο σκοπό σας; Ποιό είναι το καθήκον σας σε μια τέτοια περίπτωση; Να σεβάσθε την αξιοπρέπεια της, να μην την εκθέσετε περισσότερο και να διαδεσφαιώσετε τούς γονείς της, ότι είστε άξιος να τη ζήσετε και να την κάνετε εύτυχισμένη. 'Ετσι δεν είναι; Τι διατάζετε, λοιπόν;

Θα μ' έμνη ζωντανή-ξανθή: Ζήλεια δεν υπάρχει, όταν υπάρχει έμπιστοσύνη. Το πιο σπουδαίο είναι οι αντιθέσεις, που δημιουργούνται στο ζήτημά σας. Οι γονείς τόν δεν θέλουν, ο άδελφός τόν δεν θέλει. Πάντως, ο αγαπημένος σας είναι ενήλικος, και για να φτιάξη έπιπλα, αυτό σημαίνει ότι εργάζεται και κερδίζει. 'Επομένως τόν άδελφό του δεν τόν έχει ανάγκη. Αυτό που σας συνιστά είναι να μην έρχεστε σε προστριβές μαζί του. 'Αποκτήστε την έμπιστοσύνη του.

Στρατιώτη Ξ. Σ. Κ.: Δεν νομίζετε ότι ζητάτε πάρα πολλά πράγματα από ένα κορίτσι 16 χρόνων; Εύτυχώς, που είναι μυαλωμένο κι' αυτά τόν έπρεπε να τα σκεφθίτε έσείς, σας τα λέει εκείνο. Μην την εκθέτετε λοιπόν περισσότερο. Οι φίλες, τα γράμματα, τα ραντεβού όλ' αυτά την έξευτελλίζουν. Φερθήτε, λοιπόν, τίμια μαζί της, αν την αγαπάτε.

Δύο καρδιές που αγαά: Σας συμβουλεύω να φερθήτε τίμια και να μιλήσετε με ειλικρίνεια στον άνθρωπο που σεβεί την αξιοπρέπεια σας και τού σπλι σας. Να τού πητε όλα, δικαίως.

Φίλο του για σας. Συνοδεύατε λοιπόν μ' αυτόν. Η φίλη σας κατόπι άποχωρεί κι' έσείς μένετε με τούς δύο, γιατί σας εκτιμούν και οι δύο τούς! Ξαφνικά όμως παίρνουν το δικό σας στρατιώτη και μένει ο φίλος της φίλης σας. Συνοδεύετε περισσότερο μαζί του, γιατί εκτιμάτε το χαρκτηήρα του. 'Ο άλλος, όμως, που βρίσκεται μακριά, δεν ξέρει τα καμώματά σας. Βλέπετε που μπορεί να καταλήξη μια έπιπολαιότης; Ποιά είναι ή θέση σας τώρα; Κι' όλα αυτά, βέβαια, κρυφά, χωρίς να γνωρίζουν τίποτα οι γονείς σας. Ούτε κι' έσείς όμως δεν ξερετε που θα καταλήξετε. Πριν πάρετε τις άποφάσεις σας, ρωτήστε ποιος είναι ο ένας και ποιος ο άλλος; Σας θέλουν οι γονείς τού; Μήπως δεν συγκατατίθενται οι δικοί σας γονείς; Βλέπετε πόσα πράγματα υπάρχουν; Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να συγκεντρωθήτε και να κυττάξετε με περισσή λογική το μέλλον σας, γιατί ο νέος αυτός δεν θα τόν σκεφθή ποτέ.

Χτυπημένη άνεπανόρθωτα Κ. Κ., 'Αθήνα: Δεν πρέπει να στενοχωριέστε και ν' απελπίζεστε τόσο πολύ. Ζήστε 15 χρόνια μαζί τόν εύτυχισμένη, όπως μου γράφετε. Τώρα πλησιάζουν δύο χρόνια, που τόν χάσατε για πάντα. 'Ασφαλώς ά είστε άκόμα νέα. Με την αυτοκτονία δεν κερδίζετε τίποτα. Δεν αποκλείεται, χωρίς να ξεχάσετε τόν άνθρωπο, που σας πρωτόδωσε την εύτυχία, να βρήτε ένα καλό σύντροφο για τη μοναξιά σας. Μην απελπίζεστε, λοιπόν, και δημιουργήστε νέα οικγένεια.

Αγάπη και άμφιβάλλω 18: 13: Γιατί δημιουργείτε μόνη σας τόσα ζητήματα, που περιπλέκουν τη ζωή σας;

'Αφού βλέπετε πόσο άπρεπα σας φέρεται εκείνος, γιατί δεν διακόπτετε μαζί του; 'Επιωφεληθήτε της ευκαιρίας που σας παρουσιάζεται ν' άρραβωνιασθίτε μ' έναν τίμιο νέο.

Σας συμβουλεύω να φερθήτε τίμια και να μιλήσετε με ειλικρίνεια στον άνθρωπο που σεβεί την αξιοπρέπεια σας και τού σπλι σας. Να τού πητε όλα, δικαίως.

ΜΙΑ ΚΑΛΟΚΑΡΗ ΣΤΑΡ

Η Σουλβάνα Μονγκούτσι (στο κέντρο) και ο 'Αμεντέο Πόρρο (άριστερά) κάτοικοι του Μιλάνου, ήθελαν να παντρευτούν, αλλά τα περιωρισμένα οικονομικά τους μέσα δεν έπέτρεπαν στη Σουλβάνα να έξασφαλίση ένα καλό νυφικό φόρεμα. Σκέφθηκε τότε το νυφικό, που φορούσε ή αγαπημένη της στάρ Σουλβάνα Παμπινι στο τελευταίο της φιλμ και της έγραψε, ζητώντας να της το δανείση. Η στάρ όχι μόνο της χάρισε το πολυτελές αυτό νυφικό, αλλά και πήγε ή ίδια στο Μιλάνο για να τούς παντρεύη!...

ολογήθηκε ότι αυτό ήταν μια νεανική επιπολαιότητα.
Μπρος σ' εδίλημμα Τ. Τ.: Ευχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Παρ' όλους τους κόπους και τις προσπάθειες που κατέβαλαν οι γονείς σας, παρ' όλη την καλή ιδέα που είχατε ως τα τώρα για τον εαυτό σας, βρέθηκε ο επιδέξιος άγνωστος με τις ύποπτες σχέσεις, που σας έπεισε να περιφρονήσετε τους γονείς σας. Σας τσάφωσε με τη γοητεία του και σας παρασύρει σιγά, σιγά στην καταστροφή. Σας συμβουλεύω λοιπόν να σταματήσετε άμέσως να τον βλέπετε, όσο είναι καιρός. "Αν δήτε, μάλιστα, ότι συνηχίζετε να σας ένοχη, να το δώτε άπαγορεύσετε. Αυτό να κάνετε, γιατί κινδυνεύετε.

Αγαπώ τη γιαγιά μου: "Αν έμπόδιο στην επιθυμία σας είναι η γιαγιά του θείου σας, να φανήτε υποχωρητική και γλυκομίλητη, για να πετύχετε το σκοπό σας. "Εν ανάγκη ζητήστε της συγγνώμη για την παρενόχληση. "Ετσι, θάχετε όλη την γιαγιά σας να βλέπετε συχνά τη γιαγιά σας, για την οποία μπορείτε να κάνετε θυσίες και υποχωρήσεις.

Ατυχό Άκαρανά 763: Δε χρειάζονται τόσες σκέψεις για να είναι κανείς εν τάξει με τον εαυτό του και με άλλους. "Αν πραγματικά αγαπάτε, πρέπει να είστε ειλικρινής. Γιατί να της πείτε ψέμματα; Λέγοντας της την αλήθεια και προσπαθώντας με κάθε τρόπο να πειραχίτε στους γιατρούς, που σας έχουν αναλάβει θα γίνετε καλά και η αγάπη των δυο σας θα μείνει ακέραια. "Ετσι μετά την θεραπεία σας, θα παντρευθήτε και θα έχετε ένα καλό σύντροφο.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η καλύτερη λύση

Αμφίβολη αγάπη: Δεν ξέρω τι, απ' όσα σας είπα, να είναι αλήθεια, αλλά εκείνο που αντιλαμβάνομαι είναι ότι αυτός δεν έχει διόλου σοβαρό σκοπό για σας και γι' αυτό με τόσο «μεγαλοψυχία» σας εξαστοίτε πίσω. "Ελπίζω ότι η στάση του αυτή θα σας κάνει τώρα να δήτε την αλήθεια, και η αλήθεια είναι ότι πολύ επιπόλαια φερθήκατε και ανταποκριθήκατε στην προσκλησή του, χωρίς ούτε σεις να τον αγαπάτε, ου-

Πούδρα
GOLD DAY
(ΓΚΟΛΝΤΗ)

Ζητήστε την μετ' επιμονής από όλα τα ειδικά κα-
ταστήματα & φαρμακεία.

ΑΝΤ. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 21
ΤΗΛ. 29.158

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

τε και κείνος να τρέφει βαθύτερη αγάπη για σας. Τώρα, λοιπόν, είναι ζητήματα τιμής και αξιοπρέπειας να ξεκόψετε απ' αυτόν και να μη ξαναυπαντηθήτε πιά. Σχετικά με το ζήτημα της αποκαταστάσεώς σας, πρέπει τώρα να έχετε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στους δικούς σας, τους γονείς και τ' αδελφία σας, που σας αγαπούν ειλικρινά και φυσικά, ενδιαφέρονται και φροντίζουν για την ετυχία σας.

Παντοτεινή αγάπη (Κέρκυρα): Το τόσο πυκνογραμμένο γράμμα σας με τυράννησε πολύ. Δημιουργήσατε όλο αυτό το νεανικό ειδύλλιο μάλλον στη φαντασία σας παρά στην πραγματικότητα, και αυτό οφείλεται στην απειρία σας και το συναισθηματικό σας φούντωμα. Αυτή είναι η διάγνωση που μπορώ να κάμω. "Όσο τώρα για το τι πρέπει να κάμετε, να τί σας υποδεικνύω: Να βάλετε άμεσως τελεία και παύλα σ' αυτό το ειδύλλιο, το χωρίς σοβαρότητα και εξέλιξη, που δεν πρέπει να σας εκπνέει διόλου στο καθήκον σας. Και το πρώτο και μεγαλύτερο καθήκον σας σήμερα είναι να κутάξετε τις σπουδές σας. Μην ξεχνάτε πως έχετε υποχρέωση και απέναντι του εαυτού σας και απέναντι της οικογενείας σας να γίνετε τίμιος άνθρωπος και αξίος στην κοινωνία και να επιτύχετε στη ζωή σας. Τότε θα μπορέσετε ν' αντιμετωπίσετε ευκολότερα και το αισθηματικό σας ζήτημα.

Λουλουδάκι του Τώνη: "Ελευσίνια: "Επιθυμώ με όλη μου την καρδιά να σας συγχαρώ και για τις θητικές σας επιφυλάξεις και τις όρθες σας σκέψεις, με τις οποίες πάντα θα μπορούσε ν' αντιμετωπίσει επιτυχώς κάθε δύσκολη περίπτωση της ζωής σας. Σχετικά με το αισθηματικό σας ζήτημα, βρισκω ότι πρέπει να προσέξετε για να μην εκτεθήτε. Κατ' αρχήν είμαι πολύ αμφίβολη για την ειλικρίνεια των νεαρών κληρονόμων, που κάνουν φιλοφρονήματα και εκδηλώνουν αισθήματα στις κοπέλλες των επιχειρήσεών τους. "Αν όμως ο άνθρωπος του εργοστασίου σας είναι άνθρωπος εντίμος και έχει σοβαρές προθέσεις, εκτός από το αισθηματικό ενδιαφέρον που δείχνει για σας, μπορείτε, βέβαια, με όλη την αξιοπρέπεια, να τον υποδεχθήτε, να τον ενθαρρύνετε να σας εκμυστηρευθεί το τρυφερό του μυστικό. Το

θα πρέπει να ξεακριβώσετε εγκαίρως τους σκοπούς του, ώστε αν σκέπτεται σοβαρά, καθώς ελπίζετε, να σας στεφανώσει, να το κάμη γρήγορα, αφού κανένα έμπόδιο δεν υπάρχει. Το πρώτο του καθήκον είναι να σας ζητήσει από τους γονείς σας και να αρραβωνιασθήτε. Μόνο με αυτές τις προϋποθέσεις μπορεί να έμπιστευθεί και να εκτίμησει την ειλικρίνεια ενός νέου, που αγαπάει μια κοπέλλα και έχει γι' αυτήν καλό σκοπό.

Λαίδη Μάκκεθ: "Αν βλέπετε ότι ο νέος είναι τόσο αποκλειστικός και βαθύτατα αφοσιωμένος στην τέχνη του θεάτρου, ώστε να μην τον ενδιαφέρει ούτε ο έρωτας, ούτε οι γυναίκες, όπως τούλάχιστον ο ίδιος ισχυρίζεται, τότε νομίζω ότι είναι περιττό να επιδιώξετε να τον συναντήσετε και να προσπαθήσετε να του κινήσετε το ενδιαφέρον, που δεν το νοιώθει. Δεν θέλω να πω ότι θα προσυμείνη τον έρωτά σας, αλλά πάντως μια πιθανή άρνησή του, θα σας δυσχεράσει και ίσως σας κάνει να πονέσετε. Γιατί, λοιπόν, θέλετε να δοκιμάσετε μια τέτοια απογοήτευση; Είναι προτιμότερο να νιώσετε αυτό το αίσθημα σας τώρα στην αρχή του, και να κυριαρχήσετε στον ίδιο σας τον εαυτό, σαν κοπέλλα μορφωμένη και λογική που είστε. Και μια και είστε συνάδελφοι, και βρίσκεστε πάντα σχεδόν μαζί, αφήστε τα πράγματα στην τύχη. Μετά ταύτα προσόντα σας, ίσως στο τέλος ο νέος ν' αναβέβαιε και να αντιληφθεί μόνοι του ποιόν θησαυρό θα μπορούσε να κερδίσει και μόνος του τότε να εκδηλώσει!

Καρδιά και χριήμα άν-
τίθετα: Θά έπρεπε να είσαστε περισσότερο ειλικρινής, τούλάχιστον στον ίδιο τον εαυτό σας. Γιατί η δυσκολία και τα έμπόδια της κοινωνικής σας θέσεως υπήρχαν πάντοτε, αφού τον άρχισατε αυτό το αίσθημα με την καμμένη την κοπέλλα, ώστε έπρεπε από τότε ν' αναλογισθήτε τις ενδεχόμενες συνέπειες και να μην την παρασύρτε στην φοβερή περιπέτεια, που αντι-
μετωπίζει τώρα. Πάντως, έπειδή φαίνεται τίμιος χαρακτήρας και εκδηλώνει αφοσιωστικά την πρόθεσή σας να εκπληρώσετε την κοινωνική και ήθική σας υπόσχεση, ο δρόμος που έχετε ν' ακολουθήσετε είναι ένας: Να μιλήσετε άφορσιστικά στους γονείς σας και να τους θέσετε πρό τετελεσμένου γεγονότος, αναγγέλλοντας ότι είσατε υποχρεωμένοι να παντρευθήτε αυτήν την κοπέλλα, όχι μόνο γιατί την αγαπάτε, αλλά επειδή οφείλετε να την αποκαταστήσετε, έφ' όσον οι σχέσεις σας είχαν τις γνωστές συνέπειες. Βέβαια, στην αρχή οι δικοί σας θ' άρνηθούν και θα θυμώσουν, αλλά από σας εξαρτάται, από την καλή σας στάση, να τους πείσετε. Και είμαι βέβαιη ότι θα το επιτύχετε σίγουρα και γρήγορα, γιατί σαν μοναχοπαίδι που είστε θα πετύχετε την συγκατάθεση των γονέων σας. "Αλλωστε η κοπέλλα είναι άριστη καθ' όλα, όπως με βεβαιώνετε, δεν είναι δε ήθικό μειονέκτημα το ότι είναι πτωχή. Δεν πειράζει που δεν έχει τοσούτα, αφού έσεις, είσατε τόσο πλούσιος!

Αγάπη σ' εδίλημμα: Τι να σας πω κι' εγώ; "Η θέσι, στην οποία με βάθετε, θυμίζει εκείνη του Χότζα, που δεν ήξερε σε ποιόν να πρωταγωνισρή το δική! "Έχετε και σεις δική, που δεν είστε τακτοποιημένος ακόμα οικονομικός και δεν μπορείτε να κάμετε ακόμα τον γάμο σας με την κοπέλλα, που αγαπάτε. "Έχει όμως και η μητέρα της δική, που σας πιέζει να παντρευθήτε γρήγορα ή να στείλη την κόρη της στην Αυστραλία, στο θείο της, που την θέλει εκεί για να την παντρεύη. Τέλος έχει δική κι' η κοπέλλα, που γι' αυτήν, πραγματικά, γεννιέται το δίλημμα. Μά τι είδους συμβουλή χωρεί σ' ένα τέτοιο ζήτημα; Το μόνο που θα έ-
χω να σας πω είναι ότι, αν νομίζετε ότι σε όχι μακρό διάστημα θα μπορούσατε να τακτοποιήσετε τα οικονομικά σας, σίγουρα και γρήγορα, τότε να κάμετε τους αρραβώνες σας, για να ικανοποιηθεί και η μητέρα της κόρης, και όταν τακτοποιήθηκε δριμυτικά, να τελέσετε το

γάμο σας. "Αν όμως καταλαβαί-
νετε πως είναι πολύ δύσκολο για σας και όχι πολύ προσιτό το να εξασφαλίσετε το οικονομικό σας μέλλον, τότε θα πρέπει ν' αφήσετε την κοπέλλα ελεύθερη να ρυθμίσει κι' εκείνη τη ζωή της.
"Ετσι είναι το σωστό.

Ξεχασμένη αγάπη. Κο-
ζάνη: "Αν θέλετε ειλικρινά την γνώμη μου, από τα όσα μου γράφετε, έρχομαι να πιστέψω πως πο-
τε δεν αγαπήσατε αληθινά την κοπέλλα, παρά συνδεθήκατε με αυτήν με μόνη τη διάθεσι να περάσετε ευάριστα τον καιρό σας. Γιατί, αν αληθινά την αγαπούσατε, ούτε η απόστασι του μικρού σας χωριού, ούτε οι καινούργιες γνωριμίες, που κάμετε ήταν δυνατόν να σας κάνουν, να ξεχάσετε τη φω-
νή της κοπέλλας. Κάνετε, λοιπόν, πολύ άσχημα, να την μπλέξετε στην περιπέτεια και ακόμα άσχημότερα, να την πείσετε ότι θα την πάρει, καθώς και να δώσετε υπόσχεσι στους δικούς της για τον ίδιο σκοπό. Τώρα, που βαρεθήκατε και θέλετε να ξεκόψετε απ' αυτήν, νοιώθετε κάποια τύμη για το σφάλμα σας και στενοχωριέστε πως να τα βγάλετε πέρα, γιατί φοβάστε τις εθύνες. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγω τρόπο να ξεμπερδέψετε. Μά τι να σας πω και πως νομίζετε ότι μπορεί να σας συμβουλέψω να καταπατήσετε σεις ο ίδιος τους όρκους και τις υποσχέσεις σας; Το μόνο που έχω να παρατηρήσω, είναι ότι η συμπεριφορά σας εξ' αρχής δεν ήταν η αρμόζουσα και ότι σε σας και μόνο άποκειται το τι θα κάμετε σχετικά. Περιμένω όμως από σας να φανήτε έντιμος άνθρωπος, όπως σας δείχνουν οι ήθικοί σας διαταγμοί. Και τότε, βέβαια, ξέρετε ποιο είναι το καθήκον σας.
Δεν νομίζετε;

ΕΡΗ

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Αγωνία 500: Σας πληροφορώ ότι δεν πρόκειται για εκδήλωση που οφείλεται σε ατροφισμό νόσημα, αλλά απλώς σε σμηγματόρροια. Θα κάνετε σε κάθε έμφανισι της τάξης: Μέσα σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό θα στάξετε 4-5 σταγόνες Nitrate d'argent 6% και θα εμβαπτίζετε το πάχον μέλος επί 10 λεπτά. Κατόπιν θα το στεγνώνετε με λίγο μαμπάκι και θα το πονδράτε ελαφρά, με την κάτωθι σκόνη: Calomel, 10 gr. πρωί - μεσημέρι - βράδυ.

Απελπισμένη Κυπρι-
οπούλα: Το θέμα σας δεν είναι από εκείνα που μπορεί όποι-
ασδήποτε ειδικότητας γιατρός να σας δώσει συμβουλή. Γι' αυτό σας συνιστώ να εξετασθήτε από έναν πολύ καλό νευρολόγο και όφθαλμιατρο συγχρόνως.
Γ. Τ. Α. 294 Ρ.: Μέχρι σημε-
ρα μόνο από γυναίκες είχα έρω-
τήσεις όσον αφορά τα χείλη. "Α-
λλά να μ' έρωται ένας άντρας, πως πρέπει να κάνει τα χείλη του κόκκινα και γλυκά, πρώτη φορά μου συμβαίνει!...

Κ. Γ. Μ.: Για δερματικές εκδή-
λώσεις δεν δίδονται συμβουλές και φάρμακα, αν δεν υπάρχει διά-
γνωση, αν όχι προσωπική εξέ-
ταση.
Ριγμένη μέσα στον
πόνο Τ. Γ.: Δεν μου είπατε, αν
είχατε κανένα νόσημα, σχετιζό-
μενο με το φωνητικό σας σύστη-
μα και αν σας εξέτασε ειδικός ω-
τολαρυγγολόγος γιατρός. Σε πε-
ρίπτωσι που η απάντησι σας είναι
αρνητική, επισκευθήτε προηγουμέ-
νως έναν ωτολαρυγγολόγο και α-

κολούθως μου ξαναγράψετε.
Α. ε. ν. ρ. ο, Θεονίκη: Τόσο
για το πρώτο, όσο και για το
δεύτερο, θα σας συμβουλέψω να
σας εξετάσει ένας δερματολόγος,
δεδομένου ότι στην Θεσσαλονίκη
υπάρχουν άριστοι δερματολόγοι.

Μιά καρδιά που αγω-
νιά Μ. Μ.: Πριν από όλα θα σας
συμβουλέψω να πάτε σ' ένα μι-
κροβιολόγο για να κάμη εξέταση
του συζύγου σας και να μου γρά-
ψετε το αποτέλεσμα. Άδυνατώ να
σας συστήσω γιατρούς.

Αρθριτικούς: Το νόσημα,
που μου περιγράφετε είναι πολύ
κοινό και η θεραπεία του σ' όλους
γνωστή. "Η κορτιζόνη ενδείκνυται
στην περίπτωσι σας. Πάντως, πρό-
κειται για φάρμακο πολύ δραστι-
κό. Το εφαρμόζουν οι γιατροί μ'
επιφύλαξι και πάλιν μόνο στα νο-
σοκομεία με προσεκτική παρακο-
λούθησι. Πρέπει να έλθετε στην
Αθήνα, προκειμένου να κάμετε
κορτιζόνη.

Νεαρά μαθήτρια: Για
την περίπτωση που μου περιγρά-
φετε στο γράμμα σας, θα σας συ-
νιστώ να κάμετε χρήση της
Crene Phyllis, σύμφωνα με την έ-
σώκλειστη οδηγία. Είμαι βέβαιος
ότι θα έχετε ευχάριστα αποτελέ-
σματα.

Λαμιώτισσα: Και σε σας
συνιστώ την ίδια κρέμα σε συνδι-
ασμό με την Neige Phyllis σύμφω-
να με την οδηγία.

Χάριστο: Βέβαια, λίγο κα-
θυστερημένα το ενδιαφέρον σας
για την σωματική σας ανάπτυξη.
"Ωστόσο νομίζω ότι έχετε μερικές

ελπίδες, αν επιδοθήτε μ' επιμονή
σε γυμναστικές ασκήσεις καθώς
και σε διάφορα σπορ: έκδρομς,
Ιππασία, κωπηλασία κλπ. Να
φροντίζετε να έρχεστε περισσότερο
σ' επαφή με τη φύσι σε συνδυα-
σμό με καλή διατροφική αγωγή.
"Ελπίζω ότι θα έχετε κάποια βελ-
τίωσι.

Περίγελο, Πάτρα: Θά άκο-
λουθήσατε και σεις ό,τι συνιστώ
στον "Χάριστο". Είναι η ίδια πε-
ρίπτωσι.

Μεσόκοπο έπαρχιώτη: Το
μεσόκοπο παίρνει πολύ νερό.
Καλύτερο θα ήταν να μάς λέγατε
την πραγματική σας ηλικία. Πάν-
τως σας συνιστώ να παίρνετε επί
20 ημέρες ένα χάπι το πρωί, έ-
να το μεσημέρι και ένα το βράδυ
πρό του φαγητού Teston. Μετά δι-
μηνο διακοπή, επανάληψι.

Τραυματισμένο. "Ενταυ-
θα: Σας συνιστώ έφ' όσον μένετε
στην Αθήνα, να περάσετε από το
δερματολογικό τμήμα ενός νοσο-
κομείου για να εξετασθήτε.

Αθηναία Μ.: Και σε σας
συνιστώ, έφ' όσον μένετε εδώ, να
περάσετε από το δερματολογικό
τμήμα του "Ευαγγελισμού" για να
εξετασθήτε, όποτε και η θεραπεία
σας θα είναι ασφαλής μια και θα
υπάρχει διάγνωση.

Ζωτικόςόν: "Όπως βλέπω από
το γράμμα σας η θεραπεία, που
έκάμετε είναι άτελεστή κι' αυτό
γιατί, ασφαλώς, δεν σας την έ-
πέδειξε γιατρός και ούτε την πα-
ρακολούθησε. Λοιπόν θα κάμετε 15
ένέσεις Teston των 25 μλγρ., δυο
την εβδομάδα, ενδομυϊκά, κατό-
πιν δε, παίρνετε πρωί - μεσημέρι -
βράδυ ένα χαπάκι από το ίδιο
φάρμακο των ενέσεων. "Υστερ' α-
πό διμηνο διακοπή θα επαναλά-
βετε την ίδια σειρά θεραπείας μέ-
χρι αποτελέσματος.

Λ.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ
Πριν εγγραφείτε σε οιοδήποτε Σπουδαστήριον **ΚΟΠΤΙΚΗΣ -**
ΡΑΠΤΙΚΗΣ σας επιβάλλεται για το καλό της διαδρομίας σας να έπι-
ραφτείτε απαραίτητως το πρωτότυπον διά την Ελλάδα και όλον τον κόσμο
δυσκίνητης **ΑΜΚΡΕΕ**
Σπουδαστήριον
Το Σπουδαστήριον **ΑΜΚΡΕΕ** διδάσκει με τον πλέον επισημοποιημένο και ασφαλή τρόπο,
καταργεί διά της Μεθοδού του όλα τα πολυπλοκα συστήματα διδασκαλίας που εφάρμο-
ζονται σήμερα. Η **ΑΜΚΡΕΕ** σας εξασφαλίζει επαγγελματική και εμπορική εκμά-
θησι, τα διδάκτρα και η Οικονομία είναι τόσο πλαττωμένα ώστε να μπορούν όλες να
εξπληρώσουν. Παρέκονται και Ευκολοί Πληρωμής. Για τις νέες που βρίσκονται μακριά απο-
στάσεων, έλθουνται εντυποί οδηγιοί δια να πληροφορηθούν εντενέστερα για το πρωτότυπο δυο
στήματα της **ΑΜΚΡΕΕ**.
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ Η ΓΡΑΨΑΤΕ
ΑΜΚΡΕΕ
Κλειθένους 17-3* Ορόφος - Ορίανθ - Αθήνας - Δίος Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ Ο,ΤΙ ΟΥΔΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΗ

«ΛΟΥΤΕΣΙΑ»

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΡΜΟΥ 27
(Είσοδος Πετράκη 26)

Lutetia

ΚΗΦΙΣΙΑ
ΜΕΤΑΣΣΑ 30

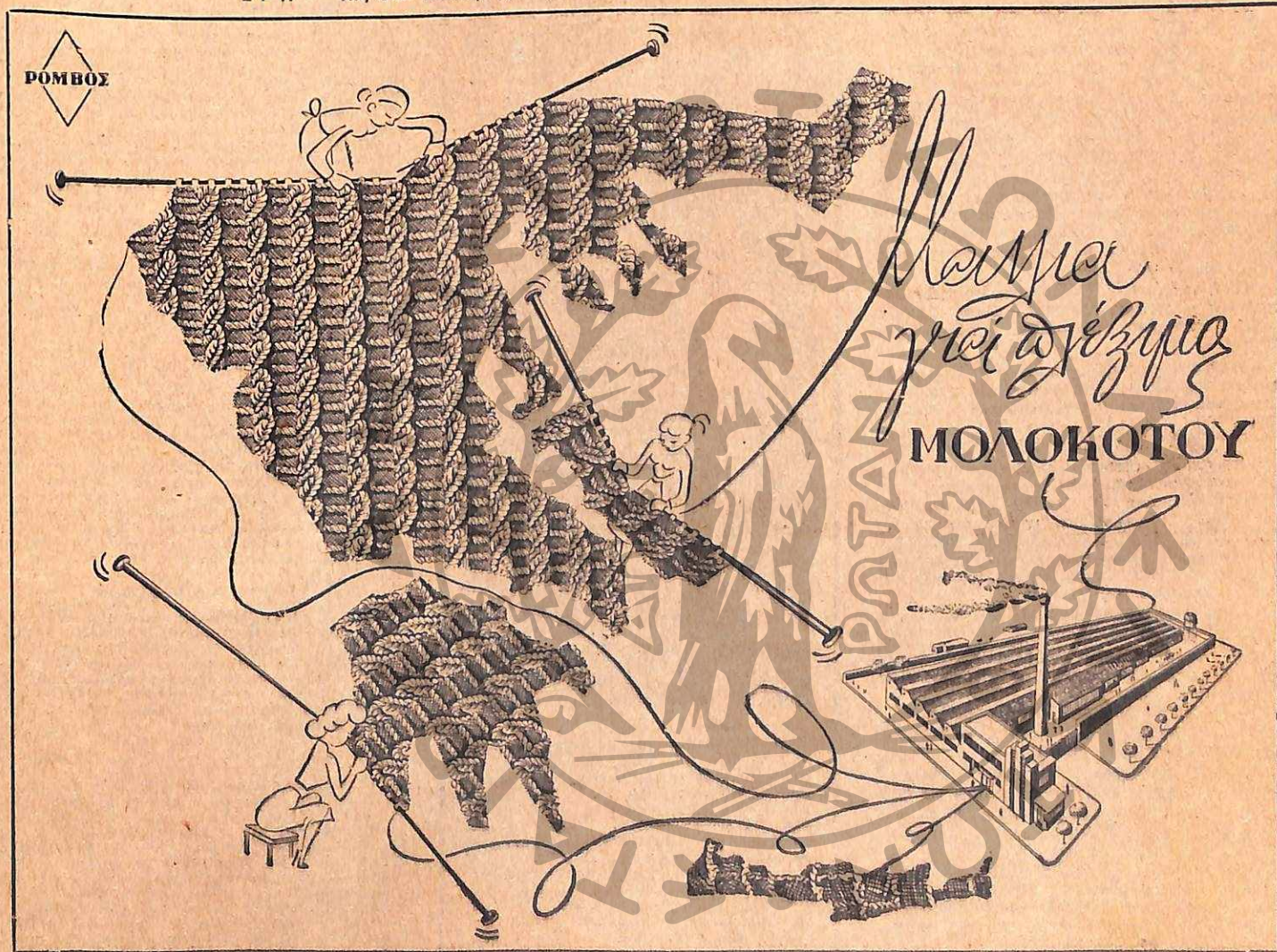
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

* Μαθήματα ανώτερης επαγγελματικής κατάρτισεως ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ διά της
μεθοδού «ΛΟΥΤΕΣΙΑ» διεθνώς ανεγνωρισμένης και κατατεθειμένης στη ΒΕΡΝΗ.

* Διδάσκονται με ειδικά όργανα ακριβείας (EQUERRES-GABARITS) που καταργούν τις πρόβες
* ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΞΙΑΣ) α) DIPLOME GENERAL: Επαγγελματική κατάρτισεως
απ' ευθείας εκ ΠΑΡΙΣΙΩΝ κατό-
πιν εξέτασεων (β) DIPLOME SUPERIEUR: Πανεπιστημιακού βαθμού.

ΔΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ: Γράψατέ μας «ΛΟΥΤΕΣΙΑ» Πετράκη 26 ή περάστε από τα Γραφεία μας.

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΪ

Τα μούλάρια

«Η Βενζίνα, η βρώμα, η σκόνη, το «ένα βράδυ πούδρεχε...», ο καυγάς, ο άμανές, τα μεγάφωνα, τα βροντοτυπώματα, είχαν εκνευρίσει τόσο την Ρενέ, που φώναζε μπάλλιντισμένη:

— Άχ, μόν ντιέ! «Η Άθήνα πιά είναι σωστή φωνακλουπόλ!...

Κι' απ' την απελπισία της, πήρε την τσάτσα Ούζενη να πάνε να ντινερτίρουνε, να ξαναβρούνε τον εαυτό τους στην έ-
ξοχή.

Σε λίγο, βρεθήκανε στην ούρα κι' όταν πλεύ-
ρισε το λεωφορείο, όλοι
συμπιέζονται, κλωτσούνε,
σκουντουνε, βλαστημούνε
και την ταλαπατούνε.

— Άχ!... δεν μπορώ
ν' ανέβαινα... Ιμποσιμπίλε!
πένναζε η Ρενέ.

— Ένας νεαρός από πί-
σω, της φώναζε τότε, σκα-
σμένος στα γέλια:

— Άνιτε, κερά μου,
ξεμπέδρευε!...

— Γιατί γελάς, καλέ;
— Αμ, βέβαια, αν δεν ήσου-
νε γουρουνί, θα με βοη-
θούσε!

— Και σύ, αν δεν ή-
σουνε... μπουαδοκόφινο,
δεν θα θέλες βοήθεια!...

Και η ούρα ξέσπασε σε
γέλια.

Φιναλμάν, έπειτα από πολλά βάσανα κι'
αχταρμάδες, άράξανε στην άκρογιαλιά, σ'
ένα παλιό καφεενάκι, με ξεφτισμένες κα-
ρέγλες, με τραπέζια πουχάν στα πόδια
κρουπαγήματα, κι' έφημερίδες για τραπε-
ζομάνηλα και κόλλες τετραδίου για φα-
γιάντσες. Εκεί, λοιπόν, στην γαλήνη, κρυ-
φομλούσαν με τα σύννεφα, τα πουλιά, τον
αέρα, τη θάλασσα, κι' όλα τα άορατα και
αύλα του «Υπερπέραν».

Κι' η τσάτσα Ούζενη, γρηούλα στα χρό-
νια, μα κοριτσόπουλο στην ψυχή, άρχισε
με τη Ρενέ ένα τραγουδάκι πρώτο-σεγ-
κόντο.

Γύρω στα τραπέζια, ή λίγη πελατεία με
τά χιονισμένα μαλλιά, τοποθετεί στα σύν-
νεφα του τσιγάρου τα σδυμένα όνειρά
της.

Το παλιό την τραβάει πάντα.

Δυστυχώς, τέτοιες εύλαδικές στιγμές,
δεν άντέχουν πολύ στα σημερινά χρόνια.
Μιά παρέα, ανήσυχια νειάτα, με θόρυβο,
φουσάντο κι' αθάδεα, μπήκε φασαργιό-
ζικα. Στην άρχη, προσποιήθηκε σεβασμό,
περιώρισε το ταδατούρι κι' έτσι η τσάτσα
Ούζενη πείσθηκε και ξαναάχισε το παλιό έ-
κείνο τραγούδι του 'Αττίκ:

«Μαραμένα τα γιούλιε
κι' οι βιόλες...»

Μά, τότε, πάνω στην έξαρση, ή παρέα
πέταξε κάτω με πάταγο ένα γκάζ-τενεκέ κι'
άρχισε την πρόγκα.

— Βρέ, ή κόρη είναι σάν φοράδα κι' ή
μητέρα γκαρίζε σάν γαίδαρος!... φωνάζα-
νε, σκασιμένοι στα γέλια.

— Άλλα υπελόγιζαν άσχημα. Άμέσως
θεία κι' ανήψια, που ξέρουν πάντα να φορ-
μάρουν τη φράσι τους, και να χρυσώνουν
το χάπι, τους είπαν:

— Καληνύχτα, παιδιά μας!...
Και φυσικά, τα παιδιά μιάς φοράδας κι'
ένος γαϊδάρου είναι... μούλάρια!

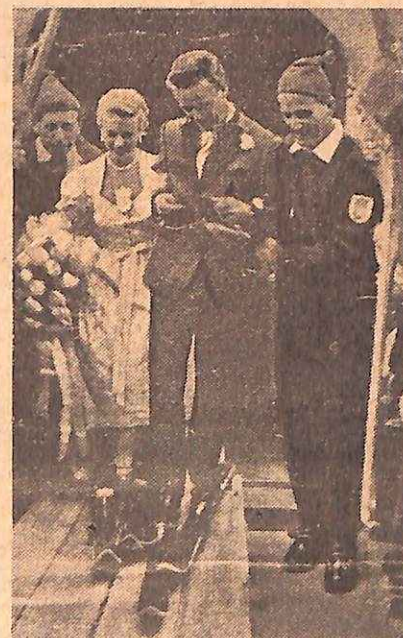
Και, με φραγκολεβαντίνικη άδρότητα,
τους χαμογέλασαν και φύγανε αλά-μπρα-
τσέτο, μεγαλοπρεπώς!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΥΝΤΑΓΗ ΚΑΛΟΝΗΣ

Προερχόμενη από την Νότιο Άφρική, ή
Όλγα Μαϊν ήφτασε πρό ημερών στο
Λονδίνο με μιά συνταγή, που αναστά-
τωσε τον ωραιόκοσμο της αγγλικής πρω-
τεύουσας. «Θέλετε, λέει ή μίς Μαϊν, να
διατηρήσετε το δέρμα σας απαλό και
νεανικό; Πριν από το λουτρό σας κό-
ψετε τρία πορτοκάλια στη μιση και τρι-
ψετε μ' αυτά τα χέρια, το σώμα και τα
πόδια σας. Το μασάζ αυτό ξεκουράζει
τους μύς και απαλύνει το δέρμα. Δο-
κιμάστε και θα διαπιστώσετε και μό-
νες σας τα αξιοθαύμαστα αποτελέσματά
του»!...

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ

Στο Κίτομπολ της Αυστρίας έβιναν,
πρό ημερών, οι γάμοι της μοναχοκόρης
του Άμερικανού βασιλέως κονσερβαρι-
σμένου κρέατος «Άρμουρ, με ένα φτωχό
Αυστριακό, τον Ράϋμοντ Βουρτσενράι-
νε. «Η νεαρά Μπέτυ Άρμουρ γνώνι-
σε πέρυσι τον Ράϋμοντ στην Αυστρία,
απ' όπου ήλθε να παντρευτεί τον γάμο
αυτήν. «Ο μπαμπάς της νύφης που
τά σκι τους. «Ό μπαμπάς της νύφης που
είχε στην άρχη έναντιωθή στο γάμο σύ-
το ύποχρησε τελικά και χάρισε στο
ζεύγος ένα έκτατομύριο δολλάρια ως...
πρώτη δόσι.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

«Αν το δέρμα του σώματός σας είναι λί-
γο τραχύ και γεμάτο σκληρά σπυράκια κι'
άλλες ανωμαλίες, πρέπει να το περιποιηθείτε
ιδιαιτέρως. Χρησιμοποιήτε λοιπόν στο μπά-
νιο σας ένα ειδικό σαπούνι, που το φτιάχνει
ως εξής:

— Ανακατέψτε καλά ένα φλυτζάνι σκόνη
άμυγδάλων, δυο φλυτζάνια συνηθισμένο σαπο-
ύνι φιλοτριμένο και στεγνωμένο καλά στον ή-
λιο και 1/4 του φλυτζανιού λεπτοτάτη σκόνη
ελαφρόπετρας.

Βάζετε κάθε φορά λίγο απ' αυτό το μί-
γμα μέσα σ' ένα σακκούλακι από ύφασμα «έ-
πον», με το οποίο σαπουνίζετε στο μπάνιο
ή κάνετε ένα κυκλικό κι' αρκετά επίμονο μασ-
άζ, σ' όλο το σώμα, ιδίως δε στα μέρη που
είναι πιο ανώμαλο το δέρμα. Θα δείτε πως ή
έπιδερμίδα σας θα γίνη σιγά-σιγά λεία, σάν
βελουδένια.

Άμυγδαλόλαδο μετά το μπάνιο

Είναι καλό πάντα ν' αλείφετε το σώμα
σας μετά το μπάνιο μ' άρκετο άμυγδαλόλα-
δο (όχι όμως υπερβολικό), για να ξαναπήρει
το δέρμα σας τη φυσική λιπαρότητα που έ-
χασε με το λουτρό. Μένετε ύστερα γυμνή επί
10 λεπτά της ώρας, χρησιμοποιώντας τον
καιρό αυτό για να χτενιστήτε ή για να πε-
ριποιηθήτε τα νύχια σας. Στο μεταξύ, το
δέρμα σας θ' απορροφήσει το λάδι, ενώ συγ-
χρόνως θα κάνει ένα ωφέλιμοτατο φωτόλου-
τρο και αερόλουτρο.

Ακόμα προτιμώτερο είναι ν' αναπαύσεθε
αυτά τα 10 λεπτά, ή να παίρνετε το μπάνιο
σας το βράδυ, πριν να πέσετε στο κρεβάτι.
Έτσι, θα κοιμηθήτε περίφημα, γιατί το χλι-
αρό βραδυνό μπάνιο είναι αληθινό βάλασμο
για τα νεύρα, που το συνιστούν μάλιστα οι
γιατροί σε περιπτώσεις άπνιας.

Για τα μπρούτζινα πόμολα

«Η καλή νοικοκυρά ένοει ν' υψαλίξη
τακτικά τα μπρούτζινα πόμολα κάθε πόρτας
ή παράθυρου, τη χάλκινη πλάκα της εξώπορ-
τας με τ' όνομα του οικοδεσπότη, κλπ. Τρί-
τοντάς τα όμως με το ειδικό υγρό ή την α-
λοιφή, μπορεί κατά λάθος να χαλάξη λίγο το
βερνίκι του ξύλου.

Για να τ' αποφύγη αυτό, δεν έχει παρά ν'
αγοράση ένα φύλλο χοντρό χαρτί «ατάμπας». Παιρνε
ύστερα με κοινό χαρτί το αποτύπωμα
της χάλκινης πλάκας ή της βάσεως του πόμο-
λου, το αντίγραφο σ' ένα κομμάτι απ' το
χοντρό χαρτί και το κόβει κανονικά με το
ψαλίδι. Έτσι, έχει έτοιμες «φόρμες», που τις
κρεμάει σ' ένα καρφί της κουζίνας. Κι' όταν
θέλη να υψαλίξη ένα πόμολο ή μιά πλάκα,
περνάει γύρω την κατάλληλη φόρμα, τη συγ-
κρατεί με τ' άριστερό χέρι και με το δεξιό
τρίβει το μέταλλο, δίχως να πάθη τίποτε το
βερνικωμένο ξύλο.

Λεκέδες μελανιού σε ξύλο

Για να καθαρίσετε λεκέδες μελανιού σε ξύ-
λο, αγοράζετε απ' το φαρμακείο λίγο «αλά-
ριο». Το διαλύετε σε νερό, μουσκεύετε μ' αυ-
τό ένα μπαμπάκι ή ένα πανί και τρίβετε τους
λεκέδες. Μόλις ξεθωριάση το μελάνι, σκουπί-
ζετε το ξύλο, ξαναβρέχετε το πανί στο υγρό
κι' επαναλαμβάνετε το τρίψιμο, ώσπου να
χαθή κάπως περισσότερο το μελάνι. «Επανα-
λαμβάνετε δε την ίδια διαδικασία, μέχρι που
να φύγη τελείως ο λεκές.

«Αν έχη χαλάση κατόπιν τοπικά το βερνίκι
του ξύλου, το διορθώνετε μ' ένα πινελάκι.

Το γυάλινο βούλωμα

Το γυάλινο βούλωμα μιάς μπωτίλιας λι-
κέρ ή μυρωδιάς έχει σφηνωθεί και δεν ένοει
να βγίη; Βουτήξτε το λαίμο της μπωτίλιας
ένα-δυο λεπτά της ώρας σε βραστό νερό κι'
ύστερα τραβήξτε πάλι το βούλωμα. Κατά
πασαν πιθανότητα, θα μπορέσετε εύκολα να
το βγάλετε, γιατί με τη θερμότητα θάξη δια-
σταλή ο λαίμος της μπωτίλιας.

Πώς καθαρίζεται μιά έλαιογραφία

Για να καθαρίσετε μιά έλαιογραφία, βρέχε-
τε ένα σφουγγάρι με άραξη σαπουνάδας και
πλένετε την εικόνα. Τη σκουπίζετε με μιά μα-
λακή φανέλλα, κι' ύστερα μ' ένα πανί. Άνα-
κατεύετε ίσες ποσότητες κονιάκ και νερού,
κατεύετε ίσες ποσότητες κονιάκ και νερού,
βουτάτε ένα δαχτυλό σας στο μίγμα και το
περνάτε πάνω απ' όλη την εικόνα, με μιά κι-
νησι κυκλική. «Υστερα επαναλαμβάνετε το έ-
ργο έλαφρό τρίψιμο με καθαρό κονιάκ και τε-
λευταία μ' άμυγδαλόλαδο. Όλη αυτή ή δια-
δικασία πρέπει να επαναλαμβάνεται καθημερι-
νώς, επί δυο-τρεις μέρες. Έτσι, ή εικόνα
γίνεται σάν καινούργια.

ΝΕΑ ΟΠΛΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΥΙΓΕΣ

Το «παραθείον» και το ραδιενεργό Nti - Nti - Ti

ΠΙΝ από λίγα χρόνια, πιστεύαμε όλοι ότι είχαν
κατατροπώθη επίτελους οι μυίγες κι' ότι θα έ-
ξαφανίζονταν απ' το πρόσωπο της γης. Πραγμα-
τικά, είχε οργανωθεί μιά συστηματική επίθεσι εναν-
τίον τους, στην άρχη με το Nti-Nti-Ti κι' ύστερα
με άλλα ανάλογα έντομοκτόνα, όπως το «άλντριν»,
το «λιντάν», το «τοξαφίν» και το «κλωρντάν».

Δυστυχώς, πολύ γρήγορα οι μυίγες απέκτησαν
άντοχη σ' όλες αυτές τις ουσίες. Έτσι, υπάρχουν
σήμερα μυίγες που απορροφούν ένα θανατηφόρο
άλλοτε έντομοκτόνο και το μεταβάλλουν μέσα στο
σώμα τους σε μιά άβλαβεστάτη χημική ουσία. Άλ-
λες πάλι δεν απορροφούν καθόλου το δηλητήριο-
ίως γιατί έχουν αποκτήσει δέρμα παχύτερο.

Τι να πούμε ύστερα για εκείνες, που έχουν άλ-
λάξει ριζικά τις συνήθειές τους, ώστε να περιορί-
σουν τον κίνδυνο που διέτρεχαν απ' τα έντομο-
κτόνα; Αποφεύγουν π. χ. τα ταβάνια, που είναι
συνήθως ραντισμένα μ' έντομοκτόνο, και προτιμούν
να κάθονται στα σχετικάς ακίνδυνα πατώματα. «Η,
όταν κάθονται στους τοίχους, δεν περπατάνε εδώ
κι' εκεί αλλά μένουν ακίνητες σ' ένα σημείο, κι'
έτσι περιορίζουν τις πιθανότητες άφαιής τους με
το δηλητήριο.

Όστόσο, οι ειδικοί δεν έννοούν να πα-
ραδεχθούν πως νικήθηκαν σ' αυτό τον ά-
γωνα με τις μυίγες, κι' αναζητούν όλοε-
να καινούργια όπλα και τεχνάσματα. Είνε
δε άόλυτα δικαιολογημένοι, γιατί οι μυί-
γες δεν είναι μόνον ένδοχτικές, αλλά
και φορείς σοβαρών άσθενειών, όπως ή
δυσεντερία, ή χολέρα, ο τύφος κτλ.

Πρό όλίγων μηνών, έγινε ένα πολύ
ένδιαφέρον πείραμα σε κάποιο άμερι-
κανικό βουστάσιο. Οι άμέτρητες μυί-
γες που υπήρχαν εκεί μέσα, περιφρο-
νούν όλα τα γνωστά έντομοκτόνα. Οι πειραματιστάι λοιπόν βούτησαν κομ-
μάτια σπάγγου σ' ένα χημικό υγρό, τ'
άφισαν να στεγνώσουν κι' ύστερα τα
κρέμασαν μέσα στο βουστάσιο — άλλ'
άρκετα ψηλά ώστε να μη τ' άγγιζούν
με το κεφάλι τους όσοι περνούσαν ά-
πό κάτω. Για να κάνουν τη δουλειά
αυτή, είχαν προφυλάξει τα χέρια τους
μ' έλαστικά γάντια.

Κοπάδια όλόκληρα από μυίγες κάθη-
σαν άμέσως πάνω στους κρεμασμένους
σπάγγους. Άλλες λοιπόν έπεφταν σε
λίγο φούρις. Έπειτα από μερικές μέ-
ρες, δεν είχε άπομείνει πιά μυίγα στο
βουστάσιο.

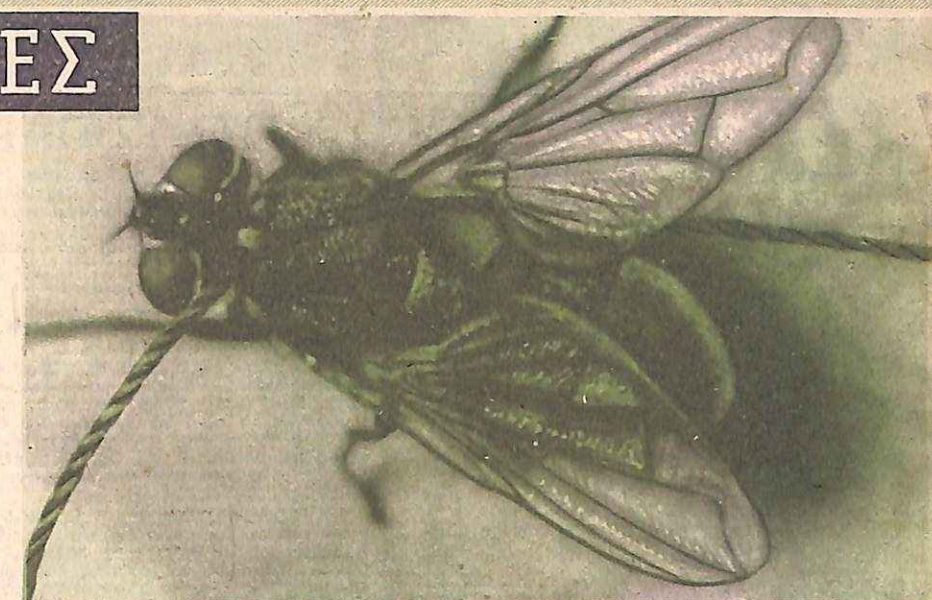
Το τόσο άποτελεσματικό χημικό υ-
γρό ήταν το «παραθείον», μιά όργανι-
κή ένωση φωσφόρου. Σκοτώνει τις μυί-
γες άσφαλέστερα και ταχύτερα από το
Nti-Nti-Ti. Χρειάζεται δε να περάσουν
πολλά χρόνια, για ν' αποκτήσουν αυ-
τά τα έντομα μιά κάποια άντοχη απέ-
ναντί του. Τα μειονεκτήματά του όμως
είναι ότι διατηρεί την άποτελεσματι-
κότητά του μόνο λίγες μέρες κι' ότι
είναι πολύ δηλητηριώδες για τον άν-
θρωπο και τα ζώα. Δεν μπορεί λοιπόν
να χρησιμοποιηθή για ψεκαμούς του
έσωτερικού των σπιτιών, όπως το Nti-
Nti-Ti.

Το μεταχειρίζονται μόνο οι καλλιερ-
γητάι, ως έντομοκτόνο, φροντίζοντας
να φορούν έλαστικά γάντια και μάσκα
κατά τη χρήση του, και να πλένονται
άμέσως με νερό κι' σαπούνι άν τυχόν

άγγιξη το δέρμα τους.

Η πρωτότυπη μέθοδος
που δοκιμάσθηκε στο βου-
στάσιο, επιτρέπει στο σπάγ-
γο ν' απορροφήση άρκετό
παραθείον, ώστε να εξακο-
λουθήση επί μηνών να σκο-
τώνη τις μυίγες, συγχρόνως
δε, με λίγη προσοχή, μπο-
ρεί να θεωρηθή ακίνδυνη
για τον άνθρωπο. Οι ειδικοί
την επεμόησαν, γιατί είχαν

Άφου ζαλίσουν μιά μυίγα
με διοξείδιον του άνθρα-
κος, οι πειραματιστάι τη
συγκρατούν με μιά μικρο-
σκοπική θηλιά και ρίχνουν
πάνω στο θώρακά της ένα
σταγονίδιο έντομοκτόνου,
για να μετρήσουν ύστερα
σε πόση ώρα θα φέρη το ά-
ποτέλεσμά του.

Οι έρευνες που έκαναν οι έπιστήμονες με
σπάγγους διαφόρων χρωμάτων έμποτισμένους
με «παραθείον», απέδειξαν ότι οι μυίγες προ-
τιμούν το κόκκινο χρώμα.

παρατηρήσει ότι οι μυίγες συνηθίζουν να
συγκεντρώνονται πάνω σε κρεμασμέ-
νους σπάγγους, ηλεκτρικά σύρματα
κλπ.

Επιδιώκοντας κατόπιν να την τελει-
οποιήσουν, δοκίμασαν σπάγγους από
διάφορα υλικά κι' εξακρίβωσαν ότι οι
μυίγες προτιμούν τους βαμπακερούς.
Βρήκαν επίσης ότι έχουν ιδιαιτέρα
προτίμηση στο κόκκινο και στο μύθο
χρώμα. Αυτά λοιπόν τα δυο χρώματα
πρέπει να έχουν οι σπάγγοι με το πα-
ραθείον.

Όστόσο, ή καινούργια αυτή μέθο-
δος δεν θα γενικευθή, άν πρώτα δεν
εξακριβωθή, με τα πειράματα που γί-
νονται τώρα, ότι είναι άποτελεσματι-
κή και ακίνδυνη συγχρόνως.

Στο μεταξύ, δοκιμάσθηκαν κι' άλλες
ουσίες, της ίδιας χημικής οικογενείας.
Μιά απ' αυτές, που υπόσχεται πολλά,
είναι το «πυροφωσφορικόν τετραθύ-
λιον», ή άλλως «ΤΕΡΡ». Μερικές στα-
γόνες απ' αυτό, ανακατεμένες με νε-
ρό και με λίγη μελάσσα σκορπίζονται
με ψεκαστήρα στο πάτωμα και στους
τοίχους. Οι μυίγες λοιπόν που θα καθή-
σουν πάνω, φοβόνη σε λίγα δευτε-
ρόλεπτα.

Μόνο που πρέπει να επαναλαμβάνε-
ται ο ψεκασμός κάθε δυο ήμερες, για-
τί ή χημική αυτή ουσία αλλοιώνεται
απ' την ύγραση.

Πάντως, το «ΤΕΡΡ» είναι πιο ακίν-
δυνο απ' το «παραθείον», χρησιμοποι-
είται δε ήδη σε σταύλους και σε βου-
στάσια, άλλ' όχι ακόμη σε σπίτια.
Οι άποδοχές των φωσφορικών ένωση-
οικογενείας, όπως φωσφορικών τετρα-
θύλων, ή άλλων, άνακατεμένες με νε-
ρό και με λίγη μελάσσα σκορπίζονται
με ψεκαστήρα στο πάτωμα και στους
τοίχους. Οι μυίγες λοιπόν που θα καθή-
σουν πάνω, φοβόνη σε λίγα δευτε-
ρόλεπτα.

Μόνο που πρέπει να επαναλαμβάνε-
ται ο ψεκασμός κάθε δυο ήμερες, για-
τί ή χημική αυτή ουσία αλλοιώνεται
απ' την ύγραση.

Τρίτο μέλος της ίδιας
οικογενείας, όπως φωσφορικών τετρα-
θύλων, ή άλλων, άνακατεμένες με νε-
ρό και με λίγη μελάσσα σκορπίζονται
με ψεκαστήρα στο πάτωμα και στους
τοίχους. Οι μυίγες λοιπόν που θα καθή-
σουν πάνω, φοβόνη σε λίγα δευτε-
ρόλεπτα.

Οπωσδήποτε, καμιά απ' τις έφαρμοζόμενες μεθόδους χρη-
σιμοποιήσεως των φωσφορικών αυτών έντομοκτόνων δεν είνε
τελείως ακίνδυνη και ιδεώδης. Οι έρευνήταί κατέφυγαν σ' αυ-
τές τις ουσίες, μόνο και μόνο γιατί δεν διέθεταν προσωρινώς
άλλες καλύτερες.

Στο μεταξύ, προσπαθούν να εξακριβώσουν πως σκοτώνει τις
μυίγες το Nti-Nti-Ti. Θανάτωσαν λοιπόν κάποια τέτοια έντο-
μα με ραδιενεργό Nti-Nti-Ti κι' έπειτα τα υπέβαλαν σε... νεκρο-
ψία, για να εξακριβώσουν μ' ένα «μετρητή ραδιενεργείας» σε
ποιά σημεία του σώματός τους συγκεντρώθηκε το περισσότερο
δηλητήριο.

Τα πειράματά τους αυτά συνεχίζονται ακόμη. Άφου λοιπόν
μάθουν πως ενεργεί το Nti-Nti-Ti, θα μπορέσουν πιθανώτατα να
παρασκευάσουν μιά ουσία ακόμη δραστικώτερη.

Για την ώρα, ξέρουν μόνο το αντίθετο: δηλαδή γιατί δεν έ-
νεργεί το Nti-Nti-Ti πάνω σε ώριμα έντομα άνθεκτικές μυίγες. Τα
έντομα αυτά μεταβάλλουν μέσα στο σώμα τους το δηλητήριο
σε μιάν άλλη ουσία, τελείως άβλαβη.

Άν ο άνθρωπος είχε την ίδια ικανότητα, θα μπορούσε ν' ά-
πορροφήση π. χ. μιά θανατηφόρο δόσι μονοξειδίου του άνθρα-
κος και να τη μεταβάλη σε νερό!

Η μυίγα κατορθώνει το χημικό αυτό θαύμα, με την παρού-
σα έλαχίστη ποσότητα ενός κάποιου «ένζυμου». Ένα έκτα-
τομύριο μυίγες περιέχουν συνολικά μέσα στο σώμα τους ένα
χιλιοστό του γραμμαρίου απ' αυτό το ένζυμο. Όστόσο, οι χη-
μικοί κατώρθωσαν να το άπομονώσουν και μελετούν τώρα τη
ουσία του, με την έλπιδα να βρουν μιά ουσία που θα τ' έ-
ξουδετερώνη. Άνακατεύοντας κατόπιν την ουσία αυτή με το
Nti-Nti-Ti, έλπίζουν ότι θα το κάνουν και πάλι όλεθριο για τις
μυίγες.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Η άπιστη Καχριέ

Μιά από τις άνεπιές του Ναστραδίν Χότζα, η Καχριέ Χανούμ, ήταν άπιστη στον άντρα της.

Ο Χότζας υποπτευόταν την άπιστία της, γιατί έβλεπε, ότι ο γαμπρός του, ο Άλης, ήταν και άρρωστος και ήλικιωμένος. Είχε τα διπλάσια χρόνια της Καχριέ. Πίστευε όμως ότι κανείς στο χωριό δεν ήξερε τίποτα σε βάρος της. Γι' αυτό, όταν ένα βράδυ στο καφενείο τον πλησίασε ο συγγενισμένος του Αχμέτ και του σκάσε το μυστικό, ο Χότζας ξαφνιάστηκε και ζήτησε εξήγησεις.

— Βλέπω, μιά σκιά, Χότζα μου, να μπαίνει άργα, κάθε βράδυ στο κονάκι της Καχριέ. Κι' αυτή η σκιά, όπως βεβαιώθηκα αργότερα, είναι του Άλεντίν.

Ο Χότζας πειράχτηκε. Δεν έδειξε όμως την παραμικρή συγκίνηση. — Φαντάσματα βλέπετε, τζάνουμ! τούπε. 'Η άνεψιά μου η Καχριέ είναι πιστή στον άντρα της.

Ο Άχμέτ όμως πεισμάτωσε κι' ένα βράδυ, έπειτα από μία εβδομάδα, πλησίασε ξανά τον Χότζα και τούπε χαρούμενος:

— Έλα πάμε, Χότζα, να δής την άνεψιά σου με το φίλο της.

Ο Χότζας κατάλαβε πως τώρα δεν γλύτωνε το κακό. Ο Άχμέτ θα είχε παρακολουθήσει, θα είχε πειστή. Τι μπορούσε να κάνει; Τον ακολουθούσε, λοιπόν, κι' έφτασε στον όντα της Καχριέ. Στάθηκε όμως έξω στο σκοτάδι, διστακτικός... Κι' όταν τον καταδότη και μπήκε μιά στιγμή άπαρατήρητος μέσα στο σπίτι, ενώ ο Άχμέτ περίμενε απ' έξω.

Σε λίγο ο Χότζας βρισκόταν αντίκρου στην Καχριέ και το φίλο της. Κι' οι δυο τα έχασαν, μόλις είδαν το Χότζα.

Ο Ναστραδίν όμως τούς καθησύχασε:

— Φεύγω γρήγορα, είπε στον Άλεντίν κι' αύριο το απόγευμα νάρθης στο καφενείο να καπνίσουμε ναργιλέ... Κι' εσύ, Καχριέ, πάρε τα σεντόνια, δέστα και στρίψε τα καλά για να μπορέσει ο φίλος σου να κατεβεί από το παράθυρο. Μας πήραν καμπαρί!

Ο Άλεντίν, λοιπόν, έφυγε ντροπισμαμένος. Ύστερα, ο Χότζας βγήκε και βρήκε τον Άχμέτ.

— Τι σου λέγα, τζάνουμ; τούπε. Τα έκανα όλα άνω-κάτω! Μόνο που δεν ξύπνησα την Καχριέ... Πουθενά όμως ο Άλεντίν. Ούτε το φάντασμα του!

— Άδύνατον, Χότζα μου!

— Έμπα και ψάξε μόνος σου, για να σου φύγη η τρελλοϊδέα που έχεις για την άνεψιά μου! τού πρότεινε ο Χότζας.

Ο Άχμέτ έτρεξε μέσα κι' έψαξε... Άλλα τίποτα!

— Κακομοιρή! τού φώναξε αργότερα θυμωμένος ο Χότζας. Πείστηκες τώρα; Άιντε γκρεμίσου, λοιπόν, από μπροστά μου κι' αν κανένας σου πη πώς ο Άλεντίν τα έχει με την άνεψιά μου, άνοιξε τα δάχτυλα και τόν δω χεριών σου, όπως τ' άνοιγώ τώρα εγώ για σένα και πές του να μην κοιμάται δρόμος!

Κι' έφυγε, αφήνοντας τον Άλεντίν άναυδο.

Τά βάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΤΖΙΠΑΚΙ

Το φίλος μου το Μανωλάκης Ιπποκτές μεγάλο λαχτάρα με έκανε. Γιατί το φίλος μου το Μανωλάκη ένα τζιπ αγοράσμένο έκανε και με λέει:

— Καραμπέτ, έλα μαζί μου μιά βόλτα να σε κάνω.
— Πού κουζούμ; λέω.
— Όπου θέλεις, λέει.
— Εσύ το τζιπ οδηγούμενο να έκανες;
— Εγώ! Άμέ;

— Βαί, δάι, λέω, εσύ τι ήξερες από αυτόκίνητο γιάχο; Έμένα συγχωρημένο να έκανες, άμα μπουνταλά άντρωπο ένεσαι. Χίτες ήμπαρεις το τζιπ οδηγούμενο να έκανες; Άμα το φίλος μου το Μανωλάκης χαρτιά έθγαζέι, διπλωμα με δέικνει, εξετάσεις φελιαν φιστικ δοσμένο έκανε, άδεια στο τσέπη του είχε.

— Καλά, λέω άιντε μπακαλούμ. Καινούργιος σωφέρ ένεσαι, άμμια γιάδας, γιάδας προσεκτικά να ηπαίνης, θάληρο να κατεβαίνουμε, και εγώ το μπύρες κερασμένες να έκανω. Άιντε, μπακαλούμ. Τα καλορίζικα να πούμε.

Ύστερα στο τζιπάκι με ηπαίνει έμπα μέσα με λέει.

— Σιγά, σιγά να ηπαίνης, πάλι λέω.
— Ναί, ντέ!
— Γιάδας, γιάδας...
— Έν τάξει! Μή φοβάσαι.

Τι να φοβηθώ, κουζούμ; Πρώτη φορά στο αυτόκίνητο ηπαίνω; Πόδι μου άπλωμένο έκανω, μέσα ηπαίνω. Το φίλος μου το Μανωλάκης στο τιμόνι καθισμένο ένεσαι, μπαχνη μπροστά βαλμένο έκάνει, και το τζιπάκι ώραία, ώραία ξεκινούμενο ένεσαι. Στην άρχή το φίλος μου το Μανωλάκης γιάδας γιάδας, ώραία ηπαίνει. Άμα λεωφόρος Συγγιουρού έφτάσαμε, τζιπάκι φόρα ηπαίνει πολύ πολύ τιρέχει:

— Εί, Μανωλάκη, λέω, τι κάνεις γιάχο; Έγώ ιδω μέσα με συμφωνία ηπαίκα. Γιάδας γιάδας να ηπαίνης!

— Ε.
— Γιάδας, μπέ!

Άμα, όσο εγώ (γιάδας) έλεα, τόσο τζιπάκι φόρα έπαρνε και τι να ιδω, κουζούμ; Το φίλος μου το Μανωλάκης τσιρομαγμένο ηπανε.

— Καραμπέτ με λέει, προσπαθώ να το σταματήσω, αλλά δεν σταματάει!

— Τι λές μπέ!

— Δεν σταματάει!

— Άμάν!

— Πώ, πώ! Τι δέρω τι γίνεται! Δεν μπορεί να το σταματήσω!

Βαί εσόγγλου εσέκ λέω και ιδλέπω το τζιπάκι σαν τρελλό να ιτρέχει και όλα τα ίφτοκίνητα περασμένα να έκανη, λεωφορεία, κουρσες-μουρσες, λιμουζίνες, φελιαν φιστικ, μικρά, μέλα, από όλα μέσα να ίφεύγη και όλα πίσω του άφισμένα να έκανη!

— Στάσου, μπέ!

— Δεν μπορώ!

— Φιρένο μπέ γιάχο! Χίτες φιρένο ντέν ήμπαρεις να βάζης;

Άμα το φίλος μου το Μανωλάκης τσιρομαγμένο ηπανε, μάτιας του γουρλωμένα, μαλλιά του σηκωμένα και επάνω στο τιμόνι όλόκληρο ικορμί του πεσμένο ηπανε.

— Βαί κιοπόγγλου κιοπέκ, λέω, στο λαίμο σου με ηπαίρες! Σκοτωμένο να με κάνης εσόγγλου εσέκ! Βαί ντινίλι ιμανίλι, τι ήθελα να μω έδω μέσα!

— Μή φοβάσαι, λέει το Μανωλάκης τρομαγμένος.

— Πώς να μη φοβηθώ, γιάχο; Σαν τρελλό τρέχει, θα σκοτωθώ και οι δυο μαζί...

Άμα εγώ αυτά έλεα, το Μανωλάκης κίτρινος ηπανε και χίτες το τζιπάκι ντέν ήμπαρουνσε κρατημένο να έκανη και ψυχκή μας Κούλουρη ηπνε.

Έτσι θάληρο εφτάσαμε και λέω τώρα τελευταία μου ίφτάσαμε μέσα στο θάλασσα πεσμένο να ένουμαι.

Άμα το Μανωλάκης ώραία ώραία σταματημένο έκανε και πολλά έλια έκάνει:

— Καραμπέτ, λέει, σου την έσκασα!

Βαί εσόγγλου, εσέκ. Ψέματα έκανε! Άμα από τέτοιον μπουνταλά έριφ τι περιμένεις; Μανώλη ντέν λένε;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Η γόπα

Πρόσεχε, κτήνος! Πρόσεχε, λέω, γιατί κυκλοφορούν και άνθρωποι στο δρόμο και όχι μόνον κτήνη σαν και το λογού σου. Τι με κυττάς έτσι, άπαρών ήλιθίως και μειδιών ζωωδώς; Σε σένα τ'ά λέω. Σε σένα με το μεγαλοπρεπές άνάστημα, το άψογο κοστούμι, την περιποιημένη γραβάτα και το άγέρωχον ύφος. Το ύφος του κυρίου, τέλος πάντων. Του κυρίου, υπό την επίφάνειαν του οποίου κρύπτεται το μουλάρι.

Πώς; Τι έκανες; Το κορόϊδο κάνεις, τώρα; Έβάδιζες, και έκαιγες. Και τ'ό τσιγάρο σου είχε φτάσει στα όρια της γόπας. Και τι κανείς; Άντι να ρίξης επί του πεζοδρομίου προσεκτικά τη γόπα και να την πατήσης για να σβύσει, ή και να μην την πατήσης, έστω, έσύ, χωρίς να φροντίσης πρώτα να ιδής ποιός έρχεται αντίθετος και ποιός περνάει δίπλα σου, δίνεις ένα πέταγμα της άναμμένης γόπας κι' όπου πάη. Κι' η γόπα έρχεται κατ' ευθείαν και πύπτει επί της άκρας του παπουτσιού μου, διότι μου συνέβη το άτύχημα να βαδίζω αντίθετος και όλίγον πλαγίως.

Πώς; Και τι έπαθε το παπούτσι μου;

Αυτό έλειπε, να πάθη κιόλας. Άλλά εδώ δεν πρόκειται για το παπούτσι. Όχι, εδώ πρόκειται για σοβαρότερον ζήτημα. Δηλαδή, καλά που έπεσε στο παπούτσι. Άν έπεφτε στο ρεδέρ του πανταλονιού κι' έπαρνε φωτιά; Άν έπεφτε στην κάλτσα μου, ή στο παντελόνι μου, ή στο σακάκι μου, ή στο χέρι μου; Τι θα γινόταν τότε; Και ούτε περί του παντελονιού, του σακακιού ή του χεριού πρόκειται. Πρόκειται περί της γαϊδουρινής άναίσθησίας σου. Κρατάς μιά άναμμένη γόπα, την τινάζεις κι' όπου πάη. Στο πεζοδρόμιο θα πέση, σε ρούχο θα πέση, πλήρης άδιαφορία διά τας συνέπειας. Και μου παρασταίνεις και τον κύριο!

Τι είπες; Μου άπαγορεύεις να σου μιλάω κατ' αυτόν τον τρόπο; Τον κακό σου τον καιρό. Θα σου μιλήσω μ' όποιον τρόπο μ' άρέσει, καλοντυμένε γαϊδάρε. Θα σου μιλήσω άνάλογα με την πράξι σου. Ζής σε κοινωνία ανθρώπων, βρέ μουλάρι. Και όφείλεις σεβασμό προς τον πλησίον και όφείλεις να προσέχης πού πετάς τ' άπορρίμματά σου, τσιγάρα ή ό,τιδήποτε άλλο και όχι μιά κι' όποιον πάρη ή μπάλλα. Γιατί ό άλλος δεν σου χρωστάει τίποτα να δέχεται τη γόπα σου, καθώς βαδίζει άνυπόπτος στο δρόμο, άνυπόπτος και φανταζόμενος ότι κυκλοφορεί μεταξύ ανθρώπων και όχι κανιβαλών.

Και άφρησε αυτό το ιταμό ύφος, για να μη σου όδη καμιά κατακέφαλη και χάσης το μπουσουλά της δεκάρας. 'Η κοστούμια και ή μεταβωτή γραβάτα σου έλειπε, ββελυρόν υποκείμενον. Φτού να χαθής!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Πώς την ήθελε.

Άν' καυμένο, όταν πεβάνω, θα δυσκολευθής πολύ να βρής άλλη γυναίκα σαν κι' έμένα.

Και ποιός σου είπε, ότι θα ζητήσω να βρώ σαν κι' έσένα;...

Ο ΕΚΒΙΑΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΛΟ! Είσαοτε ο Ζάκ Ντελφάς; ρώτησε μιά άνδρική φωνή στο τηλέφωνο.

—Μάλιστα. Σείς ποιός είσαοτε;

—Για την ώρα, αυτό δεν έχει σημασία... Όποιος κι' άν είμαι, σάς συνιστώ για το καλό σας να κάμετε ό,τι θα σας πω!

—Δεν καταλαβαίνω για ποιό πρόγραμμα μιλάτε...

—Μιλάω για μία κάποια έπίσκεψη που κάνατε προχτές τη νύχτα! Καταλαβαίνετε τώρα τί έννοώ...

—Ο Ζάκ έρριξε μιά γρήγορη ματιά πάνω απ' τον ώμο του κι' άπάντησε βιαστικά και χαμηλόφωνα:

—Δεν είναι κατάλληλη ώρα για να τα συζητήσουμε, αυτά. Θέλετε να συναντηθούμε κάπου και να κουβεντιάσουμε σαν άντρες με άντρα;

—Μπράβο! Άρχισατε να μιλάτε λογικά... Λοιπόν, μπορούμε να συναντηθούμε αύριο το βράδυ στις 7, στην άκρη του μικρού δάουους, κοντά στη γέφυρα Σαιν - Κλαίρ.

—Σύμφωνοι, άπάντησε ο Ζάκ Ντελφάς. Άλλά...

Δεν πρόλαθε να προσθέσει τίποτ' άλλο, γιατί ο άγνωστος συνμιλητής του είχε κλείσει κι' όλες το τηλέφωνο.

—Ποιός ήταν, άγάπη μου; τον ρώτησε ή Μαρία, ή γυναίκα του, απ' τη διπλανή τραπεζαρία.

—Ένας φίλος... για δουλειές, είπε ο Ζάκ προσπαθώντας να φανή ήρεμος.

Έπεσε σε μιά πολυθρόνα κι' έμεινε εκεί για αρκετή ώρα, άκίνητος, σαν υπνωτισμένος. Ύστερα σηκώθηκε, γέμισε ένα ποτήρι κονιάκ και το ήπια μονορούφι.

Όλο το βράδυ εκείνο έμεινε άμικητος. 'Η γυναίκα του βαρέθηκε πιά να τον ρωτά μήπως ήταν αδιάθετος. Την άφισε να πάη να κοιμηθί μόνη της. Τα μεσάνυχτα, καθόταν ακόμα σε μιά πολυθρόνα, με τα μάτια καρφωμένα στη μισοσβυσμένη φωτιά του τζακιού...

Η ώρα ήταν 2 περίπου, όταν άποφάσισε έπιτέλους να πάη να πέση.

Το έπόμενο βράδυ στις 7 παρά 10', ο Ζάκ σταμάτησε τ' αυτόκίνητό του κοντά στην παλιά γέφυρα.

—Μην κινήθης! Διέταξε ξερά ο Ζάκ. Κρατάω πιστόλι... στόλι!...

Δέκα λεπτά αργότερα, κατέβηκε απ' αυτό και περίμενε, με τόνα χέρι του άκουμπημένο στην πόρτα του αυτόκινήτου και τ' άλλο χυμένο στην τσέπη τής γκαμπαρτίνας του.

Ξαφνικά, ξεπροβάλε κάποιος μέσ' απ' τα δέντρα, στο μισοσκοτάδι.

—Α, ήρθατε στην ώρα σας, βλέπω! είπε σαρκαστικά.

—Ζάν Λεσόλ! φώναξε ο Ζάκ, άναγνωρίζοντάς τον. Έπρεπε να το φανταστώ πως θα σου έδω... Ώστε λοιπόν, ήπρες έπιτέλους τη ρεβάνς σου!

—Ναί, μιά περιφημη ρεβάνς, άπάντησε ο άλλος γελώντας. Την προχτεσινή νύχτα, σε παρακολουθούσα, απ' τη στιγμή που βγήκες απ' το σπίτι σου ως ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς...

—Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άυτό που ξέρω τώρα — και που θάθελε πολύ να το μάθι κι' ή άναγμένη σου γυναίκα — άείζει 250 χιλιάδες φράγκα... ή άναγμένη σου γυναίκα, άείζει 250 χιλιάδες φράγκα... ή άναγμένη σου γυναίκα, άείζει 250 χιλιάδες φράγκα...

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

—Άντι να σου πω ός ότου μπήκες στον αριθμό 15 της οδού Πατιάς... Ρώτησα ύστερα κι' έμαθα ποιός, ή μάλλον ποια μένει εκεί! 'Η φιλενάδα σου, άγάπητέ μου!

κυνν τελείως. Δεν είμαι τόσο κακός, έγω. Όσα κι' αν σου πάρω, πάντως θα σου άφισω μερικά... ίσα-ίσα όσα χρειάζεσαι για να ζήσης με τη γυναίκα σου...

—Είσαι ένας άισχρός, έκδιαστής! φώναξε ο Ζάκ κατακόκκινος απ' το θυμό του.

—Πρέπει ωστόσο να όμολογήσης πως είμαι βολικός... άπάντησε ο Ζάν.

Και ξαναγέλασε σαρκαστικά.

Ξαφνικά, έκαμε μιά ζωνηρή κίνηση και ρώτησε φιλύποπα τον άλλο:

—Μη! Τι θα πη αυτό; Ποιός έβαλε μπροστά το μοτέρ του αυτόκινήτου σου;

—Μην κουνηθής! Διέταξε ξερά ο Ζάκ. Κρατάω πιστόλι και θα σου την άναψω!

Κι' έθγαλε πραγματικά ένα όπλο απ' την τσέπη του, ενώ την ίδια στιγμή τ' αυτόκίνητο ξεκινούσε σιγά-σιγά, σκίζοντας το νυκτερινό σκοτάδι με τις φωτεινές δέσμες των προβολέων του.

Σε λίγο, είχε χαθεί μέσα στη νύχτα.

—Τι... τι σημαίνει αυτό; Ξαναρώτησε ο Ζάν, με άνησυχο ύφος, ξεροκαταπίνοντας.

—Άπλούστατα, μέσα στ' αυτόκίνητο βρισκόταν ή γυναίκα μου, που της τάχα φανερώνει όλα σήμερα το πρωί. Κι' είχε διπλά της ένα «δικτάφωνο»... Τώρα, όλη ή κουθέντα μας είναι άποτυπωμένη πιστά σ' ένα δίσκο, που ταξιδεύει προς το Παρίσι.

—Εκεί, θα περιμένει ή γυναίκα μου την έπιστροφή μου. Άκα πό σένα εξαρτάται τώρα το τι θα γίνει κατοπιν ό δίσκος αυτός, θα γίνει πρόκειται όλαδών να τον μεταχειρισθώμε!

—Τι θέλεις να πής; ψιθύρισε ο Ζάν, που είχε γίνει άσπρος σαν το πανί.

—Θέλω να πω ότι θα σου κοστίσει 250 χιλιάδες φράγκα, αν θέλεις να μείνη ό

δίσκος κλεισμένος στο χρηματοκιβώτιό μου. Άν πάλι δεν συμφωνήσ, θα τον παραδώσω στην άστυνομία αύριο το βράδυ στις 8. Και ξέρεις πως τα δικαστήρια τι μωρουν άμειλικά τους εκδιστάς!

—Να πάρη ό διάβολος! μουγκρίσε ο Ζάν κάνοντας ένα μορφασμό φόδου και μανίας μαζί. Δεν έχω τόσο λεφτά.

—Έχεις, και θα μου τα δώσεις, άπάντησε παγωμένο ο Ζάκ. Και θα μου δώσεις κι' άλλα αργότερα... έστω κι' αν άναγκασής να δουλέψης έπιτέλους για να τα κερδίσης. Λυπάμαι που θα σε βάλω σε τόσο κόπο!

Ο Ζάν έπεσε γονατιστός.

—Συχώρα με, Ζάκ! Ικέτεψε. Είπαοτε ξαδέρφια... Άν έκανα μιά τρέλλα, μιά άνοποία ός την ξεχάσουμε!

—Δεν πρόκειται να ξεχάσω τίποτα, άπάντησε ο Ζάκ. Θέλω όπωσδήποτε αυτές τις 250 χιλιάδες φράγκα. Θα μου τα φέρης ως αύριο το πρωί στις 9 το άργότερο.

—Θεούμω τώρα. Και το νού σου μην κάνης καμιά άνοποία γιατί έχω πιστόλι. Μη μ' άναγκάσης να πυροβολήσω!

Κι' ο Ζάκ άποακρόνθηκε, χαμογελώντας. Όταν δεν μπορούσε πιά να τον δει και να τον άκούση ό άλλος, το χαμόγελό του έγινε ένα γέλιο τρανταχτό, που τον έκανε να δακρύση.

Δεν συμβαίνει κάθε μέρα να θέλη κάποιος να σ' εκδισάει και να τα πληρώνη αυτός στο τέλος! Άλλά και δεν έχουν όλοι μιά φιλεναότσια έξυπνη κι' έφευρετική, σαν τή Λουσίλ!

Ο Ντελφάς θα την καλοπλήρωνε, για το θαυμάσιο σχέδιό της και για το ρόλο που είχε παίξει, κρυμμένη μέσα στ' αυτόκίνητό του. Χαλάλι της όμως! Της άείζε... Άλλάστε, θόκανε τον κουβαρντά με το άζημώτο, γιατί θα πλήρωνε άλλος τα σπασμένα.

Η ΒΕΛΟΥΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ καπέλλα έφ'ότος είναι απαραίτητο συμπλήρωμα της γυναικείας τουαλέτας. Ελάχιστες θα είναι οι γυναίκες που θα έχουν το θάρρος να βγαίνουν χωρίς καπέλλο. Είναι δέ βέβαιο ότι το μάτι συνηθίζει σε κάθε τι που λανσάρεται ή μόδα. Μιά, λοιπόν, που η φετινή μόδα κηρύσσεται υπέρ του καπέλλου, το αντίθετο φαίνεται παράξενο και φυσικά, κάνει εντύπωση. Όσες λοιπόν δεν θέλουν να φανούν ιδιόρρυθμες...

1) Καλότα από γούνα μπέζ με μαύρη κορδέλλα, για να την συγκρατή και να σχηματίσει τεπέ. 2) Από τις πιο ιδιόρρυθμες φόρμες: Άσπρη γούνα σε σχήμα που θυμίζει κασκέτο. Ένας φλόγκος από βελούδο γαρνίρει το μέτωπο.

θμες άς φορούν καπέλλο, έστω και αν δεν τους άρέσει.

Τά καπέλλα είναι κατά γενικό κανόνα μικρά σε διάφορα σχήματα. Μερικά είναι διάφορες μεταλλαγές των μπενρέ, άλλα διάφορες μεταλλαγές των κλός και άλλα παίρνουν ως βάση την τόκα.

Παίρνοντας το πρώτο είδος, το μπενρέ, έχουμε διάφορα παρόμοια σχήματα, που γίνονται από καστόρι πολύ σούπλ ή από βελούδο και φοριούνται τότε ίσια, τότε στραβά, τότε πίσω, τότε μπροστά.

Επειτα, ξεκινώντας από τα κλός, έχουμε διάφορα σχήματα με μυτερούς τεπέδες και με μπόντ ακανόνιστα. Μερικά πλησιάζουν τα λού-ντε-μέρ. Κι' αυτά φοριούνται με διαφόρους τρόπους: Σε κεφάλι ή το μέτωπο ή το άποκαλύπτουν, δείχνοντας ακόμη και λίγα μαλλιά.

Το καστόρι βελουτέ είναι το πιο κατάλληλο γι' αυτά τα σχήματα. Τα γαρνιρισμένα δεν είναι απαραίτητα, αλλά πάντως είναι πολύ περιποιημένα: Ένα μικρό φτερό, ένα κόσμημα, ένα βελάκι, τίποτ' άλλο. Επειτα έχουμε τις τόκες. Αυτές έχουν διάφορα σχήματα, που ρυθμίζονται ανάλογα με την φυσιογνωμία. Είναι τρικόρν, μπικόρν και κλασικά βελάκι.

Μή ξεχνάμε όμως και τα τουρμπάν από βελούδο ή μεταξωτό, που τελειώνουν το ντραπέρισμα τους με ένα κόσμημα τοποθετημένο εμπρός ή στο πλάι.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΕΜΠΡΙΜΕ

Ός τώρα ξέραμε ότι τα έμπριμε ήταν προνόμιο των μεταξωτών και

βαμβακερών ύφασμάτων. Δεν φανταζόμαστε ότι ή μόδα θα λανσάρει και έμπριμε μάλλινα: Βελούδα, ντρά, λαϊνάς, ζερσεύ.

Ίσολλά, όπως τά βελούδα και το ντρά, έχουν σχέδια που θυμίζουν δερμάτα ζώων, όπως τη λεοπαρδαλί, τον πάνθηρα, το ζέδρο, την καμηλοπαρδαλί. Άλλα όμως, όπως βαμβακερών ύφασμάτων. Δεν φανταζόμαστε ότι ή μόδα θα λανσάρει και έμπριμε μάλλινα: Βελούδα, ντρά, λαϊνάς, ζερσεύ.

Είνα τά λαϊνάς και τά ζερσεύ, έχουν σχέδια που παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία και κλίνουν συχνά προς το σαζάν.

Είδαμε ένα ωραιότατο σατέν με φόντο άσπρο. Είχε φύλλα στο χρώμα του χαλκού. Άποτελούσε ένα όμορφο είδος καζάκας, που φοριόταν με μαύρη μεταξωτή φούστα και για συμπλήρωμα είχε μία μεγάλη έσάρπα από το ίδιο το έμπριμε σατέν. Το ίδιο μοντέλο παρουσιάζονταν και με έσάρπα κατάμαυρη, που κατέληγε σε πλατό κρόσι.

Ένα άλλο μοντέλο του Ζάκ Φάτ ήταν από πράσινο βελούδο με σχέδια άνοιχτότερα και παρουσίαζε ένα ταγιέρ φανταζι ή ραγκλάν μανίκια και γιακαδάκι κλειστό. Η ζακετούλα είχε μπάσκα στρογγυλή, η δέ φούστα ήταν στενή.

Ο οίκος Μπαλμαίν, έξ άλλου, παρουσίασε ένα όραιο κοστούμι - σπένσερ από ντρά σε χρώμα σκουριάς με σχέδια μπέζ και πράσινα.

Τού Ζάν Ντεσέ τά φορέματα για κοκταίλ ήταν από βελούδο σαζάν. Τού Ζάκ Χαίμ ήταν σύνολα, στα όποια κυριαρχούσαν τά έμπριμε ή δερμάτα ζώων. Από τά ωραιότερα που είδαμε, ήταν φόρεμα από ντρά μαύρο με άσπρα στίγματα, σαν τά δερμά του πάνθηρος και μαύρο έπανωφόρι από γνρά γαρνιρισμένο με το ίδιο ύφασμα του φορέματος.

Πολύ κομψό σύνολο με συμπλήρωμα μαύρα γάντια γκλασέ και μαύρο καπελλάκι με λευκό φτερό.

Ο οίκος Μπαλμαίν παρουσίασε πολλά ταγιέρ. Τά περισσότερα ήταν γαρνιρισμένα με γούνα στο γιακά. Είχαν κοντές μπάσκες και έλαφρό μορμάρισμα οι ζακέττες στην τάλλια. Οι φούστες ήταν όλες στενές. Το κομψωμά τους ήταν άλλοτε σταυρωτό, άλλοτε ίσιο με μία ή δύο σειρές κουμπιά.

Είδαμε επίσης μαντώ τρουά κάρ. Οι γιακαδες παρουσίαζαν μεγάλη ποικιλία. Άλλοτε μεγάλοι, ντουμπλαρισμένοι με άνω ντεξ έντ. Άλλοτε μικρότεροι, κατεβάστοι, γαρνιρισμένοι με δερμα πάνθηρος ή με βελούδο σε άπομίμηση πάνθηρος και άλλοτε κολ - σάλ φοδραρισμένοι με λαϊνάς ματλασέ.

ΑΠΑΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΗ

Μία μεγάλη άπλότης χαρακτηρίζει τά περισσότερα φορέματα, ίδως αυτά που προορίζονται για τ' άπογεύματα ή τά πρωίνα. Η γραμμή, που ακολουθούν είναι ή κανονική με τη μέση στη θέση της, με τη φούστα -παρά τά λεγόμενα του Ντιόρ- λίγο πιο μακριά, άρκετά στενή, αλλά όχι υπερβολικά, ώστε να άφίνη άνεα στο περπάτημα. Τά κορσάξ έχουν πιέτες ή σούρες και οι μανικοκολλητές είναι μάλλον φαρδιές. Οι γιακαδες είναι μικροί και κλείνουν ως άπάνω. Πολλές φορές είναι στολισμένοι με λίγη γούνα.

Τά περισσότερα άπ' αυτά τά φορέματα κουμπώνουν από τον λαιμό ως το τέλος της φούστας και τά κουμπιά που χρησιμοποιούνται γι' αυτή τη δουλειά άποτελούν και το μόνο τους γαρνιρίσμα.

Οι γραμμές, που ακολουθούν είναι δύο έντελως αντίθετες: Η φουσκωτή και ή ίσια.

Γιά να επιτύχουμε την πρώτη, χρησιμοποιούμε λόξες ή ραφές. Γιά τη δεύτερη χρησιμοποιούμε κορσάξ κιμονό, μανίκια τρουά-κάρ και φούστα στενή φουρώ, που έχει μικρό φάρδος κάτω για να μη δυσκολευτό βάδισμα.

Τά φορέματα, που χρησιμοποιούνται για δεξιώσεις κοκταίλ ή για γεύματα ήμειψίσημα, είναι μάλλινα, πολύ έργασμένα και ταγιεράκια φανταζι.

Συμπληρώνονται δέ από έπανωφόρια τρουά κάρ ή δλοκλήρα, γαρνιρισμένα με γούνα. Τά έπανωφόρια αυτά γίνονται από λαϊνάς ή ντρά μονόχρωμα. Άλλά οι νέες κυρίες προτιμούν τις ζακέττες σε άκούπτα άκάρντιγκαν, που γίνονται από γούνα και φοδράρονται με μάλλινα ύφασματα σε χτυπητά χρώματα. Φυσικά, προσπαθούμε να έναρμονίσουμε το χρώμα της φόδρας με το χρώμα του φορέματος.

Τά χρώματα, που συνηθίζονται, είναι το σμαραγδί, το σασφιρένιο, το γερανί, το συκλαμέν, το τριανταφυλλί, το κόκκινο, το κι-

τρινο. Άλλες λεπτομέρειες, που χαρακτηρίζουν τά μοντέλα των περισσότερών παρισινών οίκων μόδας, είναι ότι οι όμοι στρογγυλεύδουν όλο και πιο πολύ, χωρίς όμως να πλαταίνουν τον θώρακα. Άκόμη και τά μανίκια έχουν κάποιο στρογγύλεμα και αυτό γίνεται άκριβώς για να φαίνεται άκόμη λεπτότερη ή μέση.

Μερικά μοντέλα δεν έχουν διάλυ ζώνες και ή τάλλια ύπογραμίζεται πολύ διακριτικά με λίγες σουρίτσες άνεπαίσθητες.

Άλλοτε πάλιν βλέπουμε φαρδιά κορσάξ, που σχηματίζουν όλο το κάτω μέρος, του μπουστου. Το άπάνω μέρος χάνεται κάτω από τσέπες, ντεκούπ ή νωμίτες.

Τά άμπριγιέ φορέματα έχουν πολλά ντραπέ ή πάν, είτε ίσια είναι ή φούστα τους, είτε φουσκωτή.

Η γραμμή κιθάρας του Ζάν Ντεσέ είναι ή κατ'έξοχην γραμμή, που άρέσει στις γυναίκες, που έχουν γοφούς, γιατί στη θέση αυτή άκριβώς είναι τοποθετημένο όλο το φάρδος της φούστας.

Η Σκιαπαρέλλι, αντίθετα, λανσάρει μία γραμμή πολύ στενή, χωρίς ζώνη στη μέση και φούστα πολύ περιωρισμένη.

Στά χρώματα υπάρχουν πολλές αντιθέσεις γνωμών. Πάντως, εκείνο που μπορούσαμε να έξακρίβωσουμε είναι ότι το γκρι είναι ένα χρώμα που θα φορεθώ πολύ. Επίσης το μαύρο και το χρώμα του κονιάκ. Αυτό το τελευταίο άρέσει υπερβολικά, ίδως σε βελούδο ή σατέν, είναι δέ και ένα χρώμα που κολακεύει πολύ.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΕΦΘΑΙΑΣΜΕΝΟΙ

Η γυναίκα, που βγαίνει πολύ τά πρωίνα, πρέπει να έχη ένα ντε -πιά από τουίντ φανταζι και από μέσα φροντίζει να έχη πάντα μία μπλούζα ή ένα πουλόδερ. Όταν κάνει κρύο, θα έχη ένα φαρδύ παλτό ριχτό, που να μπορεί να φορεθώ άκόμη και άπάνω από ταγιέρ. Έτσι θα είναι έξασφαλισμένη από τά κρουολογήματα.

Γιά τά βράδυα, θα έχη ένα μαύρο φόρεμα από ντρά ή σατέν, με σταυρωτό κορσάξ, άρκετά ντεκολτέ και κοντά μανίκια με μακρεία δερμάτινα γάντια.

Γιά τις βροχερές ήμέρες, θα έχη μία γκαμπαντίνη ή ένα διάφανο άδιάδροχο, που μπορεί να φοριέται και άπάνω από έπανωφόρι. Η κουκούλα είναι άπαραίτητη για να μην είναι άπαραίτητη ή όμπρέλλα, που είναι τόσο ένοχλητική.

Γιά το σπίτι θα έχη δύο ρόμπες, μία πιο πρόχειρη για να την φορή, όταν έργάζεται, και μία πιο λουσάτη, που θα την φορή, όταν τελειώνη τις δου-

στον το σπορτιβ ντύσιμο. Ένα κοστούμι γκρι με βεσόν ίσιο με τρία κουμπιά, με πουλόδερ και πουκάμισο, με παντελόνια γυριστά.

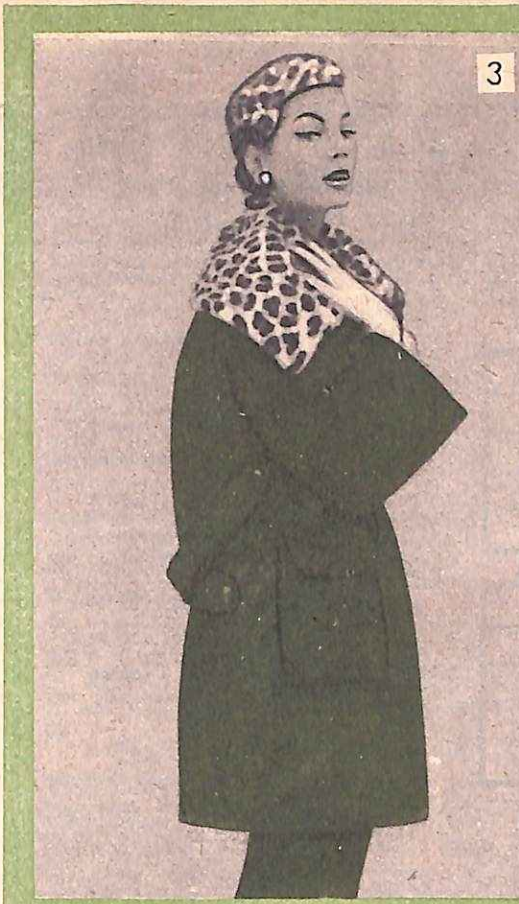
Όταν θέλη να είναι πιο έντυμένο, φορεί ένα άκομπλέ μπλε μαρίν, με σταυρωτό σασκάκι, άσπρο πουκάμισο μεταξωτό, γιλέκο και μία γραβάτα, που να ταιριάζη με τις κάλτσες του και το μαντηλάκι της τσέπης.

Τό έπανωφόρι της δουλειάς είναι ριχτό ραγκλάν, το άπογευματινό είναι μεσατό και έχει χρώμα γκρι νουάρ. Μή ξεχνάμε όμως ότι χρειάζεται για τη γκαρνταρόμπα του και μία γκαμπαντίνη ή ένα άδιάδροχο.

Η Άλληλογραφία μου

Βάσω Χρ.: Βουτήξετε σε καθαρή βενζίνη ένα βαμβακάκι και τρίψτε το καστόρι σας, ώπου να στεγνώση έντελως. Κομψή Βολι-ώτισσα: Σ ύμφωνα με το άνάστημά σας, δεν πρέπει να μη περνάτε περισσότερο από 57, το πολύ 59 κιλά και ή μέση σας να μη περνά τα 62 έκταστα του μέτρου. Δυστυχισμένο ρόδο: Η μόνη διαίτα είναι αυτή: Τό πρωί ένα τσάι ή μία πορτοκαλλάδα χωρίς ζάχαρη. Τό μεσημέρι 1 ή 2 μπιφτέκια στη σχάρα, χωρίς άλάτι και χωρίς ψωμί. Τό βράδυ το ίδιο. Σε ένα μήνα ζυγίζετε και θα δώτε τά άποτελέσματα. Όλα τά άλλα περιτεύουν. Ζανβίν, Θεσ/νίκη: Εύχαρίσως θα σας άπαντήσω, αν μου στείλετε την διεύθυνσή σας. Μία λαίμαργη: Η διαίτα του ρυζιού και του γιαουρτιού καλή είναι, αλλά δεν δά πρώτε τίποτ' άλλο και το πρωί τσάι χωρίς ζάχαρη. Καλό είναι την ήμέρα αυτής της διαίτας να μη καπιάζετε και μάλιστα θα ήταν προτιμώτερο να μένετε στο κρεβάτι. Ε.λ. Πόλ: Άγρίνιο: Γράψτε άπ' ευθείας στον κ. Παλαιολόγον και θα σας δώση την πληροφορία που θέλετε. Ε.λ. Βασ., Κέρκυρα: Άπάντησα ίδιαίτερος. Ελ-

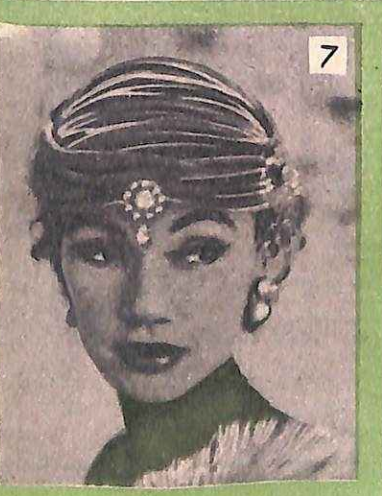
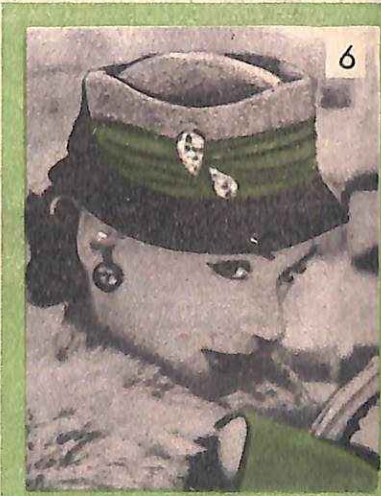
6) Καστόρι μπέζ, γαρνιρισμένο με βελούδο εκάιν μαύρο. 7) Τόκα από μελουργιζή γκρι. 8) Κωνοειδές κλός από μαλακό καστόρι γκρι. 9) Κινέζικη καλότα από πέτρ εκάιν. 10) Τόκα από άρζαντέ βελούδο γαρνιρισμένη με ένα κόσμημα.

3) Ζακέττα από κοντρό μάλλινο ύφασμα με μεγάλο γιακά, ντουμπλαρισμένο με άνιπ και άσπρα κουμπιά γκαλαλίτ. 4) Ριχτή ζακέττα από ντρά με γιακά από δερμα πάνθηρος και φαρδύ μανίκια. 5) Ωραιότατο ταγιέρ από μαύρο φαίν, τελειωμένο με τρέσσα βελουδινη. Μανίκια τρουά κάρ και κουμπώμα της ζακέττας με δύο κουμπιά.

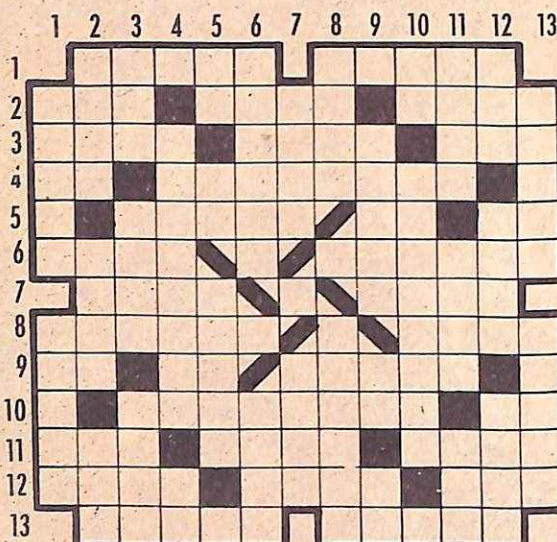
πίσω να πήρατε το γράμμα μου. Λορίτα, Τριπολι: Μήπως παίρνετε κανένα φάρμακο και μαύρισαν τά δόντια σας; Άλλοιώς δεν έξηγείται αυτό, που σας άμβάλνει. Η γνώμη μου είναι να έπισκεφθήτε έναν όδοντοάτρο. Μαριάνα, Βόλο: Νά τά ψαλιδίσετε έλαφρά και να τους βάψετε τά βράδυα λίγο σαφνόλαδο. Τό μαύρισμα να τό άποφεύγετε, γιατί άγριεύει τη φυσιογνωμία και είναι πολύ άντιασθητικό. Κόκκετταν, Πόργο: Λιμάρετε τά νύχια σας και άποφεύγετε να τά κόβετε. Τό σχήμα να είναι σαν του άμυγδαλού και να προτιμάτε ένα χρώμα κόκκινο ζήντρο. Πονεμένη ύπαρξ, Θεσσαλονίκη: Συνεχίστε την ίδια τακτική για την περιποίηση του προσώπου σας, έφάσαν σας έδωσε ως τώρα τόσο καλά άποτελέσματα. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρολέξο με παροιμίες

Εννέα από τις λέξεις του σταυρολέξου αυτού σχηματίζουν μια γνωστή ελληνική παροιμία. Κατά τα άλλα το σταυρολέξο θα λυθεί όπως και τα συνηθισμένα.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Η 7η λέξης της παροιμίας. — Ανάμυστα.
- 2) Η 5η λέξης της παροιμίας. — Μακράν (άρχ.). — Διαμέρισμα σπιτιού.
- 3) Ζιζάνιον του σίτου. — Πληξίς. — Η 8η λέξης της παροιμίας.
- 4) Χαρακτηρίζουν μακρινό παρελθόν. — Η 4η λέξης της παροιμίας.
- 5) Δεν παρουσιάζουν περιπλοκές. — 401. — Άρθρον.
- 6) Αναλλακτικό των υποδημάτων. — Τετραπέρατος.
- 7) Ποσοτικών ερωτηματικών. — Βουνό της Στερεάς.
- 8) Φημίζεται για τα κρύσταλλα της. — Βιδικό βουνό.
- 9) Προτρέπει. — Ζή και κινείται. — Τοπικό επίρρημα.
- 10) Χαρακτηρισμός προσφιλής στη μαντάμ Σουσου. — Η 6η λέξης της παροιμίας.
- 11) Τάγματα αφαλείας. — Έδωσε το όνομά του σε μια διαστροφή. — Όνομα κωμικού του κινηματογράφου.
- 12) Έγκωμιάζω. — Έχει λίγα χρόνια στην πλάτη του. — Προστακτική των παραπομπών.
- 13) Η 2α λέξης της παροιμίας. — Άντριους : στάρ του Χόλλυγουντ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Τροπικό επίρρημα. — Η 9η λέξης της παροιμίας.
- 2) Κράτος (γερμαν.). — Υπάρχει στα ώριμα φρούτα. — Αριθμητικός.
- 3) Μεγάλη δασίς της κεντρικής Σαχάρας. — Φυτό του οποίου ο όπος χρησιμοποιείται ως καθαρτικό. — Πολεμικό όχημα.
- 4) Προσφιλής στους ερωτευμένους. — Βρέχω (άνετρο).
- 5) Αντιθετικός σύνδεσμος. — 430. — Βουνό της Κεφαλληνίας.
- 6) Άλιος. — Πλοιάριον.
- 7) Πρόθεσις. — Η 3η λέξης της παροιμίας.
- 8) Χώρα μεταξύ Χετζάτης και Ύμενης. — Τροφή ζώων.
- 9) ... ντά φέ : Θρησκευτική εορτή κατά την οποία εκάιντο οι Ισπανοί αίρετικοί. — Σύμφωνον. — Συνεχόμενα στο κλάψατο.
- 10) Αναφορική αντωνυμία. — Όπαδος του Μουσολίνι.
- 11) Χαρτοπαικτικός όρος. — Δέντρο που αγαπά το νερό. — Η 1η λέξης της παροιμίας.
- 12) Οι ξένοι το συνηθίζουν στο τηλέφωνο. — Λέγεται και ελπά. — Απόδαρον.
- 13) Όργανα αίσθησής. — Έδάφη που χρειάζονται λίπασμα.

Στοιχειογράφος και αναγραμματισμός

Ο πιο μεγάλος άνθρωπος της Ρώμης όταν χάσει κεφάλι του κι' ούρα, μια δυνατή θεότητα θα σας παρουσιάσει, που όταν των γραμμάτων της αλλάξει τη σειρά, την πιο μεγάλη ήπειρο θα κάνει μια χαρά.

Συλλαβογράφος

Δύο νέτες βάσεις στη γραμμή και άγγλικά. Ένα όχι κι' ένα παιγνίδι γίνεται που παίζει... όποιος τόχει.

Ποιά από τις τρεις

Από τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθένα από τις κατωτέρω ερωτήσεις μόνο η μία είναι όρθη. Προσπαθήστε να την βρείτε διαγράφοντας τις δύο λανθασμένες.

- 1) Ποιός πλανήτης βρίσκεται πλησιέστερα στον ήλιο; — Η Άφροδίτη — Ο Έρμης — Η Γη.
- 2) Από ποιά ύλη είχαν κατασκευαστεί τα πρώτα κανόνια; — Από ξύλο — Από χαλκό — Από σίδηρο.
- 3) Τι είναι η «Τσίγκ Πάσο»; — Πόλις της Ιαπωνίας — Το πραγματικό όνομα της Μαντάμ Μπαττερφλάου — Περιφημη έφημερίδα της Κίνας.
- 4) Ποιόν διάσημο άνδρα σκότωσε ο Τζων Ουίλκες Μούντι; — Τον Αρχιδούκα Φραγκίσκο Φερδινάνδο — Τον Άδραμ Αίνκολν — Τον βασιλέα Αλέξανδρο της Σερβίας.
- 5) Ποιός είναι ο συγγραφέας του έργου «Γουλιέλμος Τέλλος»; — Ο Σκριμπ — Ο Σαίξπηρ — Ο Σίλλερ.
- 6) Ποιός είναι ο καλύτερος αγωγός του ηλεκτρικού ρεύματος; — Το σίδηρο. — Το αλουμίνιο — Το ασήμι.

Οι κλήροι

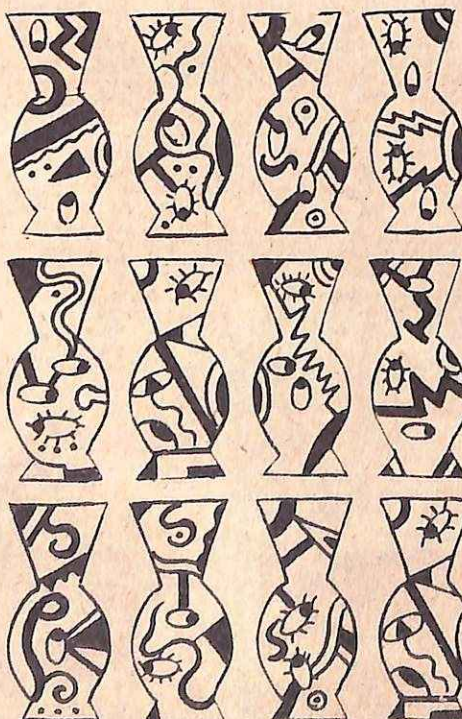
Ένα κουτί περιέχει εξακόσιους κλήρους, αριθμημένους απ' το 1 ως το 600, κι' ένα άλλο επίσης εξακόσιους, απ' τους οποίους οι 570 είναι λευκοί κι' οι υπόλοιποι είναι αριθμημένοι απ' το 1 ως το 30.

- 1) Πόσες είναι οι πιθανότητες, τραβώντας κανείς ένα κλήρο απ' το κάθε κουτί, να βγάλει, απ' το πρώτο το 72 κι' απ' το δεύτερο το 2;
- 2) Και πόσες είναι οι πιθανότητες να βγάλει, απ' το δεύτερο μόνο κουτί, το 25;

Λεξιγριφος

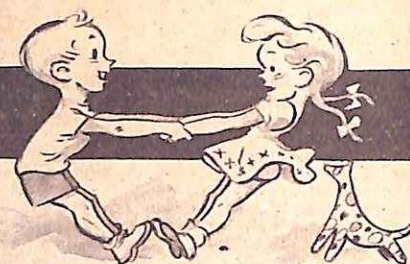
Το πρώτο, σαν αρχή, αρχίζει, το δεύτερο λαός άρχαίος, το τρίτο μου, απλώς ουρίζει, και τ' όλο, μέγας μαθηματικός.

Τα 12 βάζα

Από τα 12 αυτά βάζα, μόνο δύο είναι τελείως όμοια. Μπορείτε να βρείτε ποιά;

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ύστερα από το μάθημα

Στο σχολείο ο δάσκαλος λέει στα παιδιά, ότι δεν πρέπει να βασανίζουν τα ζώα. Ακόμα τους λέει και το τραγουδάκι: «Μη τα ζώα βασανίζεις, τ' άκακα μη τυραννάς...».

Ο Μανωλάκης τρέχει ύστερα στο σπίτι και διηγείται στον πατέρα του όσα άκουσε στο σχολείο.

— Καί όμως, παιδί μου, του λέει εκείνος, τ' όξερες, ότι ο άδελφός σου ο Νίκος έδωσε χτες έναν τενεκέ στην ούρα του σκύλου. Θα τόκανες ποτέ έσύ αυτό το πράγμα;

— Όχι, μπαμπά, ποτέ!...

Τότε γιατί δεν τόλγες να μη τό κάνη;

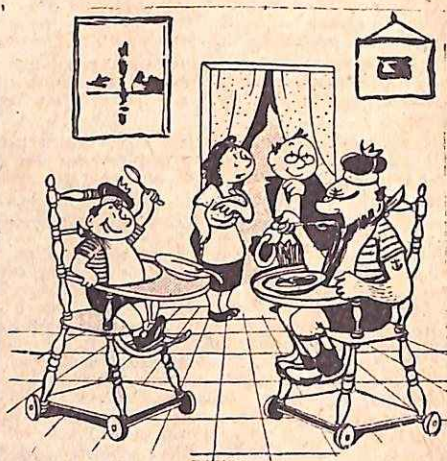
— Δεν μπορούσα... Είχα δουλειά εκείνη ώρα.

Δηλαδή; Τι έκανες;

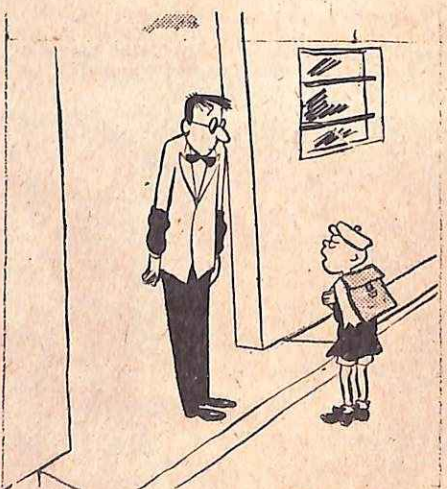
Κι' ο Μανωλάκης, άφελέστατα:

— Κρατούσα το σκύλο!...

MIKY-MAOYΣ

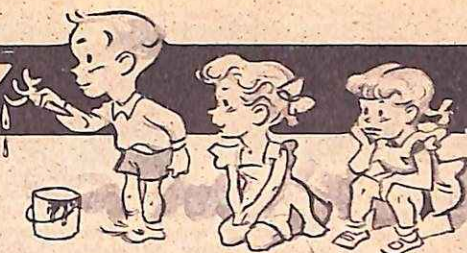
— Αυτό γίνεται κάθε βράδυ, για να φανή τη σούπα του ο Τωτός!...

ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

— Πόσα διαλείμματα κάνετε σ' αυτό το σχολείο;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τα τρία μαγικά δώρα

Μια φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας γέρος και μια γρηά. Κι' οι δύο τους ήταν καλοί, μα φτωχοί άνθρωποι. Είχαν κι' ένα μικρό χωράφι, που το δούλευαν οι ίδιοι. Μια φορά η γρηά γέμισε ένα μικρό σακουλάκι με βρεχτοκούκια και είπε του γέρου να πάη να τα σπείρη.

Ο γέρος, όμως, που ήταν καλός, μα του άρεσε και το χουζούρι, όταν πήγε στο χωράφι, ξάπλωσε κοντά στο πηγάδι και σιγά-σιγά έφαγε τα βρεχτοκούκια. Μονάχα ένα κουκί γλύστρησε κι' έπεσε στο πηγάδι.

Πέρασε καιρός, και του λέει η γρηά: — Γέρο μου, δεν πιάς να ρίξεις μια ματιά στο χωράφι, να δής τί γίνονται τα κουκιά μας;...

Ο γέρος έφυγε και στο δρόμο που πήγαινε, γελούσε. Τι κουκιά να πάη να δη, που τα είχε φάει όλα;

Μά, έπειδή φοβόταν τη γρηά του, τράβηξε κι' έφτασε στο χωράφι. Όταν όμως έφτασε εκεί, τί να δη! Απ' το κουκί που είχε πέσει στο πηγάδι, είχε φυτρώσει μια θαύρατη κουκιά, που έφτανε ως τον ουρανό!...

Ανεβαίνει τότε ο γέρος σ' αυτήν, φτάνει στην κορυφή και βρίσκει τον ήλιο να μαλλώνη με το φεγγάρι.

Γέρο, του λένε, έλα να μάς πής τη γνώμη σου: Ποιό από τα δύο μας είναι πιο όμορφο;

Ο γέρος τους άποκρίθηκε: — Όμορφο είναι το φεγγάρι, μα σαν τον ήλιο δεν είναι!

Ο ήλιος, εύχαριστημένος με την άποκρισί του, του χάρισε μια μεταξωτή μαντήλα και του είπε:

— Ξέρω πως είσαι φτωχός άνθρωπος. Σου χαρίζω, λοιπόν, αυτή τη μαντήλα, που μόλις τη διατάξεις, θα σου φέρη ό,τι θέλει η καρδιά σου!...

Ο γέρος πήδησε απ' τη χαρά του και γύρισε στο σπίτι του.

Που ήσουν απ' το πρωί, γέρο μου; του λέει η γρηά του.

— Έτρεχα για να σου αγοράσω αυτή τη μαντήλα, που κάνει θαύματα!...

Κι' άμέσως στρώνει τη μαντήλα στο τραπέζι και λέει:

— Μαντήλα μου μεταξωτή, φέρε μας να φάμε!

Με μιάς το τραπέζι γέμισε με λογής-λογής πλούσια φαγητά.

Όταν όμως πέρασε ένας μήνας, λέει η γρηά στο γέρο της:

— Δεν πιάς στο χωράφι να δής τί γίνονται τα κουκιά μας;

Πάει-πάει ο γέρος, ανεβαίνει πάλι στην κορυφή της κουκιάς και βρίσκει το φεγγάρι να μαλλώνη με τον αύγερινό.

— Καλώς ήρθες, γέρο, του λένε. Έλα να μάς πής ποιο από τα δύο μας είναι πιο όμορφο;

— Όμορφος είναι ο αύγερινός, μα σαν

το φεγγάρι δεν είναι! άποκρίθηκε εκείνος.

Το φεγγάρι εύχαριστηθηκε και χάρισε του γέρου έναν πετεινό.

— Πάρε αυτόν τον πετεινό, του είπε. Μόλις πιάς στίτι σου και τον διατάξεις, θα σου φέρη ό,τι θέλει η καρδιά σου!

Όταν έφτασε στο σπίτι του, λέει πάλι η γρηά του:

— Που ήσουν απ' το πρωί, γέρο-τεμπέλη;

— Τεμπέλη μ' ανεβάσεις, τεμπέλη με κατεβάσεις, της λέει ο γέρος. Κι' εγώ έτρεχα για να σου αγοράσω αυτόν τον όμορφο πετεινό, που κάνει θαύματα!

Παίρνει τότε τον πετεινό, τον κλειώνει στην κάμαρα και του φωνάζει:

— Πετεινή μου, καλέ μου πετεινή, δείξε στη γρηά μου πως δεν είσαι κι' έσύ τεμπέλης!...

Ο πετεινός άρχισε τότε να γεννάει φλουριά, που δεν πρόφτανε η γρηά να τα μαζεύη.

Όταν πέρασε καιρός, λέει πάλι η γρηά στο γέρο:

— Δεν πιάς να μαζεύεις τα κουκιά απ' το χωράφι, μη μάς τα πάρουν οι γειτόνοι;...

Ο γέρος πάει κι' ανεβαίνει πάλι στην κορυφή της κουκιάς. Εκεί βλέπει να μαλλώνη το άστροπελέκι με τον αύγερινό.

— Ποιό είναι πιο όμορφο από τα δύο μας; τον ρωτούν.

— Όμορφο είναι το άστροπελέκι, μα σαν τον αύγερινό δεν είναι! άποκρίθηκε εκείνος.

Χαρούμενος ο αύγερινός, χάρισε στο γέρο μια βέργα και του λέει:

— Ό,τι χρειαστής, θα διατάξεις τη βέργα κι' άμέσως θα τό έχης!...

Παίρνει ο γέρος τη βέργα και πάει στο

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο μικρός Θωμάς

Είδες το μικρό Θωμά,
που όλο τρέχει στη μαμά,
όταν είναι να συναξη
το μάλλι ή το μεταξί;

Η μητέρα γελαστή
του τεντώνει την κλωστή
κι' ο Θωμάς τραβά ή χαίρι
και τυλίγει το κουδάρι.

— Τύλιγε, παιδί, γοργά
τα κουδάρια σαν αυγά.
Κι' ή μαρούλα σου πέντ' έξη
φανελίστας θα σου πλέξη.

Ο χειμώνας ο βαρύς
με τα χιόνια — τί θαρρείς —
δεν θ' άοργήση να κατέβη
κι' ο βαρρής δεν χωρατεύει.

ΣΤΕΛ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

σπίτι του.

— Που ήσουν, γέρο-τεμπέλη; τον ρωτάει η γρηά του. Που είναι τα κουκιά;

— Πάλι τεμπέλη με φωνάζεις, της λέει εκείνος. Κι' εγώ έτρεχα να σου αγοράσω τη βεργίτσα αυτή, που θα τη χρειαστής να κοπανάς τα ρούχα σου στον ποταμό!

— Έπειτα -κλείνει την πόρτα και λέει: — Βάρα, βεργίτσα μου, χτύπα! Χτύπα θαυματουργή βέργα μου τους ανθρώπους που συκοφαντούν τους άλλους!

Η βέργα τότε άρχίζει τη γρηά, να και τούτη να κι' έκείνη, ώσπου κόντενε να λιποθυμήση. Ο γέρος τότε, που τη λυπήθηκε, της φωνάζει:

— Γρηά, θα με ξαναπής πιά τεμπέλη; Θα ξαναπής πιά το γέρο σου τεμπέλη, που τόσα καλά και αγαθά σου κουδάλισε και σου γέμισε το σπίτι;

— Όχι, γέρο μου, όχι! αναγκάσθηκε ν' άπαντήσει η γρηά. Όχι, γέρο μου! Εί-σαι ένας άξιος οικοκύρης και συχώρα με! Μά πότε θα πιάς να μαζεύεις τα κουκιά μας;

— Ά! γρηά μου, τώρα πιά δεν τό κουνά απ' το σπιτάκι μας! της άποκρίθηκε εκείνος.

Από τότε, η μεταξωτή μαντήλα τους κουδάλουσε τα έλέη του Θεού. Ο πετεινός γεννούσε τόσα φλουριά, που έφταναν να έχουν πιο πολλά κι' από το βασιλιά.

Όσο για τη βεργίτσα, οι γέροι την έκρουσαν βαθεία στην κασέλα κι' έζησαν εύτυχισμένοι ως τα βαθιά γηρατειά τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

Τι μεγάλη μουντζούρα είν' αυτή, Μίμη, που έκανες στο τετράδιό σου;

— Νά σου έξηγησω, μαμά... Είχα κάνει τέσσερις μουντζούρες, που δεν μπόρεσα να τις σβύσω. Έπειδή όμως ο δάσκαλος μάς είπε ότι θα μάς βάσει για κάθε μουντζούρα κι' ένα μπενεκό, τις ένωσα και τις έκανα μια!...

Μα μά: Δεν είσαι καθόλου έξυπνος. Τάκη! Τάκης: Μα άφου, μαμά, είμαστε δίδυμοι με το Νίκο κι' έχουμε το μυαλό μοιρασμένο;

— Νά έφτασε άραγε ή άδελφή σου στην Πάτρα; ρωτάει το Μανωλάκη ή μητέρα του.

Κι' εκείνος: — Άν δεν έπιασε, μαμά, τη φλυαρία στο πλοίο, θα έφτασε.

Γιατί κλάς, μικρέ μου; — Ο μπαμπάς είπε τη μαμά χήνα.

— Ε, και τί μ' αυτό; — Ένα και ή μαμά είπε το μπαμπά γαϊδούρι.

— Και γιατί κλάς έσύ τώρα; — Μά τότε, έγω τί πράγμα είμαι;

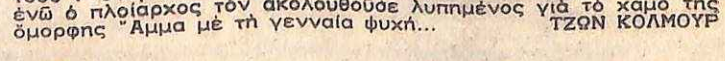
Ο δάσκαλος: Παύλε, τί είπε ο Πιλάτος, άφου ένιψε τās χείρας του; — Ο Παύλος (σφέαρά): Δώστε μου μία πετσέτα να σκουπιστώ!

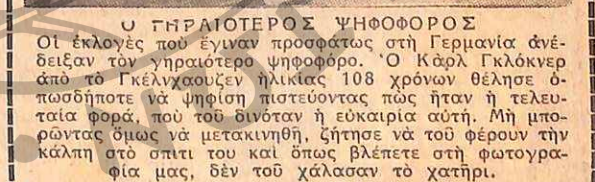
ΜΙΑ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΖΩΪΤΣΑΣ

—Καλημέρα, κ. Τζών. Καλημέρα σας, κύριε, είπε στον πλοίαρχο.

—Πρόσεξε, είπε αμέ-

အသံလျှံ...။

Πολλές γυναίκες άρχισαν να μιμούνται το παράδειγμα του Φονταίν και να στριφογυρίζουν σαν οδούρες!...

Η «άνθρωπινη οδούρα»

Παράξενα φαινόμενα καταληψίας

Το μεγάλο δείπνο, στο ανάκτορο των Βερσαλλιών, είχε συγκεντρώσει όλους τους αλίκους του Λουδοβίκου 15ου. Οι έλκετοι προσκεκλημένοι, με τις πουδραρισμένες περρούκες και τα βαρύτητα κοσμήματα, απολάμβαναν τις σπάνιες κι' ακριβές λιχουδιές που σκέπαζαν το τραπέζι, όταν ξαφνικά συνέβη κάτι που δεν το περίμενε κανείς.

Ένας αλίκος, όνοματι Φονταίν, πετάχτηκε απ' τη θέσι του κι' άρχισε να στριφογυρίζει πάνω στον πόδι, ενώ οι άλλοι τον κύτταζαν, άναυδοι.

— Νοιώθω μία άκατανίκητη επιθυμία να παραστήσω τη σβούρα! φώναξε ο Φονταίν, καθώς γύριζε ολοένα γρηγορότερα στον πόδι του. Είχε τ' άλλο λυγισμένο κι' ανασηκωμένο, το κατέβαζε όμως κάθε τόσο και πατούσε στο πάτωμα, για να δώσει περισσότερη φόρα στην περιστροφή του.

Η κατάπληξη των άλλων προσκεκλημένων μεγάλωσε, όταν ο Φονταίν — δίχως να σταματήσει καθόλου — ζήτησε ένα θρησκευτικό βιβλίο. Του τόφεραν πραγματικά, κι' άρχισε να διαβάει με δυνατή φωνή διάφορα αποσπάσματα του, ενώ συγχρόνως στριφογύριζε ολοταχώς!

Αυτό κράτησε μία ώρα περίπου. Τέλος, η άνθρωπινη σβούρα σταμάτησε. Άλλ' όχι για πολύ... Άπ' την

ημέρα εκείνη, στριφογύριζε μ' αυτό τον τρόπο δυο φορές την ημέρα — στις 9 το πρωί και στις 3 τ' απόγευμα — επί μία ολόκληρη ώρα κάθε φορά, διαδίδοντας συγχρόνως με δυνατή φωνή! Δεν παρέλειπε ποτέ αυτή την... επίδειξη, όπου κι' αν βρισκόταν κι' όποιοι αν ήσαν παρόντες.

Το περίεργο αυτό φαινόμενο συνεχίστηκε επί 6 μήνες. Ύστερα ο Φονταίν θεραπεύθηκε απ' τη μανία του, ξαφνικά και πάλι, όπως την είχε παθεί.

Φαίνεται ωστόσο πως επρόκειτο για κάτι... μεταδοτικό! Γιατί πολλοί άλλοι, άντρες και γυναίκες — νέες ιδίως — άρχισαν να μιμούνται το παράδειγμα του Φονταίν: Παρίσταναν δηλαδή... τη σβούρα μπροστά στον τάφο του διακόνου Φραγκίσκου των Παρισίων, που έχει ταφή πίσω απ' το Άγιο Βήμα της παρισινής εκκλησίας του Σαιν-Μεντάρ, το 1727. Πολύ γρήγορα δέ, αύξηθηκε ο αριθμός τους τόσο πολύ, ώστε δεν χωρούσαν πιά στην εκκλησία ή στο διπλανό νεκροταφείο και στριφογύριζαν έξω στο δρόμο!

Δεν περιορίζονταν μάλιστα σ' ό,τι είχε κάνει ο Φονταίν, αλλά έπεφταν χάρω, κυλούσαν έδω κι' εκεί, ή περπατούσαν με τα χέρια και με το κεφάλι κάτω, ή έκαναν θεαματικώτατες τούμπες!...

Οί... άποκαλύψεις που έκαναν οί νέες γυναίκες μ' αυτές τις άκροβασίες, σκανδαλίζουν πολύ κόσμο και προκαλούσαν θυελλώδεις διαμαρτυρίες.

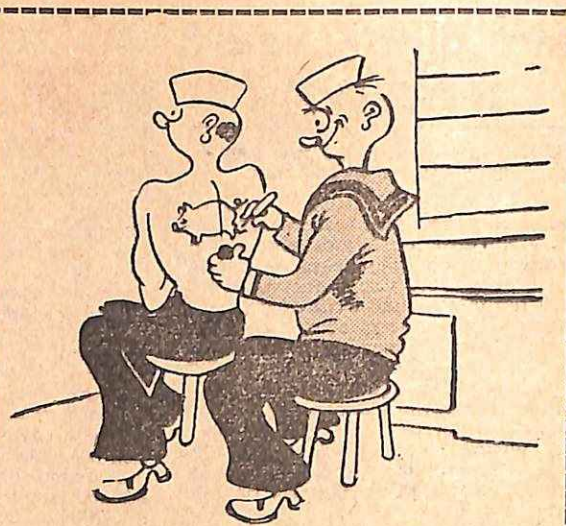
Οί άρχες τότε επέβαλαν να δένονται στερεά γύρω απ' τους άστραγάλους τα φορέματα των γυναικών που έκαναν τέτοιες θεαματικές άκροβασίες... Παράλληλα ωστόσο προς τις ύστερικές αυτές εκδηλώσεις, παρατηρήθηκαν τότε, στην ίδια εκκλησία, κι' άλλα παράξενα «ψυχικά» φαινόμενα, καθώς και θαυματουργές θεραπείες άρρώστων κι' έτοιμοθανάτων, που τις έπεβεβαίωσαν πολλοί αξιόπιστοι μάρτυρες. Έτσι, μία νέα που ήταν στα τελευταία της, από καρκίνο του δέρματος, έγινε καλά σε λίγες μέρες κι' η πληγή της έκλεισε, χωρίς ν' αφήσει την παραμικρή ουλή.

Κάποια Γκαμπριέλ Μολέ έπεφτε σε κατάσσαι καταληψίας, κι' οί σάρκες του λαιμού της γίνονταν τότε σκληρές σαν πέτρα, τόσο που ήταν άδύνατο να τις τρυπήσει κανείς με το πιδ μυτερό σπαθί! Η ίδια ζήτησε κάποτε απ' τους θεατές να τη χτυπήσουν πολλές φορές πάνω στο στομάχι μ' ένα βαρύ σφυρί. Σαράντα, λοιπόν, σφυροκοπήματα έκαναν περισσότερο κακό... στο σφυρί, παρά στην Γκαμπριέλ!

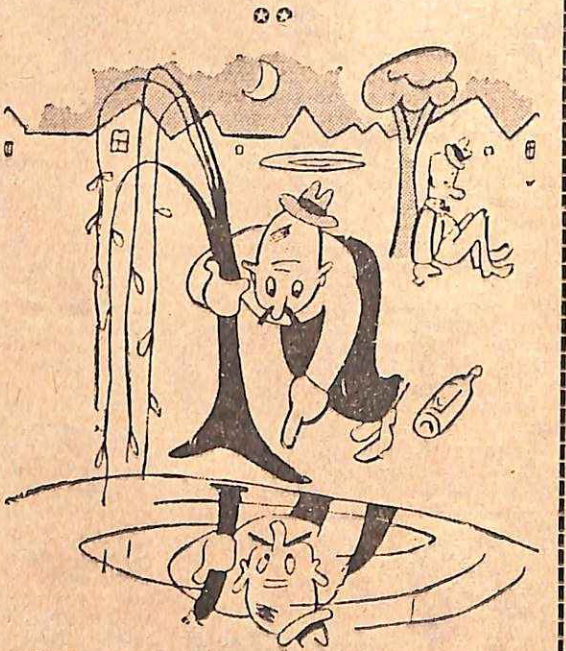
Άλλοτε πάλι, την κρέμασαν πάνω από μία δυνατή φωτιά, δίχως να πάθει τίποτε. Όταν την ξεκρέμασαν, τὰ φορέματά της ήσαν τόσο καυτά, που δεν μπορούσε κανείς να τ' άγγίξει!

Μία άλλη κοπέλλα, η Μαρία Σοννέ, έπονομάστηκε «Άνθρωπινη σβούρα», γιατί έδειξε ακόμη έκπληκτικότερη άντοχη στη φωτιά: Πάτησε πάνω σ' αναμμένα κάρβουνα, φορώντας τὰ παπούτσια και τις κάλτσες της. Σε λίγα, δευτερόλεπτα, τὰ παπούτσια της πήραν φωτιά κι' έγιναν στάχτη. Η ίδια όμως δεν έπαθε το παραμικρό, ούτε κι' έδειξε την ελαχίστη ένόχληση.

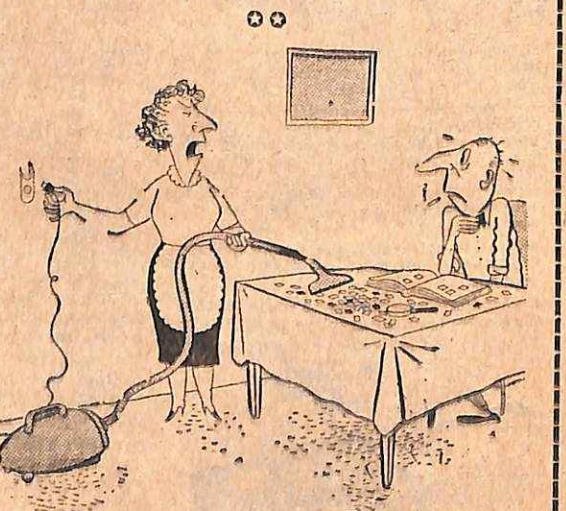
Επρόκειτο για κάποιο τέχνασμα, στις δυο αυτές περιπτώσεις; Δεν πρόλαβαν να το εξακριβώσουν οί σοφοί της εποχής, γιατί επενέβησαν οί άρχες κι' απαγόρευσαν αυστηρά αυτές τις επίδειξεις — που είχαν διαρκέσει 5 ολόκληρα χρόνια απ' την ημέρα που ο Φονταίν είχε δώσει πρώτος το παράδειγμα.

— Κύτταξε να μου τη φτιάξης κομψή και προπαντός με χαριτωμένο νουτράκι.
— Μείνε ήσυχος!...

Ο μεθυσμένος: Φύγε από κει, κύριε! Θέλω να περάσω!...

— Για ξανασέψου το, Κώστα. Τι προτιμάς, να μου πάρης το κατέλλο ή να πής αντίο για πάντα στα όρρα σου γραμματόσημα;

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' Τό δηλητηριασμένο πετόι

ΔΕΝ θάνα υπερβολή αν πούμε ότι διαισθάνεται κανείς μία τραγωδία στο τσίρκο, πολύ πριν συμβή... Οί παρόντες άνθρωποι, που άποτελούν το περιβάλλον του, άρχίζουν να κουβεντιάζουν γι' αυτήν μεταξύ τους, πριν ακόμη τελειώσει ή παραστάσις. Κι' ύστερα γίνεται το τρομερό κακό: ένα γκρέμισμα απ' το ψηλά τενωμένο σύρμα ή ένα γλυσσημα μέσα στο κλουδί των λιονταριών...

Μη ρωτήστε πως κατορθώνουν πάντα να τ' έφέρουν προκαταβολικά. Είναι μυστήριο! Πάντως, το ξέρουν...

Γι' αυτό λοιπόν κι' εγώ, το Βράδυ εκείνο, στεκόμουν στα παρασκήνια και παρακολουθούσα μ' άγωνία την άκροβάτιδα Μάυρα Ντην στο επικίνδυνο νούμερο της «πεταλούδας» — μία άκροβασία που είχε στοιχίσει ήδη τη ζωή σ' όχι λίγες συναδέλφους της.

Η Μάυρα ήταν μία ωραιότατη γυναίκα: ξανθή, καλοφτιαγμένη, γεμάτη «σεξ-άππηλ». Ήταν η άνεσις του Άλαν Μάκ Κόρντ, του ιδιοκτήτη του τσίρκου, κι' είχε γίνει άσυναγώνιστη στην ειδικότητά της.

Τώρα βρισκόταν στα ύψη, κάτω ακριβώς απ' την κορυφή της πάνινης σκεπής του τσίρκου. Κρεμασμένη με τὰ δόντια της από μία κούνια, στριφογύριζε γύρω απ' αυτήν σαν την πεταλούδα που πετάει, δίχως κανένα προστατευτικό δίχτυ από κάτω.

Βλέποντάς την, έννοιωθα μία κακοδιαθεσία, κάτι σαν σφίδι, μο στο στομάχι... Δεν ξέρω κι' εγώ γιατί. Ίσως επειδή την είχα συμπαθήσει.

Μα καταλάβαινα πως έπρεπε να πνίξω αυτό το άίσθημό μου, απ' την άρχή του άκούμ. Δεν είχα δικαίωμα να συμπάθωω τη Μάυρα, γιατί, σαν ήθοποιός του τσίρκου, ήταν γραφτό να παντρευτή μ' ένα συνάδελφό της. Εγώ όμως ήμουν στην πραγματικότητα ξένος προς την «οικογένειά» τους.

Είχα πάρει, βέβαια, τη θέση του δηλητηριώστου του Τσίρκου Μάκ Κόρντ. Δεν έννοιωθα όμως καμιά κλίσι στο έπ'αν γελια του άκροβάτη ή του θηριοδραστή.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, αγίστιο, κάμιο σκοροφάγιο, εφάρμογοι καλά διορθώνονται δι' όφανεσις παρ' ειδικού τεχνίτου οπουάσαντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαρίνες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΕΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα). Δ. Βελφει ΛΑΛΗ, Τηλ. 55-314.

Χ. ΜΠΟΥΤΛΕΡ

Και κάτι ακόμη, που τ' έξερα εγώ μονάχα, εκεί μέσα: Είχα μεταχειρισθί τις διαφημιστικές μου γνώσεις για να πετύχω αυτή τη θέσι. Όταν ανέλαβα μία μυστική έρευνα και παρακολούθησι των ανθρώπων του τσίρκου για λογαριασμό της «Εφ-Μπί-Αί» — της «Ομοσπονδιακής δηλαδή Άστυνομίας», που ήμουν ένας απ' τους πράκτορές της.

Δεν είχαμε τίποτε, κανένα συγκεκριμένο στοιχείο εις βάρος του Τσίρκου Μάκ Κόρντ. Δεν μπορούσε όμως να μ' ήσυχάσει η έντύπωσι το κύμα των έγκλημάτων κάθε είδους, που έσπασε σ' όλα τὰ μέρη απ' όπου περνούσε το τσίρκο — σαν μία επιδημία που το παρακολούθουσε στην πορεία του.

Ας υποθέσουμε πως έφτανε ο θάσος σε μία μικρή ή μεγάλη πόλι, κάποιο ώρασιο πρωί, για να μείνι μία βδομάδα εκεί και να δώσι παραστάσεις. Έ λοιπόν, σ' όλο το διάστημα που βρισκόταν εκεί το τσίρκο, και γι' άρκετές βδομάδες μετά την άναχώρησί του γίνονταν στο μέρος αυτό κλοπές, έμπρησμοί, βιασμοί, άκομα και δολοφονίες.

Ήταν ένα παράξενο φαινόμενο, που δεν μπορούσε να μ' ήσυχάσει η έντύπωσι ή συχνή έμπασις του Βεβαία, εκ πρώτης όψεως, δεν μπορούσε κανείς να διακρίνι την παρσιμική σχέση μεταξύ της παρούσης του τσίρκου κι' αυτού του ξαφνικού φουντώματος της ένκληματικότητος. Σε μέση μικροσκοπία, σε τότε. Αυτό κακά και ήσυχά ως τότε. Αυτό όμως που θα μπορούσε να θεωρηθί ως σύμπτωσι, προκειμένου για μία ή δυο φορές, ήταν φυσικό να γεννήσι ύποψεις με τον καιρό...

Πρώτα το πρόσεξαν οί τοπικές άστυνομικές άρχες της κόπης πόλεως. Και δεν άργησαν να ζητήσουν τη συνδρομή της «Εφ-Μπί-Αί», γιατί έκαναν τη σωστή σκεψι πως άνηκε στη διαίτη της άρμοδιότητάς ένα τέτοιο ήνυσμαστικό φαινόμενο, που ήεν περιοριζόταν στα όρια μίας μονάχα πολιτείας.

Ενδιαφερόθηκε, φυσικά, για την καταγγελία, Έκείνο όμως που μ' άσπασε ιδίως ν' άνακατευτούμε στην ύποθεσι ήταν ο φόνος ενός απ' τους πράκτορές μας, στο Σικάγο, το διάστημα που βρισκόταν εκεί το τσίρκο Μάκ Κόρντ.

Ο άρχηγός μας με κάλεσε τότε και μ' έξηγησε με λίγα λόγια τι έπαιξε από μένα:

— Είχα κάνει διαφημιστής άλλοτε, πριν καταταχθί στην ύπηρεσία μας, μ'ό είπα Θέλω λοιπόν να χρησιμοποιήσι αυτή την πείρα που έχεις, για να προσληθίς στο τσίρκο Μάκ Κόρντ. Άπ' όπου περάσι αυτό το τσίρκο, ξεσπάει ένα κύμα έγκλημάτων. Πρέπει ν' άνακαλύψις την αίτία!

Ήταν μία διαταγή, που δεν επέτρεπε άντιρροήσεις.

Πραγματικά, πήγα να βρώ τον Άλαν Μάκ Κόρντ, και χειρισθίκα το ζήτημα με τόση μαεστρία, ώστε μούδωσε τη θέσι που ζητούσα. Έτσι, άρχισα από τότε ν' ακολουθώ το τσίρκο στα ταξείδια του. Πέρασαν όμως άρκετες βδομάδες, χωρίς να πέσι στην αντίληψι μου ή παραμικρή ένδειξι, που θα μπορούσε να διαφωτίσι κάπως το μυστήριο...

Κι' ύστερα συνέβη ή τραγωδία, την ώρα της παραστάσεως του τσίρκου!

Όπως είπα και στην άρχή, ή Μάυρα Ντην είχε κρεμασθί με τὰ δόντια απ' την ψηλή κούνια. Ένας προβολέας φωτίσε δυνατά το εύλυγιστο κορμί της, που στριφογύριζε στον άέρα σαν μύλος.

Το θεαματικό αυτό νούμερο κράτησε ένα λεπτό της ώρας, ή και λιγώτερο ίσως. Το παρακολουθούσα μ' άγωνία, μ' ένα κορυφί κι' άνεξηγίτη καρδιοχτύπι. Ξαφνικά...

Ω, δεν θα το ξεχάσω ποτέ! Θά θυμάμαι πάντα πως έμεινα ακίνητος, παγωμένος, σαν στήλη άλατος... και πως άπλώθηκε σ' όλους τους θεατές μία βαρεία, καταθλιπτική σιωπή, που τη διαδέχθηκε σε μία στιγμή ένα γενικό ούρλιασμα φρίκης.

Τα γερά κατάσπρα δόντια της Μάυρας είχαν ξεγλιστρήσει απ' το πετόι που τύλιγε τη μετállóνη ράβδο της κούνιας, και το θαυμάσιο σώμα της είχε γκρεμισθί στο κεφί! Έπρεσε με όρημ πάνω στο προνιδι που σκέπαζε το στίβο, κι' έμεινε ά-

κίνητο, σαν ένα άμορφος όγκος!

Για μερικά δευτερόλεπτα, δεν μπόρεσα κι' εγώ να κάνω την παραμικρή κίνησι. Είχα παράλυσει απ' τη φρίκη... Ύστερα τὰ πόδια μου κουνήθηκαν αυτόματα, μηχανικά και προχώρησα προς τη μέση του τσίρκου. Όταν έφτασα κοντά στο σώμα της Μάυρας, το είχαν περικυκλώσει κιόλας οί άνθρωποι του τσίρκου, κανείς όμως δεν είχε τολμήσει άκόμα να τ' άγγίξει...

Την κύτταξα με συμπόνια... Τά ξανθά μαλλιά της είχαν πασπαλισθί με λίγα προνιδια. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβι κανείς πως δεν ζούσε πιά. Είχε παίξει, ή δυστυχισμένη, για τελευταία φορά το νούμερο της στο τσίρκο...

Την κύτταξα, και δεν μπόρεσα άκόμα να τ' άπιστώσω... Ύστερα ήσαν δυο άνθρωποι μ' ένα φορέιο, τη φόρτωσαν πάνω και την πήρανε βιαστικά, ενώ οί κλόουνι προσπαθούσαν με τ' άστέια τους να καθησυχάσουν τον κόσμο και να διαλύσουν την άγωνία του. Η μουσική άρχισε να παίζι ένα γρήγορο και γασομένο σκοπό. Κι' ή παραστάσι συνεχίσθηκε — όπως έπιβάλλει ή παλιά παράδοσι του τσίρκου, σε κάθε περιπτώσι δυστυχήματος.

Στά παρασκήνια όμως, είχε συγκεντρωθί όλος ο θάσος και συζητούσε ζωπα. Όλα τὰ πρόσωπα είχαν σκυθρωπάσει.

Ο Τόννυ Βανέλλι, ο άκροβάτης, έλεγε και ξανάλεγε:

— Το νιώθαμε όλοι πως στερούγισε άπ'όψε ο θάνατος στο τσίρκο!

Γύρισα σ' έναν απ' τους ύπερτες.

— Κατέβασε την κούνια, του είπα. Θέλω να της ρίξω μία ματιά.

Έκείνος άνασκήωσε τους ώμους του κι' άπάντησε:

— Δεν πρόκειται να βρής τίποτε. Δεν είχε κανένα έλάττωμα... Νά, κυττάχτε, το πετόι δεν έχει κοπή. Έχει μείνι στη

Μικρές Ιστορίες

Πρώτη φορά το έπινε!...

Ο κύρ-Θόδωρος ήτανε έακουστός κρασοπατέρας. Ήξερε όλα τὰ καλά κρασία της πατρίδας του και τὰ τιμούσε με τὸ παρπαπών. Στοιχημάτιζε, λοιπόν, μία μέρα πως θα μπορούσε, μονάχα από τη γεύσι, να καταλάβι τι κρασι βάβαζε στο στόμα του, τι μάρκα ήταν κι' άκόμα και πόσον χρώρον θα ήταν! Του έδωσαν τότε ένα μαντήλι στα μάτια, έφεραν ένα μπουκάλι κρασί, γέμισαν ένα ποτηράκι και τούδωσαν να τ' πι.

— Τί κρασί είν' αυτό, κύρ-Θόδωρε; τ'έν ρώτησαν οί φίλοι του.

— Αυτό είναι Σαμιώτικο! Και είναι είκοσι χρόνων κρασί, άποκρίθηκε ο κύρ-Θόδωρος.

Τό είχε βρή! Του πρόσφεραν τότε άλλο ποτήρι.

— Κι' αυτό;

— Αυτό είναι Καμπά! Δεκαπέντε χρόνων!

Του πρόσφεραν άλλα τέσσερα ποτήρια, γεμάτα διαφορετικά κρασιά και ο κύρ-Θόδωρος δεν έπρεξε έξω σε κανένα.

Οί φίλοι του έτοιμάσθηκαν να τ'ό λυσούν με το μαντήλι από τὰ μάτια, όταν κάποιος από την παρέα φώναξε:

— Σταθήτε! Θά τ'ό δώσω κι' εγώ να τ'ήν για να δούμε αν θά καταλάβι τι μάρκα είναι!

Κι' άμέσως ο φίλος του βγήκε απ' το δωμάτιο, για να ξαναγυρίσι σε λίγο, κρατώντας στο χέρι ένα ποτήρι που το πλησίασε στα χείλη του κύρ-Θόδωρου.

Ο κύρ-Θόδωρος ήπιε μία γουλιά, δεύτερη, τρίτη, πλατάγισε τη γλώσσα του, έγλυψε τὰ χείλη του, έκανε ένα μορφοσμο άπορίας κι' άπελπισμένως φώναξε στην παρέα του:

— Όμολογώ πως δεν ξέρω τί πιστό είναι αυτό. Πρώτη φορά βάξω τέτοιο πράμα στο στόμα μου!

Ήταν... νερό!

Εξασφαλίσατε το μέλλον των κοριτσιών σας εις τον μοναδικόν ΟΙΚΟΝ Εμπιστοσύνης „ΠΟΛΥΞΕΝΗ“

ΚΟΙΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

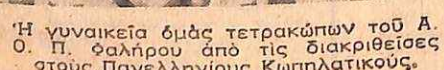
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48α
(Παλιόν Ομονοίας)
ΤΗΛΕΦ. 56.603

Για θύματα πολεμικών σπέρων, πυρτεχνικών, διακτρών, ηλιακτών, κ.λπ. πλύνει, διόρει, καθαρίζει ή ΓΑΛΛΙΚΗ δια φλογιστήρα ή ΕΞΟΧΕΥΜΑΤΑ και ΕΞΟΧΕΥΜΑΤΑ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

“Ετσι, λοιπόν, η Έλ-
λάς, ενώ βρίσκεται στην
πρωτοπορεία των εθνών
που διακρίνονται στους
αγώνες με βάρκες αγγι-
ντέ μέρ», αντίθετως δε-
σφύρει καταπληκτικά στους
αγώνες κωπηλασίας με
βάρκες «άουτργικερ». Πα-
ράδειγμα, στο περι-

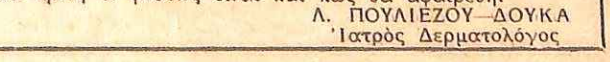

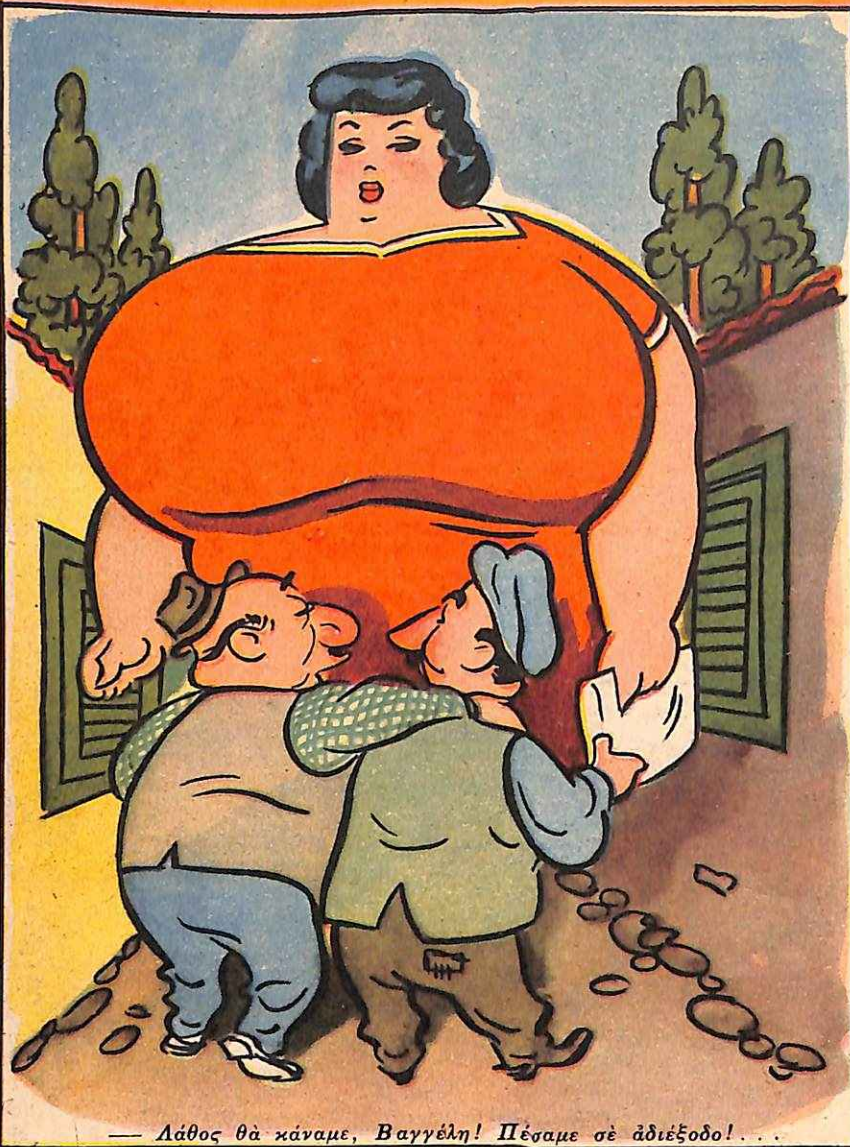
Θάταν παράλειψις να κλεισώσουν το τηλέφωνο χωρίς να σχολιάσουν τη νίκη του Ν. Ο. Ούδου στο κάνο και ιδιαίτερα την ήττα του Ν. Χ. Τζηνοκαυμής, πρωταθλητή του κρητιρίου της Ευρώπης στις Κάνες κατά το 1952. Ο Ρόδος ως άσος τερμάτισε με διαφορά 200 μ. από τους αντιπάλους του στους Πανελληνίους του 1953. "Αν στο «σκίφ» επιτυχί-δον και στο κάνο, το αν-τή «Ελλάδα βρήκε τον αν-τάξιο διεθνή έφρέτη της, Ικανό για νέες νίκες και νέα τρόπαια.

1) ΙΠΠΙΚΟΝ — ΚΑΤΗΦΗΣ. 2) ΑΑ-
ΡΩΝ — ΡΗΤΩΡ — ΘΩΡΑΡΕ. 3) ΛΚ —
ΣΕΒΑΣ — ΜΩΡΟΣ — ΑΗ. 4) ΚΩΣ —
ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ — ΦΟΡ. 5) ΑΒΕΛ — ΡΑ
— ΑΤ — ΜΙΑ. 6) ΑΥΡΑ — ΕΔΑ — Α-
ΓΑΡ. 7) ΑΔΙΚΑ — ΑΡΑΙΑ — ΧΥΜΟΙ.
8) ΡΑΣΟ — ΗΘΗ — ΝΥΝ — ΣΑΕΑ. 9)
ΜΕΡΑ — ΛΟΥΩ. 10) ΣΙΓΗ — ΩΝΗ
ΤΙΚ — ΛΑΟΝ. 11) ΕΣΟΔΑ — ΣΑΧΗΣ
— ΜΕΡΙΑ. 12) ΝΗΜΑ — ΣΗΣ —
ΡΑΪΧ. 13) ΙΣΟΣ — ΔΑ — ΛΟ — ΑΩ-
ΟΣ. 14) ΦΩΣ — ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ — ΝΑΙ.
15) ΟΣ — ΟΡΝΕΑ — ΑΩΥΜΑ — ΣΚ.
16) ΣΤΟΛΗ — ΤΡΙΤΗ — ΩΡΑΡΙΑ. 17)
ΑΣΙΑΤΗΣ — ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐμβάσματα Ἑσωτερικοῦ διὰ τα-
χυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτε-
ρικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης
πρὸς τὸ περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Ἀθῆναι.

Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ αὐτὴν χρωσά-
με τὴν εὐτυχία μας».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ

